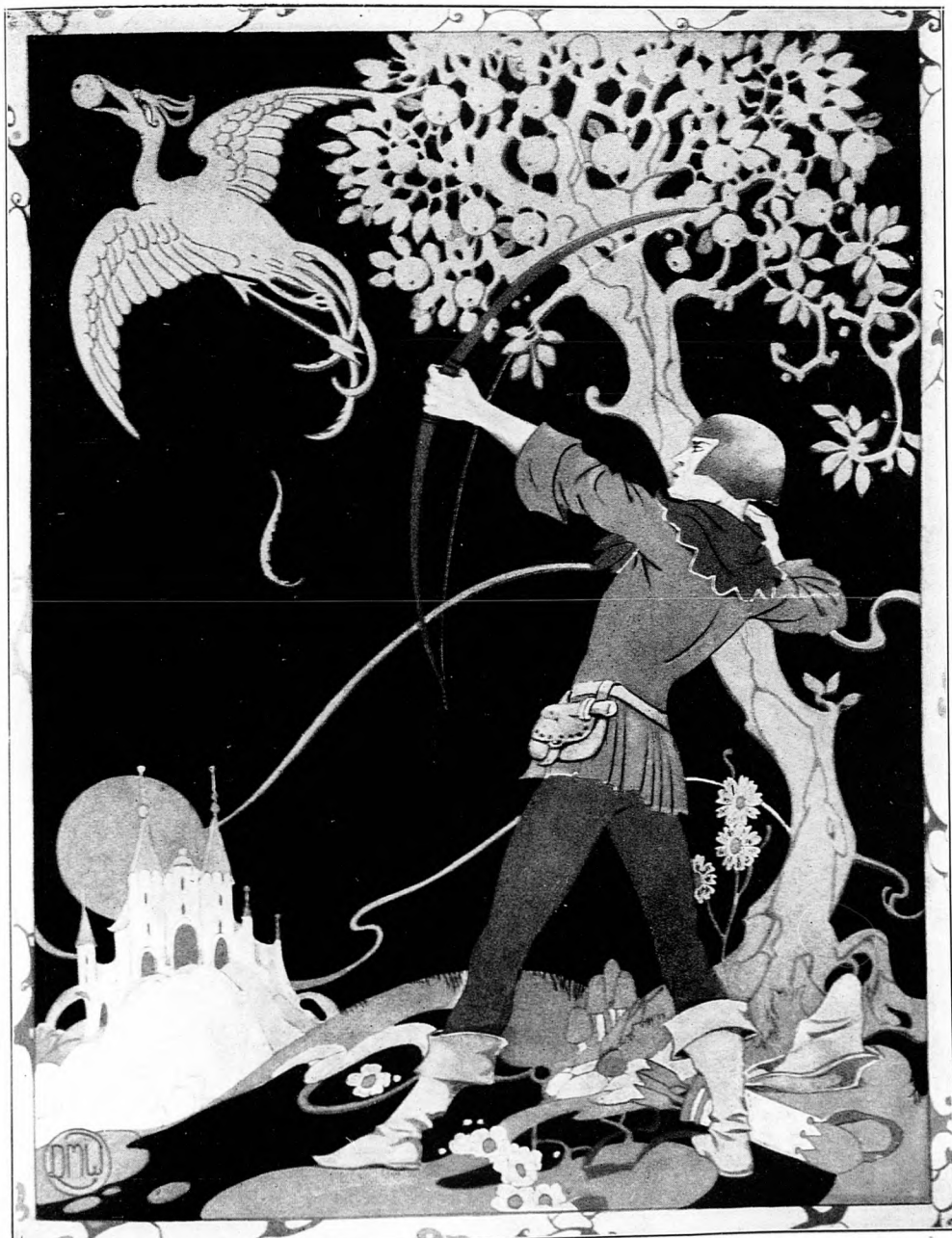
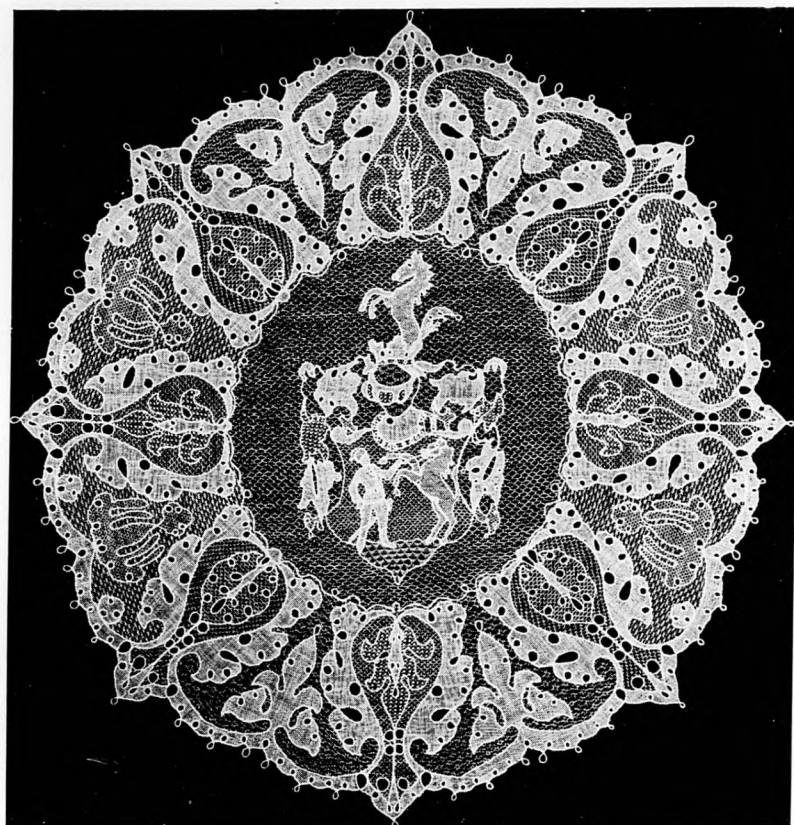

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA
XIII. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM
BUDAPEST, 1936 MÁRC. 10
ÁRA NYOLCVAN FILLÉR

EGYSZER VOLT,
HOL NEM VOLT ...

Babaruha és kabát

A Fáy András-család címere. Halasi csipkeremek. Tervezte Sz. Csorba Tibor tanár. Készült 1934-ben Markovits Mária műhelyében. Farkasfalvy Kornél tanár ajándékozta a budapesti IX. kerületi Fáy András-gimnáziumnak.

Modernizmus

Olasz tengerparti részlet

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIII. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1936 MÁRC. 10.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TER SAROK). — TELEFONSZÁM: 10-7-23

Megjelenik havonta háromszor: 1 én, 10 én és 20 án.
Postatakarékpénztári csekkszámja 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P. félfévre 12 P., negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félfévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 f.l.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehszlovákiai koronára, félfévre 90 csehszlovákiai koronára, negyedévre 50 csehszlovákiai koronára. Romániában: egész évre 900 lei, félfévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félfévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

MI, MEG A FALU

A téma kissé kényes, mert ellentétekről van szó. Látszólag áthidalhatatlan ellentétekről, mert mind a két fél azt hiszi, hogy az ő oldalán van az igazság. Csakhogy kétféle igazság nem lehet. Próbáljuk meg tárgyilagosan nézni azt a különös harcot, amelyben a látszat szembeállítja a várost a faluval. De csak a látszat. Mert a falu gyermekei nem haragudhatnak, hanem őszinte szeretettel kell hogy gondoljanak a város szülőltére, akiben oktatójukat, nevelőjüket, vigyázójukat, kézenfogójukat, sőt — nagyon sokszor — második anyjukat tisztelik és szeretik.

A főváros meg a falu politikai porondjától nagyon-nagyon messzire van egy elrejtett zug, ahol Budapest meg a falu a nap minden szakában — látszólag — szembekerülnek egymással. A csendes budapesti otthonok csataterére gondolok, ahol a cseléd a falu és mi vagyunk a nagyváros, amely a kűtmergezők szerint fölfalja a falu közénk került gyermekeit. A város kiforgatja őket hamvas tudatlanságukból, mosogatásra fogja be a vidék virágait és lelkükre rászabadítja a mozit, a hadsereget, a ponyvát és a fertő ezerféle fajtáját.

Ezt a képzelte tragédiát megszüntetni soha nem lehet, ez ellen sem ők, sem mi védekezni nem tudunk. Ellenértékképpen adunk nekik vasárnap délutáni kimenőt, kapnak kosztot, lakást és fizetést, — gyakran simogatást. Egyes áhítatos lelkek vasárnap délután bezárkóznak a cselédszobába, leülnek az ágyuk szélére, előveszik az otthoni imakönyvet és az ima szörnnyán visszaszállnak a falusi kis rozmaringos templomba, a liliomos oltárhoz. Van ezeknek a falusi lányoknak még egy menedékük. A pénzsparolás. Szekrényükben, vagy a párnájuk alatt makacs önmegtartóztatással rendeznek be egy külön cselédi takarékpénztárt, amelyikbe minden pengő és minden fillér hiánytalanul befolyik, amit tőlünk és a vendégektől kapnak. Rendesen ezüstben gyűjtik össze ebben a széfben azt a csengő ércet, amelyet a szolgálat alatt ki tudnak préselni a nagyvárosból. Pántlikára, cipőre, meleg holmira alig költenek el valamit; fogukhoz vernek minden garast, rakják befelé őket az ő saját külön piculás bankjukba, a párna alá. És ahogy gyűlnek a tizesek és a százasok, úgy nő az ő álmuk a falu felé. Legtöbbször van otthon legény, akire egy-két hold föld vár. És ők gyűjtik a többi holdakra a pénzt, amelyet a várostól kapnak. Nem is jönnek be másért szolgálni, csak ezért. Csak azért, hogy egyszer megint visszamehessenek, kebelükben tömött bukszával, csordultig telt szívvel és szerelemmel.

Ezért a távoli álomért pucolják a nagyságos urak cipőit, ezért hűnyják be káprázó szemüket, ha látják a nagyságos asszony tündéri fehérneműit. Mindez nem kell nekik, bármilyen csábító is. Nekik az a néhány hold föld kell még, meg a hozzá tartozó legény.

De vannak magukat megszedett szőkevények is, akik faképnél hagyják a háziasszonyt, aki oktatta, tanította őket; ezek ne felejtsek el otthon a kasza, kapa és a legény mellett, hogy a pesti nagyságos asszonyok emelték ki őket a semmiségből. Mikor Budapestre bejönnek, a parketten se tudnak megállni, egy rizskochot nem tudnak megcsinálni. Becsülik meg, amit a mi családanyáinktól ingyen szereznek be: a jó modort, a főzés, sütés, vasalás és gyermekgondozás ezerféle titkát és művészetét. Míg a háziasszony neveli és formálja őket, rengeteg türelmet és jóságot pazarol el rájuk. Hát a sok törött tányér?... Ez se számít?... Meg a milliós bosszúság. Otthon aztán kérkednek a tudományukkal s a házuk tája is másképpen fest, mint azoké, akik soha nem hagyják el a falu határát. Ha tehát igazságos akar lenni az ember, el kell hogy ismerje: a falu is nyer ezzel az ismerkedéssel, ők se mennek el innen üres kézzel.

Akárhogy is nézzük azonban: az igazi vesztes mindig a ház asszonya. Dolgozik, kínlódik, foglalkozik a falu leányával, hogy használható háztartási alkalmazott váljék belőle és amikor sikerült ezt elérnie, a lány otthagyja őt. Elszegődik máshová — magasabb bérért. A hátláról bizony, majd mindig elfeledkeznek.

IRTA: PAPP JENŐ

Lányok a létrán

Irta: Szánthó Dénes

1.

Iglóy Dóra sápadt, vérszegény, ideges kislány volt. Édesapja a vidéki város gimnáziumának igazgatója, idősebbik leányát elveszítette és ezt a kicsi, vékony kis virágot úgy féltette, mintha csakugyan gyenge szálon álló virág volna, akit minden szél ledönt a lábáról. Dóra mindent tanult, amit egy művelt úrilánynak tudnia illik és aminek tanulása... nem veszélyes. Zongorázní, kézimunkázní, franciát, angolt, irodalomtörténetet és kerámiát. Csak a sporttal volt baj. Szeretett volna korcsolyázní, tenniszezni, úszni, mint barátai, de édesapja nem engedte. Hogyisne! Hogy elesen, kifecamítsa a lábát, azután feküdnie kelljen hetekig, amitől tudógyulladást lehet kapni és azután... Isten ments!

Igy hát Dórától kedves, okos, csinos, művelt, de ügyetlen úrikisasszony lett, aki borzongva csapta össze kezéit, valahányszor Borist a létra tetején meglátta, amint kedélyesen tisztítja az ablakot, kihajlik az emeletről az utca fölé, egyik kezével könnyedén fogózkodik, míg a másikkal széles mozdulatokkal törli az üveget és közben danol is, ami szintén elvonja az odafigyeléstől. Izmos lábszárai azonban keményen tapadnak a létra fokaihoz, térdein feszül az ín, combja kemény, mint a kő és dereka úgy hajlong a létra tetején, mint táncosnő a parketten.

Tar Boris egyidős volt Dórával. Egészen kislány korában került a faluról Iglóyékhoz szobalánynak, ahol olyan jól bántak vele, hogy vissza se kíváncsozott a falusi legények, leányok közé. Dórával gyakran együtt játszott, amíg kicsik voltak és néha együtt tanult, amikor felnőttek. Az okos, nyílteszű leány sok mindent megtanult az Iglóy-házban és gazdája nem egyszer mondta neki: — Te, Boris, ha nem kubikos lett volna az édesapád, még a főszolgabíró is feleségül vehetne, úgy kiokosodtál.

— De hiszen manapság van ilyesmire példa... — vetette ellen Boris.

— A regényekben, lányom. Csak ne áltasd magad ilyesmivel, majd belésszerets valami rendes iparosba, hozzámégy és boldog leszel vele.

Manapság jobb parti egy géplakatos, mint egy gépészmérnök. Hja, furcsa időket élünk.

2.

Bizony furcsákat. Itt van például az Altorjay fiú esete. Altorjay Bandi nyolcadik gimnázista, a városi kultúrtaáncsnok fia és emellett a gimnázium legrosszabb tanulója. Sportban, táncban verhetetlen, de iszik, cigarettázik, kártyázik és nők után szaladgál. Ennélfogva osztályársainak határtalanul imponál, tanárainak annál kevésbé, apja néha meg szokta pofozni, ő viszont inasokat ver meg előszeretettel, mert boldog, ha dagadó izmait praktikusabb célokra is felhasználhatja, minthogy a nyujtón tíz saslegést csináljon egymásután.

Altorjayval még egy nagy baj történt. Belésszeretett igazgatója leányába, Iglóy Dórába. A legrosszabb tanuló és az igazgató leánya: ez bizony olyan, mint egy kabarétréfa. Nem is vette senki komolyan a szerelmet, csak Bandi maga, aki egy este, amikor az igazgató úr színházba ment és odahaza nem maradt más, csak a két lány, a gimnázium udvara felől létrát támasztott a falnak, bemászott az igazgató úr lakásába s egy magával cipelt gramofonon éjjeli zenét adott Dórának. Amikor az ócska kis gépezeten felmordult — finom célzasként — a Szentivánéji-álm nászindulója és a két lány észrevette az ajtójuk előtt ólálkodó férfialakot, elkezdtek sikoltozni. A pedellus felébredt és a létrán felfelé kezdett mászni. A szerenádozó lovag ekkor már lefelé menekült,

még pedig igazi tornászhoz illően, nem fokónként lépegetve, hanem a létra két szélén csúszva. Bele is zuhant a pedellus nyakába és lesöpörte magával. A pedellus három napon belül gyógyuló zúzott sebeket szenvedett, Altorjay András VIII. o. tanulót pedig a tanári konferencia három héten belül az intézethez való eltávolításra ítélte. Mint mondják, magánúton később letette az érettségét, azután elűnt. Apja adott neki egy kis útiköltséget, Bandi Párizsba utazott és ott elnyelte az aszfalt.

3.

Amikor Iglóy Gyula, a gimnázium igazgatója, szívészélhűdés következtében váratlanul meghalt, Dóra, a tizenhat éves, törekeny, halk és finom úrilány, úgy állott az életben, mint egy madár, amely alól a vihar elverte a fészket. Édesapjának vagyona nem volt, csak jövedelme és az árván és szegényen maradt lány nem tehetett mást, minthogy felköltözött Budapestre, egyetlen rokonához, egy vénkisasszony nagynénjéhez, ahol a családi apróka ékszerek eladogatásával járult hozzá a szerény háztartáshoz. Boris hazautazott a falura. A két lány sírva borult egymás nyakába az állomás, amikor az egyiket elvitte a személyvonat északnak, a másikat a vicinális délnek.

Most Dóra számára elkezdődött az az élet, amelyet az elszegényedett úrilányok élnek a nagyvárosban; az az idegekre menő, kedélyromboló hajsz a munka, az állás után, amely minden reggel halványabb reménnyel kezdő-

dik s minden este sötétebb elkeseredéssel végződik. Milyen állás is akadna a fiatal lány számára, aki csak csinos, kedves és művelt, de más semmi és még csak protekciója sincs? Dóra lefogott, megsápadt és kopott ruháiban egyre kevesebb kilátása maradt arra, hogy valami rendes helyre bejusson.

Egy este csengettek. Dóra ment az ajtóhoz.

— Boris!

Boldog nevetéssel borult a régi kis szobalány nyakába. Bevezette a szobába. Csak akkor vette észre, hogy a leány mennyire megváltozott. Nem parasztlány volt már, hanem kisaszszony. Epp úgy öltözött, mint ő, városiasan, kicsit izléstelenül, de rendesen.

S akkor Borisnak el kellett mondani mindazt, ami vele másfél év alatt történt. Azt, hogy a faluban csak néhány hétig bírta az életet, azután azzal a pénzzel, amelyet a hosszú szolgálat alatt takarékosan félretett, Pestre költözött és beiratkozott egy artista-iskolába.

— Miért nem jöttél már előbb hozzám?

— Mert féltém, hogy kinevetsz, vagy lenézel, vagy tudom is én... hogy lebeszélés... pedig én elhatároztam, hogy ha török, ha szakad, kitanulom ezt a mesterséget. Művészi pályára megyek. Irodai dolgokhoz nem értek, hát megpróbáltam olyasmit, ami nekem való. Tudod, hogy elég ügyes, erős, bátor lány voltam mindig... szóval nekivágtam.

— Mit tanultál?

— Táncolni, egyensúlyozni, akrobatikát. Mindenfélét. Nemrégem a tanárom azt mondta, hogy valami egyéni számot kellene kitalálni,

azt kifejleszteni, azzal be lehet utazni az egész világot. Meg is beszéltük, hogy mi legyen az a szám.

— No micsoda? — kérdezte kíváncsian Dóra. — Létrán fogok egyensúlyozni. Nem nagy dolog, meg mutató is, ha nő csinálja. És jobban megfizetik, mint a táncot. Spiccelek a létra tetején, labdádom, karikát dobálok, csupa számárság... de hát talán tetszeni fog. Mit lehet tudni... No mi az, Dórka, miért szomorodtál úgy el?

Dóra legyintett.

— Mert te már megtaláltad az életcélodat. Nem is képzeled, mennyire irigyellek a létráért...

— Drágám, hisz akkor nincs semmi baj... nem merem neked felajánlani, féltém, hogy megsértődös... a mesterem ugyanis azt mondta, hogy jobban kelne el a szám, ha két lány csinálná. Két lány a létrán... és én terád gondoltam!

4.

A megfeszített munka és a halálos izgalmak két esztendeje következtet el. Dóra félt, szédült és rettenetesen kimerült. De reggelenként nem csökkenő, hanem növekvő reménységgel ébredt, mert tudta, hogy miért csinálja, amit csinál. Kidolgozatlan testét szinte megoldhatatlan feladatok elé állította, de akarata és intelligenciája átgigittette minden nehézségen. Különbösen is karesű, könnyű alakja jó anyag volt, engedelmekedett az agy parancsainak. Zenei érzőke pedig helyrehozta azt a különbséget, amely kettejük között erőben

mutakozott. Számtalanszor lezuhant próba közben, kékre, zöldre verte magát; ilyenkor Boris simogatta, csókolgatta. Volt olyan nap, hogy azt hitte, minden hiába, nem megy tovább. Gyengesége, idegei, féltékenysége nem erre a pályára predesztinálják. De túl esett ezeken a periódusokon is és a szám elkészült. Kosztümfeket csináltattak, felszerelést vásároltak és egy halálosan izgalmas délelőttön bemutatták művészetüket az artista-ügynöknek. A mester kísérte őket zongorán, hamisan és talán még izgatottabban, mint a lányok. Az ügynök egyedylvűen szívtva szivarját, hátrátolta keménykalapját, aztán kijelentette: — Szerződöttem.

5.

A két lány pedig elindult az életbe egy szál létrával, hogy kiverkedje magának a pénzt, boldogságot, egy keskeny lábon álló, ide-oda billegő karesű, magas létra tetején.

„Bora and Dora“ — ez lett az artista nevük és első szereplésük színhelyén, Milánóban, határozott sikerük volt. Nem annyira azért, amit csináltak, hanem inkább, ahogyan csináltak. A létrán, létrával és létra körül táncoló két lány produkciója nem volt se különösen új, se különösen izgalmas, de a lányok fiatal-sága, szépsége, friss üde bája, az artisták szokványos mozdulataitól eltérő természetes, kecses mozgásuk mindenütt megszerezte számukra azt az adag rokonszenvet, amennyiből két szerény lány meg tud élni. A „Bora and Dora“ ment tovább, bejárta fél Európát és egy télen eljutott a párizsi Alhambrába is, Európa egyik legelőkelőbb varieté-színházába.

Bora and Dora az első szám voltak és amikor a magas ezüstlétra tetején egyensúlyozták magukat lábujjhegyen, kétfelé dölve és egymás kezét fogva s a zene szólt és a reflektorok rájuk sugároztak és a közönség tapsolt, Dóra odasúgta Borisnak: — Te, ha meggondolom, hogy néhány évvel ezelőtt nem hírtam nézni, ha létrára mászol ablakpucláskor...

A függöny legördült, a szolgák kivitték a létrákat, labdákat, karikákat és rohanva készítették elő a következő szám kellekeit, mialatt a függöny előtt egy bűvész dolgozott. Ekkor színes, vastag fűrdőköpenyben szélesvállú férfi toppant eléjük a szűk folyosón. Egy pillanatig egymásra meredtek, azután egyszerre kiáltottak fel:

— Dóra!

— Bandi!

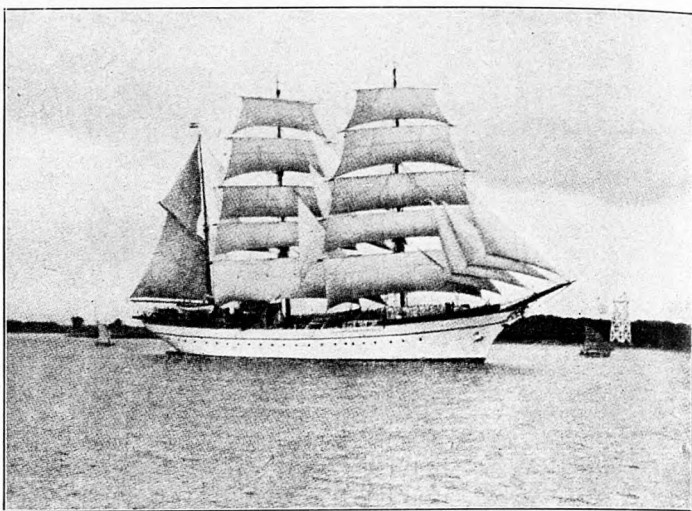
— Boris!

— Hogy kerül ide?

V i d á m ü g e t é s

Német vitorlás iskolahajó

— Mondja, kérem, mit csinálnak itt maguk?

— Mi vagyunk Bora and Dora. Hát maga?

— Engem nem ismernek? — kérdezte Altorjay Bandi és kissé sértődötten húzta ki magát. — Én vagyok Al Toria, a lég-tornász!

— Jesszusom, a legnagyobb szám az Al-hambrában!

— Az Alhambrában?... Egész Európában!

6.

Előadás után a varieté melletti kiskocsmában együtt vacsoráztak állatszelidítők, táncosok, céllövők, erőművészek, görkorsolyabajnokok, bűvészek és zenészek tarka társaságában.

— Remekül keresek, gyerekek, van félretett pénzem, sikerem van, világszám vagyok... de az a gyanum, hogy nem vagyok boldog. — mondta Bandi vacsora után.

Már kölcsönösen elmesélték egymásnak, hogyan jutottak ideig.

— Miért? — kérdezte Dóra részvétellel.

— Mindig csak utazni, dolgozni, izgulni... Kinek? Olyan egyedül élek, mint egy kiver-tutya.

— Egyedül? Hiszen a truppodban két férfi és három gyönyörű nő van...

— Azok nem férfiak és nem nők, azok partnerek. Partnerrel az ember nem barátokzik és nem szeret belé, mert az a munka rovására megy. De még a munkával is baj van... Az egyik nőt ki kell tennem a truppból, mert a mult héten Amsterdamban becsipett. Erről jut eszembe... kettőtök közül az egyik esetleg megfelelné... hány kilók vagytok?

— Ötvenhárom — mondta Dóra.

— Ötvenöt — mondta Bori.

— Rendben van. Holnap megnézek beneteket, hogyan dolgoztok, azután beszélünk az ügyről, — szolt komolyan Bandi

7.

Éjszaka a lányok szinte le sem hunyták a szemüket. Al Toriahoz bekerülni olyan szerencse, mintha kezdő énekest a milánói Scala szerződtenne.

De melyik lesz a szerencsés? És mi lesz a másikkal?

— Én tudom a döntést — mondta Boris lehangelten. — Téged választ...

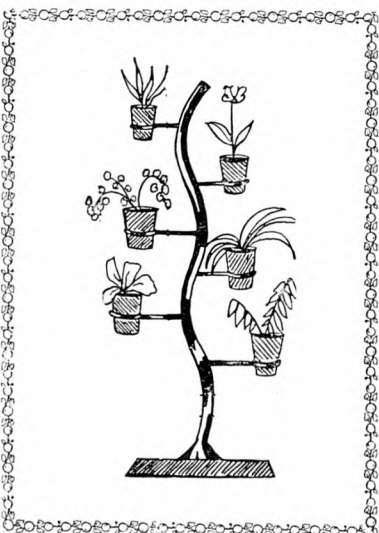
— Honnan veszed ezt?

— Mert beléd szerelmes volt már akkor, amikor miattad kiesapták és most is úgy rajtat felejtette a szemeit...

— Boriskám, nem hagyjak el, esküszöm! Majd keresünk valami megoldást.

Sokáig forgolódtak álmatlanul ágyaikban. Másnap a nagy Al Toria az igazgató pályából végignézte az első számot.

Előadás után együtt ültek a kocsmban.

— Tele van hibával a mutatványotok. Kezdetleges, unalmas, gyerekes.

A két lány majdnem elsírta magát.

— De azért kedvesek vagytok. Meg lehet veletek próbálni...

— Melyikünkkel?

— Természetesen Borissal. Te, drágám — mondta Dórának —, sokkal ügyetlenebb vagy, azonkívül kidolgozatlanabb, hátortalanabb. Ha Borissal keményen dolgozom, bele fog illeni a csoportomba. Szerződtelek! — és keményen megrázta a lány kezét.

Boris szeme felragyogott, de a következő pillanatban elkomorodott.

— Nem lehet... nem mehetek...

— Megbolondultál? Miért? Egész életben egy létra tetején akarsz ugrálni?

— Mi lesz Dórával, ha én kilépek a Bora and Dorából?

A zongorista most egy édes amerikai slowfoxbba kezdett. Bandi egyik kezével Boris kezét fogta, másikkal Dóra felé nyúlt.

— Az ő számára is volna szerződés, ha elfogadná... sokkal nehezebb, mint Borisé. Legyen a feleségem.

Dóra szemei könnybe lábadtak. Al Toria felugrott és a zongoristához sietett, azután visszajött a lányokhoz. A pincér pezsgőt bontott, a zongorista pedig a nászindulót kezdte játszani a Szentivánéji-álomból.

— Emlékszel? — kérdezte Bandi Dórát.

— Sose felejtettem el — mondta a lány halkán.

Boris torkát is a sírás fojtogatta és csak ennyit mondott:

— Kedveseim, áldásomat adom rátok... Annál is inkább, mert akkor, régen, a gimnáziumban... akkor is én loptam ki a létrát a szertárból, hogy Bandi úr fel tudjon mászni Dóra kisasszonyhoz...

AZ ÚJ ÉLET

ÍRTA: ALEXANDER GÖTZ

FORDÍTOTTA: K. LÁNYI PIROSKA

— Kegyelmes uram, a fürdő készen van!
— jelentette az inas és kitérte a rózsaszín márvány fürdőszoba ajtaját.

Báró Gent ásitott egyet és feltápáskodott a puha, széles díványról, amelyet teljesen elborítottak a különböző színű és formájú párnák. Felállt, nyújtózott és kedvetlenül megindult a fürdőszoba felé, ahonnan szappan, kölnivíz és a fenyőillatú fürdőszó kellemes szaga áradt.

Az inas ment utána és abban a pillanatban, amikor lesegítette gazdájáról a dohánybarna, fehérrel pettyezett háziköntöst, úgy érezte, hogy ezt a jelenetet már átélte egyszer, azaz nem egyszer, hanem megszámlálhatatlan sokszor. A különbség csak az volt, hogy akkor régen ő állt ilyen hanyagul a fürdőszoba márványkockáin és róla segítették le a háziköntöst. A fehérneműt is más húzta le róla, a vizet is más engedte a kádba, testét is idegen kéz dörzsölte le éppenúgy, ahogyan a következő pillanatokban ő fogja tenni. Ma teszi majd először, eleinte kissé furcsa lesz dörzsölni, síkálni szappannal, szivaccsal egy idegen testet, de lassan majd meg fogja szokni. Ha kissé nehezebbre esik majd eleinte, arra kell gondolni, hogy zsákot hordani, krumplit lopni még sokkal nehezebb volt. Arra pedig nem szabad gondolni, hogy egyszer, valamikor régen őt, Iván Petrovot, Iván Petrovszky grófnak hívták. A moszkvai palotára, a négylovas fogatra, a lakájok seregére, a mámoros éjszakákra, a fínom, halk zenedélutánokra és... és Wandára csak úgy szabad visszaemlékezni, mint valami valószerűtlen álomra, amely jött, volt és szétfoszott mindörökké.

— Úgy, most levetni a grófról a selyem alsóneműt, ügyesen lehúzni a harisnyát... Gregor valamikor a moszkvai palotában ügyesebben csinálta, de idővel majd ez is menni fog. Hiszen a cintányérral is nehezen ment eleinte a zenekarban, meg a zsák is feltörte sokáig a vállát, de megtanulta, megszokta mindegyiket lassan. Ez is fog menni, csak a gróf észre ne vegye, hogy még gyakorlatlan kissé. Nagy baj lenne ez, hiszen a hamis bizonyítványok szerint ő már tíz esztendeje urasági inas... Szerencséjére, a gróf ma nagyon szórakozott volt, úgygondolva azt sem tudta,

mi történik vele, csak akkor riadt fel álmódosításából, amikor Iván szólt, hogy be lehet lépni a kádba...

Súrolta, síkálta a gróf kissé kövéredő testét... önkéntelenül ugyanazokat a mozdulatokat használta, mint valamikor Gregor, a hűséges, öreg inas, akit azon a felejthetetlen szörnyű éjszakán vérre fagyva talált a palota kapujában... de hát erre nem szabad gondolni. Általában egyetlen orvossága van csak az életnek: nem visszatekinteni, előre... előre nézni, a jövő még mindig hozhat valami megoldást és a jelen sem nagyon rossz. Meleg szoba, kellemes úri környezet, igaz, hogy szolgálomunka, de ez már nem is fáj... Úgy, most befejeződtek a fürdőszobai teendők... folytatódik az öltöztetés a kis garderobeszobában... Sietni kell, a többi inas már teríti az asztalt, a zenészek is hangolják már zeneszerszámaikat... Pár perc és kezdődik az estély... addigra neki is fel kell húznia a frakkot, a fehér kesztyűt és kandeláberrel a kezében oda kell állnia a lépcsőfőjárathoz...

Nem restellte már saját maga előtt, hogy örül a frakknak, amely évek óta nem volt a testén. Zalogházban vette a fizetési előlegből, amelyet a gróf titkárja nagylelkűen kiutalt neki. Jól állt a frakk, tökéletesen simul szikár alakjához. Az ingmell is vakított és az olcsó escarpin kifogástalanul mutatott keskeny, arisztokratikus lábán.

Még egyszer kritikus szemmel végignézett önmagán az inaszoba ferdéje állított tükrében, aztán megindult kifelé. Sietve ment végig a sötét folyosón és a fordulónál majdnem összeütközött Juliettel, a méltóságos asszony komornájával. — Jaj... jó, hogy jön már, a titkár úr már nagyon mérges... siessen... siessen csak és arra figyelmeztetem, ha kiabál a titkár úr, ne szóljon egy szót sem... nagyon imponál neki, ha valaki tud hallgatni!

— Köszönöm... köszönöm, kisasszony... — Juliettenek hívnak, maga is szólíthat így, ha akar... — mondta a lány kedvesen és rámosolygott a férfitra.

— Milyen kedves, üde mosolya van! — gondolta a férfi és erről a mosolyról maga sem tudta hogyan, miképpen, megint a régi álomvilágnak egy részlete elevenedett meg előtte.

Egy márványpalota meghitt, fehér leány-szobája, ahová a mámoros báli estén véletlenül tévedt be... Amikor benyitott, egy fiatal leánykát látott ott, zöldernyős lámpa előtt ült és tanult... ő bocsánatot kért, azt mondta:

— Pardon, excusez-moi, mademoiselle! A lény elmosolyodott erre és azt mondta:

— Ó, én még nem vagyok mademoiselle... Wandának hívnak...

Ezt mondta és ugyanilyen üde mosollyal nézett a szemébe, mint ez a leány. Két mosoly, az egyik az ifjú hercegnő mosolya, a másik a komornéé... Az egyik márványpalotában lakott, a másik talán parasztkunyhóban született és a mosoly mégis ugyanaz. Üde, fénylő, beszédes... Ezután a kis epizód után úgy érezte, hogy enélkül a mosoly nélkül rideg, szürke, kietlen lenne az élete... feleségül vette Wandát, hogy mindig láthassa a mosolyát.

Mindig? Ó, kicsoda nagy jelentőségű szó ez, mindig... testvére annak a szónak, hogy örökké... pedig ezt a két szót de sokszor mondták ki egymás után, amikor kérdezték, egymástól, hogy vajjon meddig fog tartani a szerelmük. — Szeretsz? Igen. Meddig? Mindig.

Csak mindig? Nem, örökké szerettek!... Ezeket a forró szavakat még ott suttogták el a moszkvai palota ősi bútorai között. Aztán jött az a szörnyű nap, amelyen menekülni kellett. Ez a nap volt az, amikor először bujt szennyes, piszkos munkásruhába és gondolkodás nélkül lépte keresztül a hűséges Gregor inas véres holttestét. Keresztüllépte, pedig értük, miattuk lövette agyon magát. Dehát akkor nem volt idő gondolkozni, érzelegni, sírni. Az életük forgott kockán. Párizsban hosszú hónapokig az ékszeremből éltek, aztán eljött egy nap, amikor már nem volt mit eladni és akkor Iván megmondta Wandának, hogy dolgozniuk kell. Ő zenésznek ment és Wandának valami műhelyből kézimunkákat hordott haza. Az első kézimunka még elkészült, de a második már félbemaradt, ott találta a kis munkaasztalon, amikor hajnal felé hazajött a külteki kávéházból... Egy papírlap is feküdt a kézimunkán. Rajta néhány búcsúszó... Azóta nem hallott Wandáról... már

nagy üvegajtóban és fogadta az előkelőségeket. Rendjeles urak, magasrangú katonatisztek, híres szépasszonyok követték egymást Iván szeme előtt. Szinte szédült a sok arcról és a sok emléktől, amely ezeknek az embereknek a láttára agyába tödült...

— Mi lenne, ha letenném a kandelábert és megindulnék én is felfelé velük együtt a lépcsőn? Odafent bemutatkoznék a grófnénak:

— Engedje meg, méltóságos grófné, hogy bemutakozzam, Iván Ivanovics Petrovszky gróf vagyok, őfelsége a cár gárdatisztje... de nem, örülség erre gondolni... Petrovszky gróf nincs többé, te pedig Iván Petrov, húzd ki magad és vigyázz, hogy a karos gyertyatartó meg ne mozduljon a kezében...

Állt tovább ott, mintha nyársat nyelt volna... most már gyérebben jöttek a vendégek... pár percig csend volt a vörösoszonyeges, kivilágított lépcsőházban... de hirtelen autódudálás hallatszott... a kapu kitérült és egy hófehér hermelinbundás karcsú nő indult meg felfelé a lépcsőn...

Jött felfelé... és Iván kezéből csaknem kiesett a kandeláber. A márvány előcsarnok, a szőnyeges lépcső hirtelen forogni kezdett vele és úgy érezte, hogy az izgalomtól rögtön összeroskad.

A hermelinbundás, karcsú asszony Wanda volt.

Amikor meglátta őt, elfehéredett és

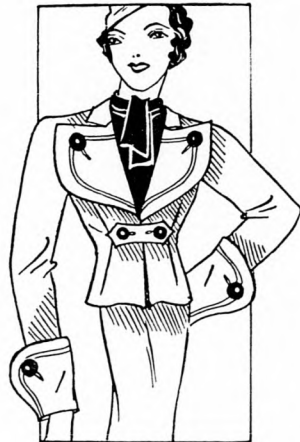
olyanféle mozdulatot tett, mintha feléje akarna rohanni, de Iván hideg-ridég, fegyelmezett lakóiszeme megállította... A következő pillanatban már a grófnő karjaiban volt Wanda és Iván megkönnyebbülten lélegzett fel... Gondolatban megveregette saját frakkos vállát: — Jól van, Iván... ezt úgyesen csináltad... Te voltál az erősebb. Megmentetted a gazdád előkelő házát egy botránytól. Mert elvégre még elgondolni is szörnyű, mi lett volna, ha ez a hermelinbundás gyönyörű asszony, a grófné barátja, a ház nyilván köztiszteletben álló vendége, nyakába borult volna az egyik inasnak... Belekerült volna az újságokba... hónapokig suttogták volna róla, őt persze azonnal kidobnák... és Wanda? De talán nemcsak a pillantása állította meg, talán a következő pillanatban ő maga is észhezért volna... valószínűleg esze ágában sem volt a lakój nyakába borulni, az egész ösztönyszerű mozdulatot csak a nem várt meglepetés okozta — gondolta Iván és a titkár intésére letette a gyertyatartót.

régóta nem is gondolt rá. És most, ez a kis komorna eszébejuttatta, vajjon mi lett belőle? Hová, merre vetette a sors? Talán nem is él már. Vagy talán sohasem is élt! Álom volt csak, mint a többi. Ilyenféle gondolatok forogtak az agyában, miközben ment a foyer felé, ahol már nagy-mérgesen rendezkedett a titkár...

— Na Iván, csakhogy méltóztatik jönni, mutassa csak magát, rendesen néz ki? Na, jól van... szerencséje, hogy olyan jóvágású fiú, mert különben azonnal kidobnám... A méltóságos úr éppen az előbb panaszkodott, hogy fordítva húzta fel az egyik harisnyáját... máskor jobban vigyázzon, mert azonnal kilődül... most pedig fogja azt a kandelábert és álljon oda szembe a társával! — pattogott a titkár és Iván megfogta a fargott arany gyertyatartót, amely mintegy a gazdagság, pompa és előkelőség jelképe volt.

Néhány perc múlva már meg is érkezett az első vendég. Aztán jöttek sorba a többiek. Már a grófné is ott állt a

Nagyszerűen sikerült az estély. Mámorosan forogtak a párok a táncteremben, az urak jókedvűen kártyáztak, a kisebb szalónokban szerelmes párok suttogtak és politikusok vitatkoztak... Ivánt a dohányzó aijtájába parancsolta a titkár... ott kellett állnia, várni az urak esetleges parancsát...

Amint áll ott a lakójok szoborarcával... egyszerre érzí, hogy hátán összekulcsolt kezét megérinti egy másik kéz. Visszafordul... mögötte nem áll senki... bele-néz a kis szalón félmohályába... első pillanatban nem lát semmit, hiszen addig a dohányzó ragyogó csillárjához szokott a szeme...

— Iván... jöjjön... — mondja egy hang és ő gépiesen megy utána. Most már kiveszi egy karcsú női alak körvonalait.

— Én vagyok, Iván... nem ismerd meg? Gyere, itt nincs senki, nem láthatnak meg minket... gyere, én vagyok, Wanda... Miért nem szólsz? Elfelejtettél már?

— Igen, Wanda, elfelejtettelek! — mond-

ja a férfi rekedten és hátrál a nő feléje nyújtott karja elől.

— Nem, az nem lehet, Iván... gyere, ülj le ide mellém, beszéljem kell veled... el kell mondanom neked mindent...

— Köszönöm, nem ülhetek le, én itt inas vagyok... az állásom forog kockán... — Az állásod? Ugyan, ne törődj vele, úgysem hagylok itt téged, velem jössz, hiszen mi mégiscsak egymáshoz tartozunk... Meg kell értened, hogy nem tehettem másként... hiszen dolgozni nem tudtam... Most már elárulhatom, hogy egyetlen öltést sem varrtam azon a kézi-munkán, amelyet olyan boldogan vittél eladni az üzletbe... a házmesterné varrta nagytitokban és... és én a jegygyűrűmet adtam fizetségedül... Nézd, Iván, engem nem neveltek munkára... én ragyogásra születtem...

— Igen, de én sem születtem a nagydob mellé... engem se tanítottak zsákhordásra, cipőpucolásra, mégis megtehettem. — Igen, te tudtad... de nekem nem volt ehhez erőm... és lásd, nekem volt igazam... ma... ma te minden munkáddal is csak inassorsig jutottál, nekem pedig palotám van a párizsi Champs Elysées és most itt Bécsben Warnstein báróké vendége vagyok...

— Hogyan? És mivel szereztél vagyont... mi volt érte az ellenszolgáltatás?

— Mi? Hát mondd, nem hallottál a Danseuse inconnue-ről... az ismeretlen táncosnőről... aki fekete selyemárlaccal az arcán éveken keresztül majd megőriztette a lokálok és táncpaloták vendégseregét?... Nos, az ismeretlen táncosnő én voltam... Senkitem tudta, ki vagyok, mi vagyok... ahol már nagyon kutattak utánam, odébbálltam... Már az egész világon ismertek... A posta már «Bella incognita» vagy «La danseuse inconnue» címen is továbbította a leveleimet... Válogathattam a fényesebbnél-fényesebb szerződési ajánlatokban. Pedig a táncom nem is volt valami különleges, de a fekete selyemárlac, a láthatatlan arcom izzóan kíváncsivá tette az embereket... valósággal gázoltam a pénzben, de nem, nem gázoltam, hanem félreraktam a pénzt és egy napon megcsináltam a számadást. Kiderült, hogy már akkor vagyokon van, hogy gond nélkül, munka nélkül megélhetek életem végéig... Ekkor vettem a kis palotát... az angol bankból minden elsején pontosan átutalják a kamatokat...

— És... és a világ? Mit tudnak ezek az előkelő jóbarátok? Ezek a kényes-izlésű emberek? Tudják ezek is a romantikus történetet a Bella Incognitáról? — Nem, ezek nem is álmodják... Ők tisztelnek és becsülnék, mint Wanda Petrovszka grófnő, aki olyan szerencsés volt, hogy az összeomlások megmenthette vagyonát... De nem ez a fontos, Iván, az a fontos, hogy én még mindig szeretlek téged... nézd, nem mondom, hogy... hogy nem voltam szerelmes azóta... de azok a szerelmek jöttek és

elmúltak... talán nem is szerettem őket, talán bennük is csak téged kerestelek... Iván... egy pillanatilag sem hagyhatlak itt, ebben az alárendelt helyzetben, gazdag vagyok, független vagyok, te is dolgoztál értem... én csak visszaadom neked, amit értem tétted... Én most megszőköm innét... A Sacherban lakom... rögtön összecsomagolok... egy óra múlva jöjj utánam és még ma éjjel Párizsba utazunk... ugye... ugye, így lesz, Iván? — mondja izzó hangon és olyan közel hajolt, hogy Iván arcát érte a lehellete.

— Igen, Wanda... igen, menj csak... utánad megyek! — mondta gépiesen és

egy pillanatra önfeledten magához szorította az asszonyt.

Aztán egy hosszú percre egyedül maradt a felsőtéti szobában. Elgondolkozva bámult abba az irányba, ahol eltűnt az asszony.

— Álom volt... nem igaz... álom volt... fel kell ébredni... Sacher-hotel... párizsi expressz... palota a Champs Elysées... palota Wanda összetáncolt pénzén... La bella Incognita... szerelmek, amelyek jöttek-mentek és talán megint fog jönni egy új szerelem és a pénz elfogy, dobra kerül a Champs Elysées-

palota... és megint újra kezdeni... megint zsákot hordani, nagydobot verni... itt jó, itt kényelmes, elsején fizetés, csinos kis szoba az emeleten... finom, uri koszt, teendők a gróf körül, becsületes, rendes munka és a kis komornának olyan üde mosolya van...

Ez a sok zürzavaros gondolat most mind egyszerre ostromolja meg az agyát... de mintha a nevét hallaná...

Igen... a kis komorna jön a sárga szalón felől... most is mosolyog.

— Iván... keresik magát... az urak a dohányzóban italt kérnek! — mondja és megindul kifelé a szobából, de hirtelen mintha más gondolna, megáll a küszöbön és halkán, lesütött szemmel mondja: — Azt tudja, hogy holnap kimenőnk van... én a nővéremekhez szoktam menni, nagyon kedves emberek, a férje művezető egy nagy gyárban, ha kedve van, elkísérhet hozzánk! — mondja közvetlenül és a férfinak most az jut az eszébe, hogy ez a leány sokkal jobban hasonlít a régi Wandához, mint az a hermelines, ragyogó asszony, akit az imént a karjába szorított.

— Köszönöm... köszönöm, kisleány... ha megengedi, elmegyek magával — mondja határozottan és megindul az italokkal a dohányzó felé.

Ezen az éjszakán a Sacher-hotel elegáns szobájában izgatottan várakozik a csodaszép Petrovszka grófnő. Másnap délig vár izzó türelmetlenséggel... majd rándít egyet a vállán, autót rendel és egy óra múlva indul is vele az expressz Párizs felé...

A vonat dübörögve fut ki a pályaudvarról... egy ideig párhuzamosan fut egy barnászörös villamossal, amely a kültek felé igyekszik... Csak egy férfi meg egy leány ül rajta... Iván Petrov urasági inas... meg a csinosarcú kis komorna.

Beszélgetnek, semmiségeket mondanak egymásnak. A férfi mondani akar valamit, de ajkán marad a szó, a vonat, amely most egészen mellettük halad, beledübörög a szavába...

Tágrányított tekintettel néz utána...

Eszébe jut Wanda... a palota... az angol bank kamatai, a fényes, dologtalan úri élet...

— Nem... nem kár érte! — sutogja önkéntlenül, de azért nézi a vonatot, amíg csak el nem tűnik a szeme elől.

— Mi az, mit mondtott? — kérdi a leány aggódó arccal, mintha megérezne valamit abból, ami a férfi lelkében lejátszódott.

— Semmi... semmi, kicsikém... csak azt akarom kérdezni, mi a véleménye egy olyan házasságról, ahol az asszony sokkal, mondjuk... mondjuk majdnem húsz évvel fiatalabb?

— Hát... hát minden attól függ... hogy szeretik-e egymást... — mondja a leány és lesüti a szemét.

Csupán fénylő mosolya és piros ajkának remegése árulja el, hogy kitalálta a férfi gondolatát.

JAPÁN-MUZSIKA

Írta: Lian-Fu-Csang

Csúcsos, faragott faházuk ott állt a cseresznyefák között, parányi kertjükben virágok nyíltak és a fák ágai között madarak daloltak. Vidám és gondtalan volt a madárdal, akárcsak az élet odabent a házban, ahol Csü-Yi-Lang lakott apró asszonykájával.

Alayanak hívták az asszonyt, akinek termete kicsi és törékeny volt, mint valami nemes virág, de két fekete szeme gyémántként ragyogott, ébenfekete hajkoronája súlyos volt és minden egyes hajszála mimóza-illatot árasztott. Csü-Yi-Lang kora reggel kilépett a házból és csak késő este tért vissza. Egész hosszú napon át egyedül volt Alaya, egyedül, anélkül, hogy erre a magányosságra csak egyszer is ráeszmélt volna. A dalolása, színes kézimunkái s az apró-cseprő munkái a ház körül betöltötték az üres órákat. Csü-Yi-Lang elment, de az emléke ottmaradt a tarka kis házban és egészen estig pótolta a távollévő Csü-Yi-Langot. Alaya nem egyszer el is beszélgetett ezzel a láthatatlan férjjel, elmondott neki mindenféle csacska-ságot, ami csak megfordult az eszében s amit úgysem mert volna elmondani az igazi, komoly és ünnepléses Csü-Yi-Langnak...

Mire aztán eljött az este és elkészültek a finom ételek, felöltötte szebbik kimonóját és kiült a ház elé lesni az urát. Csü-Yi-Lang a városból jött, amely ott feküdt mélyen lenn a völgyben... az utat látni is lehetett, amint a kopár dombokon át kacskaringósan elvezetett odáig. Alaya hálát adott a sorsnak, hogy végig beláthatta ezt az utat. Láthatta az urát attól a pillanattól fogva, amint elhagyja a város kapuját, láthatta apró kis pontnak, amely egyre nő-nő, közeledik... nagyobb lesz, még nagyobb és egyszerre csak nagy, felnőtt férfi lesz belőle, mosolygó, boldog, szerelmes férfi, aki mindjárt odaér és őt karjaiba szorítja...

Leültek ketten a gyékényre... Csü-Yi-Lang evett és Alaya nézte őt, többször megkérdezte közben, hogy ízlik-e az étel. Boldog volt, ha ízlett és ha látta, hogy nem nagyon ízlik, átfogta az ura nyakát és néhány csókkal elfelejtette az étel rossz ízét...

Az este leszállt közben és az ég mélykék palástján felragyogtak a csillagok, a madárkák elhallgattak a kertben és a gerle a kalitkában elbóbiskolt... ilyenkor már Alaya is csendesebbre fogta a hangját, inkább suttyogott már csak és lábujjhegyen járkált a szobában, amikor megcsinálta a fekvőhelyet... Lefekvés előtt még meggyújtotta a Buddha előtt a szent tüzet, eljárat előtte egy dhatatos tányért, aztán fáradtan összecsupkolt finom kis virágtete és a feje odakerült Csü-Yi-Lang mellé a selyemvánkosra...

Ilyen volt az élet a tarka faházban, a cseresznyefák árnyékában, fenn a dombtetőn... de aminthogy az ég sem két örökké a Fuzsijama fölött, az emberi boldogság sem lehet zavartalan. Elkövetkezett egy este, amikor Alaya hiába állt ki a ház elé, hiába erőltette a sze-

mét, csak nem tudta felfedezni a távolban azt a közelgő fekete pontot, amely számára a boldogságot jelentette. Az este is régen leszállt és az összes csillagok fennragyogtak már az égboltozaton, a madarak már régen aludtak, a rizs szétfótt a tűzhelyen és Csü-Yi-Lang még mindig nem volt otthon. Hajnal felé került csak haza, valami olyasmit mondott, hogy sok dolga akadt, szájából az ital szaga áradt, és először évek óta, elfelejtette megölelni Alayát. Ezen a hajnalon Alaya párnája folios lett a könnyektől és a tarka kis házba beköltözött új lakónak, harmadiknak a szomorúság...

Másnap, amikor elment Csü-Yi-Lang, Alaya ráeszmélt arra, hogy egyedül van. Most valahogy a távozó férfi jobban elment, mint a többi napokon, úgy ment el, hogy nem hagyott ott semmit a magányos asszonyka számára... nem hagyta ott a gyengédség emlékét,

nem hagyta ott a boldogság csodálatos biztonságát, amely úgy be tud rölteni az életünkben minden úrt. Ez a nap nagyon hosszúnak tűnt, hosszúnak és félelmetesnek, mert a végében ott állt fenyegetően az este, amelyen talán megint hiába fogja lesni az utat.

Alaya ezen a napon sokszor a szívére szorította parányi kezét és nagy egyedüliségében átátfogta egy-egy cseresznyefa fényes lilásbarna tőrszét, mintha fölük várna támaszt, segítséget. De a cseresznyefák hallgattak, a madarak csacskán daloltak, a gerlicék tapintatlanul szerelmeskedtek tovább és jött az este, az éjszaka is beköszöntött és Csü-Yi-Lang ismét csak hajnalját vetődött haza. Most már nem is köszönt, amikor belépett, csak ledobta a gunyóját és odadől a fekvőhelyre, úgy hevert oda, hogy Alayanak hely sem maradt mellette... Ott kuporgott szegényke a sarokban, szemben a szent tűz által megvilágított félelmetes, kitudhatatlan Buddhával...

Keserves napok következtek. Alaya napközben sírt és sírás közepette készítette a számonkérő szavakat. Betanulta mondókáját, mint a versikét az iskolás-gyerek és alig várta az éjszakát, hogy elébeállhasson és elmondhassa végre, de erre sohasem került sor. Csü-Yi-Lang úgy tett, mintha észre sem venné őt, még annyit sem törődött vele, mint az étellel, amelyet legalább félrehajított, vagy a párnával, amelyet a feje alá gyűrt, ha álmos volt... Alaya érezte, hogy Csü-Yi-Langnak valami módon kiesett az életéből... Kiesett, úgy, mint egy cseresznyeszem, amely elgurul a kosarából. Elgurul, megtörik, összepisztokolódik a földön... Ugyan ki hajolna le utána már? Alaya tudta, hogy ez lesz az ő sorsa... A betanult szavakat visszaszorította a torkába, letörlte a könnyeit és sokáig, kérdően, kutatón szembenézett a titokzatos bálványal...

Aznap éjszaka nagyon nyugtalanul aludt Csü-Yi-Lang. Hánykolódott fekvőhelyén és álmában beszélt valakivel... Alaya dermedten hallgatta, amint szerelmes szavakat suttag az álmombeli idegen leánynak, féltékeny rá, szemrehányást tesz neki, hűséget kér tőle és hűséget ígér, majd pedig italt rendel és teát kér, illatos forró teát...

Alaya tudta, mit jelent ez és már azt is tudta, mit kell tennie.

Másnap reggel, amikor az ura alakja már végképpen eltűnt a város falai mögött, ő is felöltözött, pénzt vett magához és gyors léptekkel nekivágott az útnak.

Lesütött szemmel, szinte bujkálva osont végig az üzletek utcáján és félve körülnézett, amikor megvásárolta a kiválasztott pompás selymeket. Arany és ezüstszálakat, színes fonalakat, ezüsthimnuszú cipőcskét, drága illatszert és pirostótt vásárolt. Beledugott mindent a kosarába és valósággal röpült haza. Bezárta a házikó ajtaját, bevette magát az egyik sarokba, hozzáfogott a varráshoz. Lázasan dolgozott, az égkék selyemre rózsaszínű cseresznyevirágokat, aranybarna krizantémokat és ezüst leveleket hímzett. Keze átforrósodott és néha görcsösen elszibbadt a vadul hajszolt munkától, de csak egy pillanatra pihenhetett meg, mert úgy érezte, hogy a boldogsága függ ettől a ruhátlól. Mámoros sietségében valahogy úgy tűnt neki, mintha az arany és ezüstszállal

saját boldogságát varrná és talán ezért történt, hogy szebb lett a ruha, mint az összes többi ruha, amelyeket varrt magának Alaya. Mire leszállt az este, már magára is öltötte, de aztán sietve levette ismét és forró fürdőt készített magának. A vízbe illatos szót öntött, belebújt, ledörzsölte finom virágtestét, majd gondosan kifésülte ébenfekete hajját és magas toronyba rakta a homlokra felett. Arcát kenőcsökkel kente át, kétoldalt kipirosította, ajkának ívét is élesebbre rajzolta a pirosítóval és szeme alá fekete vonalat húzott. Most újra magára öltötte a ruhát és amikor belenézett a tükörbe, örömeiben hangosan felkacagott... egy új, idegen asszony volt az, aki a fényes tükörlapról szembenézett vele... kíváncsian nézte pár percig, mintha életében először látná, aztán elővette a selyemálcot és arcára csatolta.

Mikorra az ég kék palástján már feljött az ezüstképű hold és a földre millió és millió csillag tündéri fénye hullott, már ott ment az úton a város felé.

Amint ment, ijesztő emberformájú bokrok rémítgették, füle mellett éjjeli madarak suhantak el és nyúl szaladt keresztbe az úton, de ő mindezzel nem törődött. Egy új, egy erősebb és bátrabb Alaya volt az, aki a város felé haladt, az ismeretlen város felé, amely elragadta az urat.

Úgy érezte, mintha nem is ő, hanem egy idegen lény lenne, aki átlépi a teaház küszöbét és kíváncsian leste önmagát, hogy vajjon mit is fog csinálni.

Odabent már szót a muzsika, táncoltak a gésák, a vendégek ittak, énekelték és az egyik sarokban, színes párnákon Csu-Yi-Lang ült egy leánnyal.

Alaya behúzódott a szembenlévő fal mélyedésébe és benuitan nézte az urat, amint a neki járó gyengédségekkel elhalmozza a másikat. Látta simogató kezének remegését, látta elragadtatott tekintetét és a nő szerelmes arcát. Sírás fojtogatta, legszívesebben odaguggolt volna a sarokba és gyermekmódra sírt volna. Ezt tette volna a régi Alaya, aki reggeltől-estig egyedül élt a dombtetőn és gondolatban a távollevő urával beszélgetett. Az új Alaya azonban, aki arany- és ezüsthímes, cseresznyevirágos kimonót öltött, aki finom virágarcára pirosítót kent, a testét illatos olajokkal kente be és átlépte a teaház küszöbét, már nem sírt. Ez az Alaya már kacéran mosolyogni is tudott, megindult imbolygó léptekkel a táncolók felé és amikor a zene új melódiába kezdett, ő is táncolni kezdett. Tánc közben inkább érezte, mint látta, hogy elmaradnak mellőle a többi táncolók és már csak egyedül keringett, forgott, imbolygott a zene mellett. Előbb csak erőltette a táncot, a lába még mereven mozgott, karja csak gépiesen emelkedett, dereka kényszeredetten hajladozott, de hovatovább a zene ritmusa egyre jobban magához ölelte, pezsgésbé hozta a vérét, megdobogtatta a szívét, rezgésbé hozta szomorúságtól lankadt idégszálait. Úgy érezte, mintha a muzsika, a tánc kihozná lelkéből a kínzó fájdalmat, a megaláztatás kínját, a féltékenység mardosó mérgét... A táncban benne volt meggyötört kis lelkének minden panasz, testének minden forró vágyakozása...

A sarokban a virágok mögött Csu-Yi-Lang elengedte az idegen nő kezét és ámultan figyelt a táncosnőre. Úgy tűnt neki, hogy ehhez a tánchoz hasonlót

még sohasem látott s annál a hajladozó, ingó, törekeny kis alaknál szebb talán nincs is a cseresznyefák országában. Felállt és mint akit megbabonáztak, ment a táncosnő felé, megfogta a karját és vitte magával. Alaya ellenkezett, riadtan nézett körül, mintha segítséget keresett volna, de Csu-Yi-Lang vitte magával... Talán nem is tudta, mit tesz, csak fogta a táncosnő kezét és vonzotta kifelé, odakint a hűs éjszakai levegőben józanodott csak ki a férfi és ijedten nézett Alayára... Már-már bocsánatot akart kérni a durvaságáért, amikor hirtelen valami dac kerekedett felül benne...

— Elviszlek, az enyém vagy, kis gésal! — mondta mámorosan és intett egy kis gyaloghintónak. Beleültek... a férfi beszélt, Alaya hallgatott, csak néha nevetett fel diadalmasan, öntelt, magabizós kacagással, úgy, ahogy soha máskor... Csu-Yi-Lang nem ismerte rá a nevetésére, a csökjára sem, simogató kezére sem... A gyaloghintó röptette őket az éjszakában, amely a csillagok fényétől volt ragyogó...

— Szeretlek, kis gésa... amikor ott a zene mellett táncolni láttalak, úgy éreztem, hogy te vagy az egyetlen asszony a földön... Eddig hiába kerestem a boldogságot és most, hogy te itt vagy mellettem, úgy érzem, hogy megtaláltam... Nem törődöm semmivel és sen-

kivel kis virágszálam, felborítom egész régi életemet és a feleségemmé teszlek...! — mondta mámorosan és nem vette észre, hogy Alaya illatos, finom kis virágtestén borzongás fut végig.

— Ostoba kis asszonyom van odahaza, a szeméből, az arcából unalmas odadadás árad... nem, nem tudnék visszamenni hozzá, te kellesz nekem, kis cseresznyevirágom!... Benned pezsgő élet van, a szemedben titokzatos tüzek bujkálnak... Az élet teveled akkor is boldogság lenne, ha maga a kárhozat — mondta és nem folytatta tovább, mert a gyaloghintó megállt és egy virágáros leány nyújtotta be pompázó krizantémjeit.

Csu-Yi-Lang pénzt dobott oda neki és két karjába véve összes virágjait, rádobta, elborította vele Alayát...

Alaya reszkető teste meg-megrándult, amint hozzáérték az éjszakai levegőtől nyirkos virágok. És furcsa gondolat futott át az agyán, hogy ő már nem él, sírban fekszik és ezek a virágok a sírjára hullanak, Csu-Yi-Lang főléje hajolt és ő nézett rá, mint valami idegen emberre... Nem, ez nem az ő ura... az ő ura nincs többé, meghalt azzal a boldog kis Alayával együtt, akit még szeretett Csu-Yi-Lang...

A férfi egyre szerelmesebb, forróbb szavakat suttogott, de Alaya nem volt többé büszke és diadalmas, fáradt volt, elkínzott... Most a férfi is hallgatott mellette és pár perc múlva Alaya már egyenletes légzését hallotta... Csu-Yi-Lang elaludt... Alaya agyán hirtelen keresztülshant az elhatározás, magához szorított néhány krizantém-szálat és kilépett a hintóból... futva igyekezett vissza a város felé... végigfutott a néptelen utcákon, kiért a mezőkre... a rejtelmes bokrok közé... rohant tovább... meg sem állt addig, amíg fel nem ért a dombtetőre, a tarka, vidám kis házikóig...

Csend volt a kertben, a cseresznyefák lombja meg sem mozdult, a madarak aludtak és az ezüstképű hold fényes sávokat rajzolt a pázsitra...

Alaya befutott a házba... Ügyszólván egyetlen mozdulattal dobta le magáról a cseresznyevirágos kimonót... belebújt hétköznapi egyszerű ruhájába... haját gyorsan simára fésülte, letörölte arcáról a pirosítót... Siet-e lebukott a selyemvánkosokra... magához ölelte a puha párnákat... A könnyeket lenyelte és magabafojtotta a fájdalom és kétségbeesés kiáltásait.

Ment kifelé... a küszöbön megállt egy pillanatra... Elképzelte másképpen ennek az estének a folytatását, elképzelte úgy, ahogy tervezte, úgy, hogy a gyaloghintón leesik arcáról az alarc, ő megszólalt volna igazi hangján és Csu-Yi-Lang megtörtén, bűnbánóan és a régi szerelemmel a lábaihoz borult volna... Igen, így is lehetett volna... de ma este meghalt Alaya, a régi Alaya, aki szerette Csu-Yi-Langot...

Átlépte a küszöböt, behúzta maga után az ajtót... rohant keresztül a kertben, nehogy a néma cseresznyefák visszatartsák... Rohant le a dombról, de most nem a város felé vette útját, hanem arafelé, ahol a messzeségbe, az ismeretlen, idegen világba kanyarodik az út...

A régi Alaya meghalt, mert férje szívében egy új lány, egy gésa foglalta el a helyét. Mit keressen akkor ő abban a házban, ahová új asszonyt hozott a férje vágya és képzelete?...

GONG

Ó, én tudtam mindig, hogy te élsz.
Kerestelek ezersok arc mögött;
De nem pillantottak rám, csak rögök:
Mit én kutattam, halhatatlan érc.

Milyet döngött a lelkem, mint a gong,
Mikor először villant össze lelkünk.
Ó, mennyi új jött, mennyi minden eltűnt,
A nagy harangütés mióta itt borong.

Itt száll, hullámszik: estharangzó,
Éjfélre kong, hajnalt csilingel,
Örül, bús, hat rá minden inger,
Lágy mint a lant, s harsongva hangzó.

Sohasem múló, lüktető, élénk:
Él, ameddig én, lelkem zenélő húrja...
— Beh kár meghalni; meddig csengne,
búgna,
Ha mindaketten mindörökké élénk?

Pethő Adám

Váratlan csattanó

1.

Amikor Paulette Valendry bement abba a szobába, ahol férje és Philippe Harmel együtt dolgozott, azonnal megkérdezte:

— Nos? ... Megy a munka? ...

Claude Valendry a fejét rázta.

— Nem tudunk tovább jutni a második felvonás közepénél!

Philippe Harmel pedig hozzátette:

— Kétségbeejtől! ... A második felvonástól függ az egész darab sikere! ...

Mindkét drámaíró fölállt az asztal mellől.

Claude hatalmas termetű férfi volt, vörös hajjal. Rengeteget dolgozott és úgy, mint egy favágó, aki egymásután fűrészeli el a fák törzseit, amíg az egész erdővel végez. Dícsérték alaposágát, kivételes drámai erejét és jellemzésének kikezdhethetlen logikáját.

A másik, a karcsú és törekeny alakú Philippe, olasz vívóra emlékeztetett, aki gyorsan előrepattan, de épp oly gyorsan vissza is ugrik és mindenféle cselhez folyamodik, hogy ellenfelét legyőzze. Reá hárult az a feladat, hogy a komor jelenetek súlyosságát könnyed dialógusaival tegye elviselhetővé. Szellemesége, mondatainak finomsága, a hosszú mondatok elleplezésének művészete állandó meglepetésekkel, ötletekkel szolgált a közönségnek. Írásművészte felszínes volt, mint a szappanbuborék, de a szívárvány valamennyi színében csillogott.

Claude és Philippe tökéletesen kiegészítették egymást, aminthogy valóban ellentétes természetűek voltak. Írókörükből úgy emlegették őket, mint a társzerzés példaképeit.

Paulette feszitlenül érezte magát a két férfi között. Már az első találkozásnál barátságra lépett Philippe Harmellel, aki szintén meglepődött, hogy ennyi okosság és nemesség lehet egy asszonyban. A színházakban másféle tapasztalatokat szerzett. Közölte is rögtön munkatársával ezt a meglepő észrevételét:

— Tudod, öregem, Paulette egyenesen elragadó!

— Tudom, — felelte nyugodtan a férj.

— Életemben először találkoztam olyan nővel, aki mellett még csak eszembe sem jut, hogy udvaroljak neki.

— Hát, bizony, ilyesmi is előfordul, — mosolygott a férj.

— Milyen tiszta a tekintete! Minden kétértelműség nélküli a kézfogása! ... Pajtás! ... Igazi pajtás, ha szoknya van is rajta! ... Őszintén beismerem, nem is hittem volna, hogy ilyen asszony is van a világon!

Claude pipára gyújtott:

— Persze, szoknyavadász voltál egész életedben! ... És azt képzeled, hogy ismered a nőket! ... Hát pedig, kedves barátom, még csak sejtelméd sem lehet arról, hogy mit ér és mit jelent egy igazán tisztességes asszony! ...

2.

Claude Valendry és Philippe Harmel kénytelenek voltak belátni, hogy a megbeszélte időre nem bírnak elkészülni színdarabjukkal. Minden erőfeszítésük dacára nem bírták befejezni a második felvonást.

— Az a baj, hogy egy kötelességtudó és hűséges asszony a darab hősnője, — sajnálkozott Philippe. — Ilyen jellemet nehéz rendesen megrajzolni! ...

Valendry szótlanul pipázott.

— És mégis, — beszélt tovább Philippe, — milyen grandiózus jelenet, amikor egy ilyen hű és tisztességes asszony a nőcsábító Maxime támadásának fegyvertüzébe kerül és vergődik, mint egy üzött vad! ... És milyen csodálatosan szép kiállítás hagyja el az ajkát, amikor megszabadul a kísértés veszedelmétől! ...

Valendry rágyújtott a közben kialudt pipára.

— Igen ... ez a kiállítás! ... Ezt kellene megtalálnunk! Ami az asszony ajkát hagyta el, a nagy jelenet után ...

Néhány pillanatig hallgattak. Pedig mindkettőjük agyában ugyanaz a még ki nem mondott gondolat született meg.

— A lelkiismeretnek ezt az őszinte kitörését nem lehet csak úgy hasból kitalálni, — mondta Philippe. — Ezt meg kell figyelni és el kell lenni a valóságban és az életben!

— Igazad van, — válaszolta komolyan Valendry. — Ha ezt a darabunkat őszinte és igazán emberi logikával akarjuk befejezni, szükségünk van egy eleven mintaképre!

— De hol találunk ilyen ritka madarat? ... Asszonyt, aki vértézve van minden kísértéssel szemben? ...

Claude diadalmasan mosolygott.

— Itt van Paulette!

— Tessék? A feleséged? — kérdezte Philippe, kissé furcsán és meglepődve.

— Úgy van! Az én feleségem!... Épp úgy megbízom a hűségében, mint ő az enyémben. Minden kétértelműség, minden csábítás hiábavaló! Próbáld meg és játszd el előtte a szenvedélyes szerelmes szerepét!

— Hogyan? ... Azt akarod, hogy én — — —

— Persze! Kijelentem, hogy teljesen nyugodt vagyok és semmitől nem félek... Födolog, hogy hívd ki belőle a nemes haragnak azt a kitörését... Ezt a robbanást, amelynek lelki erejét észlelni fogod... Később, utána aztán megmondom neki, hogy az egész csak játék volt...

— Nagyon haragudni fog ezért...

— Kezdetben, talán... De később be fogja látni, hogy nem üztünk gúnyt vele, hanem ellenkezőleg, valóságos és legfontosabb munkatársunkká választottuk.

— És mikor történjék ez a kísérlet?

— Holnap!... Sietnünk kell, ha azt akarjuk, hogy új drámánk már ősszel színre kerüljön...

3.

Philippe, a társszerző, mindennap munkatársánál ebédelt, hogy a legkisebb időt se vesztegessék el.

Ezen a napon hazug csodálkozás csillogott a tekintetében, amikor a férj a feketekávét után — megbeszélésük értelmében — «váratlanul» fölállt.

— Elmégy? — kérdezte.

— Igen. Halaszthatatlan és fontos dolgom van. Egy óra múlva azonban visszajövök... Addig itt hagylak, Paulette társaságában... De ne beszéljessetek túlsokat!... Ne feledkezzél el a munkáról!

Amikor maga mögött becsukta az ajtót, Philippe ezt mondta magában:

— Itt a pillanat, amikor ezt a hű és tisztességes asszonyt kísértésbe kell hoznom... Valendry nem is képzele, hogy milyen kellemetlen ez nekem... Hogy Paulette úgy nézzen reám, mint egy aszfaltbetyárra... Még akkor is, ha csupán néhány percig tart az egész...

Valendry asszony a tükör elé állt és fésülte a haját.

Philippe óvatosan és félénken közeledett.

— Mit fog mondani? — gondolta. — Édes Istenem, bárcsak ne történnék egyéb, mint az, hogy valami gorombaságot a fejemhez vág!... Még jobb volna, ha beérné azzal, hogy pofon vág és a faképnél hagy...

A következő pillanatban szenvedélyes lendülettel karjaiba zárta, a mit sem sejtő Paulette-et és forró csókot lehelte hófehér nyakára. Aztán vadul dobogó szívvel várta azt a bizonyos kitörést és pszihikai robbanást.

Paulette elsápadt, orrcimpái remegtek és heves lendülettel fordult a férfi felé, aki merényletet követett el ellene.

Aztán fojtott szenvedélyességgel ezt kiáltotta:

— Csakhogy végre rászánta magát!... Épp elég hosszú időre volt szüksége!

BONBONNIÈRE

A DÍCSÉRET MŰVÉSZETE.

Egy világhírű francia szobrászművész, aki nagyon korán távozott el az élők sorából, ifjúkorában inkább festőművész szeretett volna lenni és azt képzelte, hogy az esetet világhírű mestere lesz. Amikor barátjának megmutatta legújabb festményeit, minden kép előtt megállott és hangos szóval így áradozott a fiatalember:

— Nagyszerű!... Hallatlanul szép!... Mesteri!... Páratlan!...

A barát szeme azonban ekkor váratlanul megakadt a szoba sarkában lévő, úgyszólván eldugott kis szobron, amit a festőművésznek készülő szobrászművész alkotott. A barát odament, minden oldalról alaposan szemügyre vette és halkán, megfontoltan így szólt:

— De ez itt... ez a kis szobor... ez igazán jó!...

AMILYEN A JÓ-NAP...

Talleyrand herceg palotájában, az egyik vacsora alkalmával, egy idősebb hölgy elvesztette az egyik — fogát. Másnap reggel a herceg megparancsolta istállómasterének, hogy kerítsen egy ló-fogát és minthogy szerette a kiméletlen, sőt goromba tréfákat, elküldte az idősebb hölgynek azzal a megjegyzéssel: végtelenül örül, hogy az elvesztett tárgyat visszaküldheti. Még ugyanazon az estén a következő köszönőlevelet kapta:

— „Kedves hercegem! Mi idősebbek, akik még Franciaország aranykorából származunk, nagyon jól tudjuk, hogy mire kötelez bennünket az udvariasság. Valóban, az Ön kivételes nevelésére és józólására vall, hogy kihuzatta egyik fogát, mert ily módon akart a kedvemben járni. Megígérem, hogy ezt a fogat, mint udvariasságának bizonyítékát, aranyba foglaltatom és egyetlen alkalmat sem fogok elmulasztani, hogy látogatóimnak és vendégeimnek megmutassam Talleyrand herceg kedves emlékét. Üdvözlé: Marquise de Cardignan.“

AZ ÉGBŐL SZÁLLT ALÁ!...

Voltaire, a nagy gúnyolódó, aki azonban a nőkkel szemben mindig udvarias volt, kijelentette egy társaságban, hogy soha nem találkozott még csúnya asszonnal. Női hallgatónak egyike, aki laposra nyomott orral, de humorral is rendelkezett, így szólt erre:

— Nézzen meg engem és vallja be, hogy valóban csúnya vagyok!

— Asszonyom, — válaszolta komolyan a látszólag sarokbaszorított nagy gúnyolódó. — mint a női nem valamennyi tagja, ön is angyal, aki az égből szállott alá... Csak véletlenül szerencsétlenség érte, amiért önt igazán nem okolhatjuk, mert ön, asszonyom, lezuhant és éppen az orrára esett...

TÜSZÜRÁSOK

amik nem fájnak

— Ha találkozom veled, mindig eszembe jut a régi közmondás: «akinek az Isten hivatalát ad, ésszt is ad hozzá!»

— De hiszen nekem semmiféle hivatalom nincsen!

— No, ugy-e, hogy igaza van a közmondásnak!

*

Két amerikai milliárdosgyerek beszélget egymással.

— Az én papámnak saját luxus-hajója van, — mondja az egyik.

A másik lebiggyeszi a szája szélét.

— Az is valami!... Az én papámnak saját óceánja van!

*

Háziaszony: Nos, drágám, jól aludtál?... Féltém, hogy nem fogsz tudni aludni. Mert az ágy egy kissé kemény!

Vendég: Ó, nem volt semmi baj!... Közben mindig felkeltem egy kicsit, hogy kipihenjem magam.

*

Hatalmas tűz. A lángok az égig érnek. Újabb és újabb tűzoltókocsik érkeznek. X. úr, premierbérli is odarohan.

— Csak megint ne az a papírgyár égjjen! — sóhajtja lélekzetfúlva maga elé.

— Ilyet már kétszer láttam!

Asszonyfejek a huszadik századból

Izom és akarat

"Az uszoda kemény, kék vize mereven fénylett. A paszkodó rudak mellett már taposták néhányan a vizet, de a széles hát, lassan ereszkedő mélységével még egészen nyugodt és sima volt.

Akkor messziről apró, kis csattanó neszek indultak el, szaladó lábak, majd vidám, friss nevetés hasított bele a csöndbe. Kifeszülő testek suhantak, ívelő fehérség lendült: egykettő-három-négy! Csobbanó, kavargó örvény, majd vízcseppektől fénylő arcok, hasító karok, csapdosó lábak mozgása villant. A habos víztaraj pedig szétnyíló, nevető fagorral köszönte meg, hogy álomból életre keltették. Mert a négy fiatal test mozgásba hozta az egész víztükröt, ahol elhaladtak, ott még sokáig kényesen ringott, hullámot vetett, aprót, bodrozót, mint a kacér leány-szemek.

— Hogy izlik, Tomi?

— Reggeli köszöntésnek elég friss.

— Ez is valami? — fitymálkozott a másik fiú.

— Majd két hét múlva mit szól a bőriörök? Hát még Vilié?

— Amit a maguk büszke férfiteste kibír, azt kibírja az anyém is.

— Ugyan, hiszen máris reszket.

— A szája is lila — tódítja a harmadik.

— Engem nem lehet felhúzni, — neveti el magát a lány, — hagyjanak föl minden reménnyel, mert igenis ki fogok tartani a versenyig, sőt lefőzöm magukat.

— Azt szeretnők csak látni! — zúgta kórusban a három fiú.

— Miért ne? — mondja vidáman a lány és széles, friss tempókkal elúszik a fiúk elől. Számol magában: most ennyi idő alatt elértem a karját. Elérte. Vissza! Most rövidebb idő alatt. Még! Még! Szelte, hasította a vizet: trenírozott.

Minden csak az izmokon és akaraton múlik. Csak a test a fontos és az akarat.

Tomit is így akarta. Erte tanult meg úszni valamikor s most érte nevezelt be a versenybe.

Erős, konok leánykarattal győzte le teste kényelmi vágját, fehér, érzékeny bőrét tudatosan edzette a napon, evezett, tenniszezett és főleg úszott, sokat és jól, mert Tomi csak a kisportolt testű lányokat szerette.

Könyveit elhanyagolta, ecsetét eldugta, ruháit angolosra szabatta és alacsonyarsarkú cipőkben járt. Így elérte, hogy Tomi észrevette, Tomi foglalkozott vele, Tomi pajtásának tekintette. S ha a vízből fáradtan, de jókedvűen kiléptek, Tomi már észrevelte rugalmas testét és szépségét is:

— Vili drága, maga nemcsak a legedesebb pajtás, de a legszebb nő is a városunkban.

— Szép, hogy észrevelt, azt hittem csak mozgó cápa vagyok a maga szemében, — mondta válaszul csúfolódva, de belül újjongva érezte, hogy már csak egy lépés, egyetlen kicsi a szerelemig. Majd verseny után, ha győz, megmutatja, hogy szépségén kívül egész ember is: izom és akarat, méltó társ a jövőendő úszóbajnok mellé. Mert Tomi az lesz, világhírű, ez biztos.

A napok egyre mélyebben nyúltak bele az őszbe. Már csak a négy fiatal, versenyre készülő testet ölelte magába az egyre hidegebb víztükrök és a messziről besodródott sárga faleveleket.

Egyik reggel, amikor már különösen hideg fényvel szikrázott a nap, Búza Vilma egyedül érkezett. Mikor vékony túrdotrikójában elhagyta a kabint, megborzongott. Kis tenyerével csapkodni kezdte karját és lábát, miközben futott a víz felé. Egészen egyedül volt, csak hátul a sarokban bóbiskolt álmosan az ő, a lábdobbanásra fölkapta fejét, aztán ijedten visszasülyesztette: — Istenki-sértés, ilyen hidegben, — mormolta maga elé.

A lány megállt a medence szélén. A tulsó kert velkőző fáról egyre több levél sodródott ide, a padok alatt csomósan meggyűltek a legkisebb szélfüvvalatra bearamodtak egyenként a vízbe.

Ajtócsapódás hallatszott. Biztosan a fiúk érkeztek, — gondolta s hogy megelőzze őket, gyors elhatározással belendült a vízbe. Bőrén jeges hasítást érzett, agyában éles szűrő fájdalomt és kinyúló akará lábát merev görcs rántotta össze. Szorító rémületet érzett, aztán eszméletlenül lebukott.

Csak az ágyban tért magához. Nagynéje rémült szembogarai voltak az elsők, akik ráhójoljan fölédéztek, hogy mi történt vele. Néma kérdésére gyors választ kapott.

— Az őt meglátta, amint lebuaktól, kiáltozott, szerencsére Tomi már jött kifelé, ő mentett meg. Ha egy perccel késik, már nem vagy életben.

— Tehát Tomi az életmentő.

Most már kétszeres a mozgás, — gondolta és meleg hullám öntötte el szívét, egész könnyűnek érezte magát és meg akart fordulni. De a lába, mint két nehéz tuskó mereven és mozdulatlanul feküdt és nem akart engedelmeskedni akaratának.

Sikoltva hívta nénjét és reszkető kézzel mutatott le lábára: — Mi ez? Ez... ez így marad?

A nagynéni rémületen pislogott és a doktort emlegette. Amíg a doktor megérkezett, kihűlnék érezte minden tagját és fejében hasítón dobolt az iszonyú szó: bénulás, béna, bénulásnak lenni...

Az orvos biztos, határozott szavakkal javulást ígért. Türelem kell hozzá, lehet hogy egy év is eltelik, míg egészen rendeződjen, de meg fog gyógyulni. Sírnivaló kezdett jajongva, keserű fájdalommal.

Hogy is telt el az év, maga se tudja. Mindig csak temetett, egyre temetett. Először a versenyt, aztán a víz lágy érintését, teste kinyúló, szabad mozgását, az úszást, a mozdulatot, mindent, mindent temetett... Többé soha nem

T e r i t é s u z s o n n á h o z

szabad úsznia, izmait feszíteni és a széles, nagy víznek még a látását is kerülni kell. Ezentúl félnie kell attól, ami eddig életeleme volt. Valami idegcsomó sérült meg akkor.

Legvégül eltemette azt is, amiért minden vágy és akarás megszületett benne: eltemette Tomit is. Úgy érezte, hogy most már elmerült az egész élete, talajtalan lett és gyökertelen.

Az izom és akarat elmélete csúfosan megbukott. Kiszámíthatatlan erők elgáncsolták. Véletlen erők, melyek létezésében eddig nem hitt. Mit kezdjen ezután életével?

Nem vádolta Tomit. Hogyan is illene Tomi mellé az ő gyöngye, asszonyi teste, amely ezután még a víz látásától is el van tilva. Hogyan is?...

Egy év múlva talpraállt. A fiatal életerő győzött, de az aggodalom még sokszor összeszorította a szívet: hátha visszatér? Később ezt is elmossa az idő, csak a sebet nem, amit a szerelme kapott.

Aztán férjhez ment. Az ura 46 éves volt, ő 23. Jóállású gazdatiszt. És eltemette a pusztá. Fiatal és öröme készülő életét föllitta az egyhangú napok szakadatlan láncolata.

Sporthoz szokott testét sokszor órákig cipelte a széles szántóföldek között egyforma lépésekkel és fáradt gondolatokkal.

A hétpettyes katókát irigyelte, amely mellé éppennyolcan rubin-csöpp, apró társat rendelt a természet és nem szélesáht, mogorva szarvasbogarat. A lepkét, amely lepkével kergetőzik, a fűszálat, mely fűszálhoz hasonl. Ilyenek voltak ők is Tomival együtt, ilyen emberpár, ilyen egymásmellé rendelt fiatal élet. Miért kellett így történnie? Rontó kézzel ki hajigálja az embersorsokat? Véresre harapta a szájaszélét és karjait lázongón széjjelvetette: miért éppen én? miért?...

Aztán megérkeztek a gyermekek, előbb a kislány jött, aztán a fiú. A velük való édes öröm lassan feledtetni kezdte szét-tépett életét. Hancúrozott és futkosott velük és megtanult újra hangosan nevetni. Akkor volt hatodik éve asszony.

Egy vasárnap délután egyedül maradt otthon. Az ura elvitte kocsin a gyerekeket, a cselédség szétszéledt az ünnep örömére. Lesétált a kertbe. Jó volt így kicsit egyedül lenni, a virágok édes színcsodáin álmélkodni, a kórték, almák tarkán sárga húsát mérlegelni, a nagyfejű kaposztákat megkopogtatni, letépní egy-egy vadhajítást a fiatal gyümölcsfákról, piros málnaszemet csipegetni és örülni mindennek, ami az övé.

Igy elnézelődve lesétált a kert legvégére. Eppen alkonyodott, mindennek hirtelen más színe nőtt, még a levelek zöldje is megváltozott. Eppen, mint az ő élete az évek múlásán...

Akkor, ott egyszerre összerándult a teste, úgy érezte, hogy agyából kifut a vér, szédülés környékedte, egy fa törzsébe kapaszkodott. Hirtelen melege lett, majd fázni kezdett, akkor el akart indulni fölfelé és kiáltozni kezdett.

Csak egy óra múlva találtak rá, ájultan hevert a földön. Hetekig feküdt, mikor jobban lett, botalt tapogatózott a szobában. Aztán ismét rosszabbul lett. Professzorok jártak hozzá, az ura kétségbeesve mindent megtett volna érte, csak hogy talpra állítsa. Bécsbe vitték, kezelték villannyal, különféle gyógyító sugarakkal, — hiába. Egy évi hajsa után tolé-székbe került.

Fiatal, gyöngéd arca megsápadt, szeme alá mély árkokat húzott a szenvedés. De nem lázongott. Most értette meg, amiért el kellett szakadni attól, akit legjobban szeretett. Tomi nem lett volna jó betegápoló. Tomi átlépett volna rajta.

A gyerekeken is. Tomi csak a testben hitt. A test csodálatos teljesítményeiben. Az önfeláldozást, a lélek csodáját, hogyan érthette volna meg?

S mikor az ura föléje hajolt vígasztalón, gyöngéd hálával simította arcát ahhoz a ráncos, eres kézhez, melyet azért rendelt mellé az Isten, hogy fiatalon összetört életét az öreg megértésével gyámolítsa.

Nagy Méda

Az élet regényei

Asszonybosszú

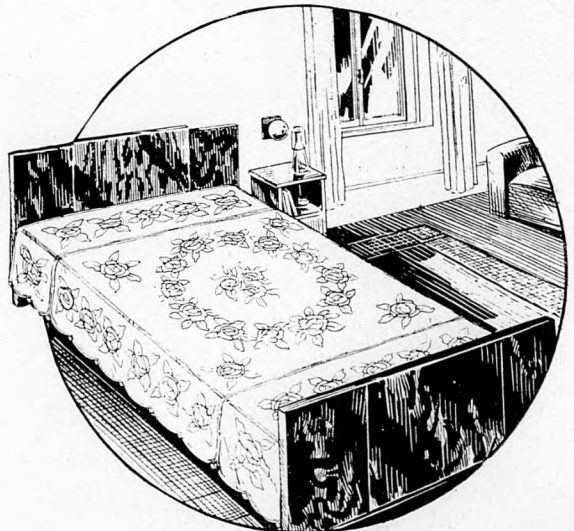
Gögös, kegyetlen asszony volt Anna cárnő, aki a XVIII. század elején uralkodott Oroszországban. Gúnyosan és hidegen hallgatta a daliás arisztokraták, gárdisták és diplomaták hízelgő udvarlását, akik gyilkos vetelkedéssel próbálták elnyerni kegyeit. Különösen Biron, kurlandi herceg erőlködött szörnyűséges módon, hogy maga felé hajlítsa a cárnő szívét, nyilván abban a titkos reménykedésben, hogy a cárnő kezével együtt elnyeri az orosz trónt is...

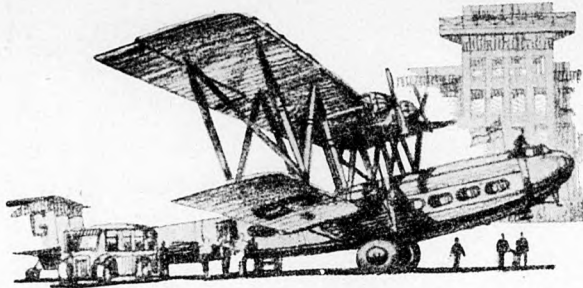
A cárnő azonban már választott. Ősi asszonyi ösztön szerint nem azok közül választotta ideálját, akik mézédés szavakkal és hétrégtörnyedve próbálták behálózni, hanem a férfiasan délceg, szűkszávú és visszavonult Galiczyn hercegre esett a választása. Az udvaroncok felháborodva vették tudomásul, hogy a cárnő őt rendelte maga mellé bizalmas szolgálat-tételre, titkos tanácsos lett, akinek a nap, sőt az éjszaka minden órájában szabad bejárata volt az uralkodónő lakosztályába. Forrt, égett a halálos gyűlölet. A lefőzött vetélytársak csak a kellő pillanatot lesték, hogy lecsapjanak és elveszítik a szemtelen herceget, aki keresztülhúzza számításait.

Míndez azonban édeskeveset ártott Galiczynnak, akit bizalma és legfőbb kegye jeléül nagygyónti minőségben Párizsba küldött a cárnő egy igen kényes és fontos diplomáciai ügy elintézésére.

Fényes kísérettel indult el Pétervárról a herceg. Rengeteg szolga, szolgálattelvő tiszt, titkárok légiója követte hosszú kocsisorban. A tiszték között ott ült Fedor kapitány és Nikolaj hadnagy is, Biron herceg megfizetett kémei. Azt a titkos megbízást kaptak, hogy ellenőrizzék és jegyezzék fel Galiczyn minden lépését...

Három hónapig volt távol Galiczyn herceg és ezalatt sűrűn érkeztek Párizsból a leveleket hozó futárok. A levelek egyrésze a cárnőnek szült és Anna elégedetten olvasta, hogy a diplomáciai ügy teljesen kívánsága szerint bonyolódik. Hiába, mégis csak nagyszerű ember a herceg. Jó szimatja volt, mikor éppen őt tette kegyencvé. Es milyen kedves, gavalléros! Minden hivatalos levélhez hozzászólatol egy másikat is, amelyben szeretetreméltóan érdeklődik a cárnő egészsége iránt, megkérdezi hogyan szórakozik és egyben biztosítja, hogy párizsi tartózkodásának egyetlen szépséghibája, hogy olyan messzire van imádott uralkodónőjétől, akinek nem csokolhatja meg a kezét. Ehhez a második számú levélhez egyidejűleg mindenkor egy jókora láda is tartozott, amely tele volt szebbnél-szebb ajándékokkal, olyan kis művészi remekekkel, melyeket csak Párizs tudott még abban az időben készíteni. Finom kis elefantcsontira festett képek, diszkótéses, arany metszésű könyvek, újfajta illatszerek és arcfestékek, selymparókák, lágy szövetek... Kifogyhatatlan volt a herceg leleményessége és Anna arca elégedett mosolyra húzódott, valahányszor meg-

érkezett a párizsi futár és átadta a leveleket és csomagokat. De éppen ilyen elégedett mosollyal olvasta Biron herceg is Fedor és Nikoláj leveleit is, melyekben sok szó esett egy bizonyos Montfleury márkinőről, aki feltűnően gyakran mutatkozik Galiczyn herceg társaságában. Már az udvarnál is nyílt titok a herceg és a szép márkinő feltűnő vonzalma. A húszéves márkinő két éve özvegy és a beavatottak tudni vélik, hogy Galiczyn titokban eljegyezte. Csak éppen elintézi diplomáciai megbízatását, azután hazamegy, pénzzé teszi orosz birtokait és visszajön Párizsba, ahol megtartják az esküvőt. Ha a Galiczyn-vagyon egyesül a Montfleuryval, úgy ők lesznek Franciaország leggazdagabb arisztokratái... A terv feltétlenül komoly, legalább is erre vall az a további suttogva terjesztett hír, hogy Galiczyn már el is hagyta az ősi pravoszláv hitét és titokban katolikus lett...

Mindebből csak annyi volt igaz, hogy Galiczyn csakugyan gyakran jelent meg Montfleury márkinő szalonjában. De egyáltalán nem azért, mintha szerelmes lett volna, hanem mert Montfleury asszony palotájában találkoztak legszűrbbben azok a politikusok, akiktől feszelten beszélgetés közben sok olyan apró titkot lehetett megtudni, melyeknek Galiczyn igen nagy hasznát vette diplomáciai megbízásával kapcsolatban. Viszont az is igaz, hogy a márkinő csakugyan beleszeretett Galiczynba, akinek úgy látszik, már ez volt a végzete. A márkinő nem is nagyon titkolta érzéseit, abban az időben Párizsban igazán nem botránkoztak meg azon, ha az udvari pletyka egy érdekes históriával többlet tudott szolgálni. Montfleury márkinő szíveskedésére verselő volt és több költeményt is intézett Galiczyn herceghez, melyben Apollónak és Alkibiádesznek, a szívek gyújtogatójának nevezte. A verseket aranydobozba rejtve küldte a herceg lakására, aki azokat mosolygva elolvasta és félretette. A márkinőnek pedig drága ékszerrel küldött viszonzásul.

Fedor és Nikoláj pedig a verseket szépen lemásolták. Pontosan olyan papírra, mint amilyenre az eredeti volt írvá és hajszálnyira leutánozták a márkinő kézírását is. Az eredetieket azután magukhoz vették, a másolatokat visszatették az aranydobozba. Galiczyn herceg ugyan sohasem fogja észrevenni, hogy mi történt a kéziratokkal.

Két hét múlva a versek már ott voltak Biron kezében Pétervárott. És néhány órával később Anna cárnő halászápadtan, dühötől elfehéredett ajakkal olvasta a verseket azokkal a részletes jelentésekkel együtt, melyeket Biron kémiai küldtek Galiczyn hercegről.

Galiczyn herceg mosolygós vidáman, diadalmasan tért vissza Pétervárra. Zsebében ott volt a pecsétetes államiirat, amely a cárnő kedve szerint rendezte a vitás francia-orosz kérdést. A cárnő tróntermében, gyöngyökkel és gyémántokkal ékesített ruhájában fogadta követét és mikor elolvasta az államszerződést, melyet térdrebotcsátkozva nyújtott át neki Galiczyn, helyeslően bólintott.

— Köszönöm kitűnő szolgálataidat! — mondotta, — melynek jutalmul melledre tűzőm a legnagyobb orosz kitüntetést, a Szent György-rend gyémántokkal ékesített csillagát. A kihallgatás ezzel véget ért. A cárnő elhagyta a tróntermet. Galiczyn kissé csalódva nézett utána. Azt hitte, hogy a hivatalos ceremónia magánbeszélgetéssé fog átalakulni, hogy a cárnő meghítt kettesben fog párizsi tartózkodásának részleteit írni érdeklődni, hogy nemcsak a cárnő, hanem a szerelmes asszony is fog néhány meleg, kedves szót intézni hozzá... Rosszkedvűen és csalódottan indult kifelé. A szomszédos teremben már várta a cárnő szárnységéje.

— Öfelsége estére bizalmas, baráti vacsorát ad, melyre elvárja hercegségedet!

Galiczyn arca kiderült. Nincs semmi baj. A cárnő változatlan kegyességgel gondol rá.

Estére teljes díszben jelent meg az udvarnál. A vacsorára mindössze tizenkét főnemes volt hivatalos. Biron is ott volt. Galiczynnak feltűnt, hogy Biron mennyire ideges és szórako-

zott. Ezt jó jelnek vette. A vetélytársat nyilván hazaérkezése dűlta fel ennnyire.

Az udvarmester jelentette, hogy a vacsora tálalva van. Az urak bevonultak a fénycsókban úszó ebédlőbe. Mindegyik az előre megjelölt helyet foglalta el. Azután szélesen széttárltak az ajtószárnyak és a cárnő lépett be díszes estélyi öltözetben. Az urak tisztelgő állásba merevülve álltak mindaddig, amíg a cárnő eljött nem adott, hogy leülhetnek.

Galiczynnak feltűnt, hogy a jobbja melletti hely üres maradt. Úgy látszik, még valaki hivatalos volt, aki azonban valami ok miatt nem jött el.

A pecsenyégig a szokásos néma és feszes hangulatban folyt az étkezés. Akkor hirtelen szóladra emelkedett a cárnő.

— Uraim — mondotta —, ma délelőtt sajátkezűleg ékesítettem fel kitűnő követűnket, Galiczyn herceget a legmagasabb orosz érdemrenddel... Ezzel megjutalmaztam és elismerem kiváló diplomáciai szolgálatait. A herceg azonban Párizsban nemcsak a haza üdvén fáradozott, hanem érthető emberi önzéssel a maga boldogságát is meg akarta építeni. Amint bizalmasan közölték velem, titokban eljegyezte Montfleury márkinőt, akinek kedvéért elhagyta a mi ősi hitűnket is és folytatólag hazáját is meg akarja tagadni, mert el akarja adni ősi birtokait, hogy teljesen francia lehessen, Párizsba költözzön és helyettem Montfleury márkinőt szolgálja...

Galiczyn halászápadat lett. A nyelve remegett az izgalomtól. Jeges borzalom futott végig a hátán.

— Felség... ez valótlán... megrálgalmaztak! — kiáltotta.

Anna megvető pillantással mérte végig.

— Írásbéli bizonyítékaim vannak. Ime a márkinő szerelmes versei, melyeket önhöz intéztek. És az összes bizalmas részletekről is kimerítő, hiteles jelentéseim vannak... Mindezek alapján érthető, hogy én, aki Galiczyn herceg szolgálatait a legnagyobb mértékben méltányolom, ez ellen a házasság ellen tiltakozom...

Galiczyn felállt és mélyen meghajolt:

— Természetesen sohasem veszem feleségül a márkinőt!

— Óh, ez nem elég megnyugtató! — válaszolta a cárnő. — Most így beszélés, herceg, de holnap talán bizonyos édes emlékek hatása alatt ismét feléledt élt elhatározásod. Ez ellen akarok én védekezni. Te még ma meg fogsz nőszülni, Galiczyn herceg...

— Én? — ámult el ijedten Galiczyn herceg.

— Igen. Gondoskodtam arról, hogy méltó és mindenben hozzád illő menyasszonyt kerítsenek számodra. Bizonyára észrevetted, hogy egy hely üresen maradt melletted. A menyasszonyod fog oda ülni...

A cárnő intésére ismét feltárlt a szomszédos terem ajtaja és három hatalmas gárdista egy borzalmas emberi teremtményt lökött a szobába. Egy ijesztően eltorzult, eszelős banyát, akit Pétervár valamelyik börtönéből kapartak elő. Ez a rümellet keltő emberi roncs fehér menyasszonyi ruhába volt öltözve... Galiczyn borzadva hürdült fel, mint akinek irtózatos látomása van.

— Nem! — kiáltotta iszonyodva és önkéntelenül kifelé hátrált. De már akkor újabb fegyveresek léptek a terembe és Galiczyn egyszerre megértette, hogy mindennek vége. A szerelmes és féltékeny cárnő halalos bosszút akar állni rajta.

— Kegyelem! — kiáltotta magánkívül.

— Ne sértegesd a menyasszonyodat, Galiczyn! — válaszolta metsző gúnnyal a cárnő. — De úgy látszik, nem akartok többet enni. Túrelmetlenek vagytok, alig várjátok a nászlakoma végét... Hát lássátok kegyemet... Máris új palotátokba kísérlünk benneteket, ahol zavartalanul élvezhetitek boldogságotokat! Hé, fiúk, a bundákat!

A lakájok rohanya hozták a nehéz szőrmekabátokat. Csak Galiczyn bundáját felejtették el behozni, meg a menyasszonyét...

Akkor azután a cárnő kiadta a parancsot:

— Előre!

Nem kellett messze menniök. A cári palota óriási udvarának egyik szögletében csillogó gyémántpalota állt. Gyémántpalota — jégből! A harmincfokos hidegben nem volt nehéz dolga az udvari építésznek és szobrásznak. Jégből vágták ki a palota bútorait is. A hatalmas nyoszolyát, a székeket, asztalt. Ebbe a palotába kellett belépniök Galiczynnak és a szerencsétlen eszelős banyának. Nyestprémes apródok siettek utánuk és lehúzták rólok felső ruháikat...

Azután dicsőrség sorakozott fel a palota előtt, nehogy valaki megzavarja a fiatal házastok nyugalmát...

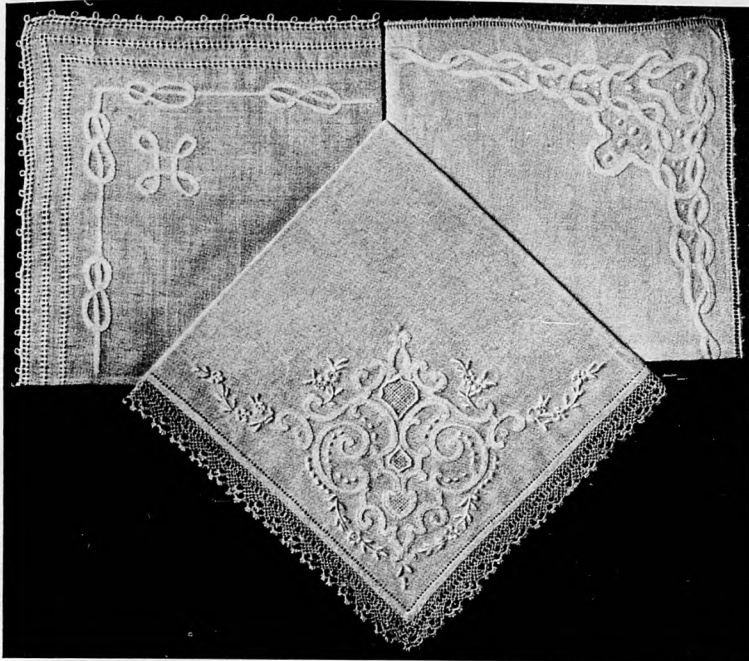
A cárnő megfordult és azt mondta:

— Mehetünk, urak! Az ünnepség véget ért.

A hangja is olyan fagyos volt, mint a jég.

Másnap reggelre mind a két szerencsétlen áldozat megfagyott. Ezerhétszázharminckilenc január 17-ét mutatta a kalendárium.

Z s ú r a s z t a l t e r i f ő

Paradicsom-levesből sokmillió dollár

írta: Bácskai Magda

Amerika kedvenc ételének, a Campbell konzerv-levesnek története olyan, mint a legszébb tündérmese. Mese, amelynek már a közepén megjelenik Szegény-Ember házában a Jóságos-Tündér, kimondja a varázsigét s íme: folyékony arannyá változik a tányérokban a leves. Kicsordul belőlük, kiárad az utcára, mindenki boldogan issza, kanalazza. Szegény-ember, szegény-asszony nem szenved többé semmiben hiányt: meggazdagodnak, mint a Krézusok.

De minek köszönhetik ezt, minek? Kettőjük közül a Jó Tündér melyiket zárta szívébe annyira, hogy éremségek tartotta a milliókkal megjutalmazni?

Az asszonyt, nyájas olvasó. Az asszonyt, akinek története itt következik.

A NÉGEREK ÓRANGYALA

Beláthatatlan cukorültetvények közepén, Louisiana állam rivierai éghajlatú legkiesebb vidékén állt a Grant-család kastélyszerű háza. A fehérre meszelt, nagy hűvös szobákba reggeltől-estig behallatszott az ültetvényeken dolgozó néger rabszolgák dala. 1860-at írtak. Amerikában, a déli államokban rabszolga volt még minden fekete. A Grant-birtokon azonban egyetlen néger se panaszkodott ez ellen. Itt emberi életet éltek a feketék, emberien bántak velük. Hogy ezt nagyrészt gazdjuk legidősebb lányának, az édes, szőke Bellnek köszönhetik, jól tudták. Az ő könyörgésére tiltotta el apja a négerrek korhárolását, a botbűntetést.

Imádták a feketék Bellt, tanácsadójukat minden bajban, gyógyítójukat betegségben. Taft szoknyája szegélyét csókolták, ha meglátták s majd elárasztották könnyeikkel a birtokot, mikor meghallották, hogy Bell Csikágóba utazik bálozni.

— Nehogy vőlegény nélkül merj hazajönni, — mondták a hugai, számszerint négyen. Különösen Sarah biztatta, a tizenkét éves legfiatalabbik. Ha Bell férjhez megy, négy nővér ruhájá helyett már csak háromét kell viselnie.

Bell pedig alig várta, hogy meglássa a „nagy szerű” Csikágót, melynek ugyan — ez időtájt — háromemeletes volt még a legmagasabb felhőkarcolója és deszkapallós a legforgalmasabb utcája — mégis metropolitsnak számított.

SZERLEM ÉS HÁBORÚ

A négy kis nővér ügylátszik nem áhítottak hiába odahaza Louisiánában. Bell már az első csikái bálon találkozott azmal a fiatalemberrel, akiről álmodott. Igen, ilyennek képzelte „Őt”, ilyen férfinak, csillogó szeműnek, ilyen lelkesnek, merésznek, amelyen Stuart Camp volt.

Csak ne beszélt volna ekkora megvetéssel Louisiánáról, a rabszolgatartó déli vidékről! — Ez a maga egyetlen szépségihúja, kislány — mondta Bellnek — ez, hogy arról az átkozott vidékről származik. Amerika szegényfoltjáról. Mondja, „nem tudják maguk, hogy az egész művelt világ megvet bennünket a rabszolgatartásért?”

Persze, hogy tudta ezt Bell! Nagyon is jól tudta. Olyan jól, hogy mikor hazatért Csikágóból, türetlenül találta a valaha oly kedves otthoni vidéket, a birtokot, a szülői házat. Alig ért azonban haza, kitért a polgárháború az északi rabszolgaelenző és a déli rabszolgatartó államok háborúja.

Bell apja szenvedélyesen állt a Dél pártjára. A feketék — mondta — nem érettek arra, hogy szabad emberek legyenek. rabszolgasorba valók. Hiába próbálta apját megteríteni, Bell hiába magyarázta neki mindazt, amire Stuart Camp tanította, csak elmeresedett köztük a viszony. „Megbolondítottak” — dühöngött az öregúr. — „Figyelmeztettek, hogy kitagadlak, ha ellenséghez, északi emberhez méssz feleségül.”

De Bell most már ezt se bánta. Egy szép napon elsőként hazulról, majd Stuart barátainak oltalma alatt átszökött a harcovonalon s egy kórházban összeesküött szerelmesével.

A NAGYSZERŰ PARADICSOMLEVES

Eleinte nagyszerűen ment minden. A fiatalok boldogan éltek. Stuart dobálta a pénzt, amely — úgy látszott — soha sem fogy ki, noha Stuart sose dolgozott. Viszont vigan kártyázt. Bell hamarosan rájött, hogy kártyából élnek. „Ne nyugtalankodj” — biztatta Stuart —, „hagyományos szerencsém van, még sohasem vesztettem.” De mielőtt kártya közben szívészélhűdés érte, bizony ép vesztett. Mégpedig annyira, hogy Bellnek egyetlen fillérje sem maradt.

Alig két éves fiacskájával egyedül állt az elkenyveztetett fiatalasszony, akit otthon, a nap-sütött birtokon úgy szolgáltak ki a mosolygós feketék, mint valami mesebeli princesszt. De a princesszek — különösen, ha amerikaiak — nem hagyják magukat egykönnyen letérni. „A gyereket fel kell nevelnem” — mondta magában Bell —, „de milyen munkát végezhetnék, mi az, amit jobban tudok, mint mások?” Elgondolkodott s észbe jutott, hogy otthon, ahol annyi volt a gyümölcs, a főzelék, hogy sohasem lehetett végére járni, karácsonyra nagy szállítmány konzerveket készítették, elküldték New-Yorkba az árvaházakba. Visszaemlékezett arra, hogy ő nagyszerű paradicsom-konzervet készített ilyenkor, amelynek receptjét egy öreg néger asszonytól tanulta s nem árulta el senkinek.

„Paradicsomlevesből foglak felnevelni” — mondta kislának s másnap üzlethelyiséget bérelt a cityben, az üzleti negyedben. Virágos kretón-függönyöket akasztott az ablakra, bár-pultot csináltatott, magas székekkel s az ajtó fölött lévő táblára ezt íratta: „Paradicsombár”, az ajtóra magára pedig hamisítatlan amerikai reklámérkekkel e szavakat: „Jöjjen be! Kóstolja meg paradicsomlevesemet, ha nem ízlett, nem kell fizetnie.”

Mire Camp asszony hajába ősz szálak vegyültek, a leves-bár, rég kitűnően menő konzervgyár volt már. A fiú, aki gyenge tüdőj volt és nem túlságosan tehetséges, néhány évig vezetett csak a gyárat s nem lendített rajta egyebet, mint azt, hogy szülői összetett nevéből Campbell-gyártmányoknak nevezte el konzerveit. Boldog volt, mikor egy Dorrance nevű embere, aki kis örökséghez jutott, megvásárolta tőle a gyárat.

Dorrance hamarosan példátlan nagystílű üzletembernek bizonyult. Hat Campbell-leves helyett egy év alatt már tizet szállított világgá, majd megszületett a híres amerikai spagetti, s a jobbál-jobb zöldségkonzervek...

Az első Dorrancec fia követte a Campbell birtodalom trónján. Ez a fiú már a gyár számára nevelkedett. Vegyszert volt s így szölt: „Mi a leves? A leves víz. Semmi értelme annak, hogy konzervdobozaink felét vízzel töltsük meg és egy dobozból csak két tányér kész levek teljék. Adjunk koncentrát, víztelen levest, amelyből erősebb, vagy több tányérra való telik.”

Ennek az ötletnek akkora sikere volt, hogy a kereslet megduplázódott. Ma huszonnégyféle levest készít a Campbell-gyár s jövedelme vetekszik Ford autógyárának jövedelmével. Mindezek mellett a sztár ma is a paradicsomleves... Kabalából, vagy hálából hű-e hozzá a Campbell-gyár, nem lehet tudni. De lepszorgalmasabban a paradicsomot hirdetik.

„Soha nem fogom elfelejteni azt a beteget! . . .”

Öt világhírű magyar orvosnár beszámol
életének leghatalmasabb élményéről

Ádám Lajos professzor

a fiatalabb sebészgeneráció legkitűnőbb képviselője. Kistermetű, nagyon csöndes beszédű úr, akit betegek imádnak azért a gondosságért, szeretetért és jószágért, ahogyan foglalkozik velük.

— Soha nem fogom elfelejteni — meséli — azt a kisgyermeket, akit egy-néhány évtizeddel ezelőtt behoztak a klinikára, ahol mint fiatal orvos dolgoztam. A kislánknak egy tű ment a talpába és édesanyjával eljött, hogy segítsünk rajta. Két súlyos műtét között, csak úgy mellékesen, elővettük a gyermeket, hiszen apró, jelentéktelen beavatkozásról volt szó.

— A fiúcskát lefektettük a műtőasztalra és elaltattuk. Ezt meg kellett tenni, mert hiszen ilyen kisgyermeknél a beavatkozás, bármilyen jelentéktelen is, rendkívüli félelemérzést vált ki. Zavartalanul akartunk dolgozni és akkortájt még természetes volt, hogy az operáló orvos minden körülmények között elaltatja a beteget.

— Egyszerre, narkotizálás közben észrevesszük, hogy a kislíú nem lélegzik. A szíve elhallgat, a pulzusa nem ver. Ott, a műtőasztalon halt meg, mint ahogy ez itt-ott, az altatás közben, nagyon ritka esetben előfordul.

— Meg voltunk rendülve. A klinikáról összehűsődültek az orvosok, futólépésben érkeztek le az emeletekről tanárségedek, az adjunktusok. Elkezdtek masszírozni a kislíúcska szívét, mesterséges légzést alkalmaztunk és szíverősítőszerkeket fecskendeztünk az ereibe.

— Semmi eredmény. Így ment ez borzalmas kétségbeesésünk közepett egészen a huszadik percig. Ekkor a szívtájon gyöngye dobbanást hallottunk, alig észrevehetően megindult a szívüködés, a tüdő ismét lélegzett. A fiúcska visszatért az életbe.

— Gyorsan kivettük a tűt lábából, most már nem volt fontos, hogy sír-e közben, vagy nem. Mikor készek voltunk, karamba vettem a gyermeket és kivittem édesanyjához.

— Az egyszerű asszony, mintha megérezte volna, hogy mi történt odabent, hangos zokogással kapta magához gyermekét, átölelte és elkezdett szaladni, menekülni, mintha ismeretlen veszély elől futna. Alig tudtunk elérni és megnyugtatni.

— Ha pedig most ön azt kérdezi tőlem, hogy nem tudok-e derűsebb történetet, akkor elmondom önnek első páciensem esetét is. Hűltl professzor fiatal orvosva voltam akkortájt, mikor behoztak egy sürgősen megoperálandó beteget. Előrehaladott állapotban levő vakbélgyulladás volt, azonnali beavatkozásra volt szükség.

— Minthogy Hűltl professzor nem volt ideháza, a család elhatározza, hogy engem, a kezdő és ismeretlen asszisztentst kérnek föl a műtetre.

— A műtétet elvégeztem és a beteg öt napon belül fölkel, hazautazott és hazaviitt a feleségének egy kabátot.

— Hatodik napon levélben egy számomra fantasztikus arányú honoráriumot kaptam tőle, ötszáz koronát és egy kedves levelet. A levélben megírta, hogy otthon senki nem akarja elhinni, hogy öt nap alatt nemcsak kabátot vásárolt, hanem vakbélét is kivette egy pesti orvos. Mire ő húsz fillér előzetes lefizetése ellenében mindenkinek megmutatja a műtét nyomát.

— Barátaimmal összeültünk és megtanácskoztunk, hogy mit csináljak a rettegő pénzzel. Egyik barátom úgy vélte, hogy vásároljak ruhát és fehéreműt, alakuljak át elegáns emberré. Egy újságíróbarátom pedig leghelyesebbnek találta, ha elutazom és világot látok.

— Így is történt. Nagy európai körutazást csináltam, amelyet a mai napig nem felejték el. Így volt ez békében. A mostani honoráriumokból legfeljebb Bécsig lehetne eljutni.

Frigei József professzor,

a világhírű magyar nőorvos arcán finom mosoly jelenik meg, mikor elmondja legérdekesebb esetét.

— Körülbelül tíz esztendővel ezelőtt történt, hogy a klinikámon megjelent egy fiatal hölgy, férjes asszony, hogy a mi orvosi segédletünk mellett adjon életet

és a klinikai személyzet háromnegyed része állandóan ott volt az ágya körül. — Mindenki kíváncsi volt a férjre, aki azonban nem jelentkezett. Az asszonyka felvilágosított bennünket, hogy a férje mérnök, aki egy osztrák gyárban dolgozik és csak napok múlva érkezik meg, ha a gyerek már megszületett.

— Pontosan így is történt. A mérnök negyvennyolc órával a gyermek világra-jövétele után sugárzó arccal jelent meg a klinikán és nyomában egy virágkereskedés alkalmazottai valóságos rózsakerdőt cipeltek. A mérnök felsietett a második emeletre és az orvosok kíséretében benyitott feleségéhez.

— Megéppödvé nézett szét és azután megkérdezte, hogy ki ez az idegen hölgy? Ugyanolyan meglepődve válaszolt, hogy természetesen az ő felesége. A mérnök odalépett az ágyhoz, meéggyszer megnézte a fiatal asszonykát és kijelentette, hogy a hölgy nem azonos feleségével.

— Lementünk rendelőbe és ott megállapítottuk, hogy a férjnek vagy tévednie kell, vagy pedig valami egészen szokatlan és furcsa történettel állunk szemben. A fiatal asszony rendes házasságlevéllel érkezett klinikánkra. Ez a házasságlevél igazolta, hogy egy évvel ezelőtt esküdték örök hűséget a mérnöknek. Az asszony születési bizonyítványa is kéznél volt, minden adat egyezett, nem volt kétség aziránt, hogy a mérnök tényleg egy olyan nevű hölgygel kötött házasságot, mint amilyen névvel az asszonyka a külsőszobában feküdt.

— Napokig tartott, amíg megoldódott a rejtély. A mérnök feleségének nem volt gyermeke és nagyon szeretett volna egyet. Felhasználta férje külföldi utazását, közel egyesztendős távollétét arra, hogy részletes és sűrűn küldött levelekben elhitesse a mérnökkel, hogy gyermeke fog születni. Ugyanakkor keresett és talált egy egyszerű fiatal asszonyt, aki hajlandónak mutatkozott a mérnök feleségének neve alatt, aktaival, házasságlevelével, születési bizonyítványával befeküdni klinikánkra. Abban is megállapodtak, hogy a gyermeket a mérnök felesége kapja meg. Ha a terv sikerül, nincs törvény, nincs bíró, vagy detektív, aki a klinika igazolásával szemben, a születési bizonyítvány ellenére kétségbe meri vonni, hogy tényleg a mérnök felesége hozta világra a gyermeket.

— A hiba ott volt, hogy a mérnök nem várta be az értesítést, hogy a gyermek megszületett és felesége leveleinek felmutatása mellett szabadságot kért a cégtől és Budapestre utazott. A levelekben ugyanis az állott, hogy egy-néhány héten belül itt lesz a gyermek. Az utolsó napokban a mérnök felesége mellett akart tartózkodni.

— A kislíú viszont már megszületett, de édesanyja még nem adta át a mérnök feleségének. Az eset vége persze változó lett. Nemcsak a mérnök vált el feleségétől, hanem a másik asszony férje is

gyermekének. Annak rendje és módja szerint befeküdt egy külsőszobába és várta a kisbabát. Naponta virágot hoztak számára, ismerősök látogatták meg és a nagyon csinos fiatal asszony rövidesen a klinika kedvence lett. Orvosok és ápolónők egyformán rajongtak érte

pert indított azon a címen, hogy felesége előző gyermeküket másnak akarta eladni. Utóbb azt is hallottam, hogy a mérnök állítólag feleségül vette a fiatal asszonyt, aki első feleségén keresztül már majdnem gyermekkel ajándékozta őt meg. Hogy ez a verzió hiteles-e, nem tudom. Igazi happy-end volna, amilyent az élet csak ritkán teremt.

Hasenfeld Artúr professzor,

a szívbetegségek nagynevű orvosa a következőkben mondja el emlékeit:

— Legérdekesebb esetem kétségkívül az 1788-ban született idős hölgy volt, aki száztizennyolc éves korában halt meg és páciense volt három-négy orvosgenezációra. Három orvosnemdoktort hagyott itt. Az asszony túlélt mindenkit. Eltemette férjét, gyermekeit. Vézna, sovány kis teremtés volt és több életrét volt benne, mint bárkiben.

— En, életének utolsó esztendejében, a pesti szegényházban találkoztam vele. Akkortájt orvosa voltam ennek az intézménynek és így ismertem meg a száztizennyolc éves asszonyt. Friss volt, eleven és — bár életében sokat panaszkodott a szívére, sőt, ezért is keresett fel egy-néhány orvost az évek hosszú során át, — szívét teljesen egészségesnek találtam. — A szegényház híressége és büszksége volt ez az asszony. Idegenek, ha külföldről jöttek, ugyanúgy meglekintették az én páciensemét, mint a Nemzeti Múzeumot. Csak a pesti szegények nem szerették őt... Békeidőben minden pesti koldusnak az volt a vágya, hogy a szegényházba kerüljön. De ez csak akkor ment, ha a bennlakók közül valaki meghalt: bizonyos számú férőhely volt csak a szegényházban, ezen felül senkit nem vettek fel.

— Ha az én száztizennyolc éves páciensem kiment a sátról az utcára, ott állt a kapunál a pesti koldusok, mint megannyi élő szemrehányás. Majd hogy azt nem mondták, hoav sziveskedjék átadni már a helyét. Szegény asszony egyre kevesebbet járt ki, egyre szomorúbb lett, egyre jobban bántotta, hogy ő elveszi valakinek a "helyét". — Egyszer azt mondta nekem, hogy nem bírja tovább. Szeretne meghalni. Elég volt az életből, ha mások rossznéven veszik tőle ezt az életet. Megvizsgáltam és megkértem, hogy ne törődjön senkivel. Én is büszke voltam erre a páciensemre.

— Néhány héttel később meghült, tüdőgyulladást kapott. Talán meggyógyult volna, ha akar. De nem akart. Egy este csöndesen meghalt és két nappal később sugárzó arccal egy kilencvenéves «fiatalasszony» vonult be a megüresedett férőhelyre...

— El szeretném önnek még mondani azt az emberi élményemet is, amely orvosi pályám egyik legmeghatóbb epizódja volt. Késő éjszaka hívtak egy szívbeteg asszonyhoz. Idős házaspárt találtam, matrónát és elaggott férjét. Rend és tisztaság volt a szobában, látszott, hogy gondosság és asszonyi ügyesség viagyáz a lakásra és a két ember életére. Meg voltam győződve arról, hogy valaki törődik velük, gondoskodik róluk. Valószínűleg egyik gyermekük.

— Ez annál hihetőbbnek látszott, mert a szoba közepén kis ágy volt megvetve. Apró párnákat és kis paplant láttam. Bizonyára az unoka ágya. Meg is kérdeztem, hogy hol van?

— Sokáig nem kaptam választ. Azután csöndesen sírni kezdett az idős asszony és elmondta, hogy évtizedekkel ezelőtt, talán ötven éve gyermekük született, aki

párnapos korában meghalt. Annyira ragaszkodtak a gyermekhez, annyira hitték, hogy a kislíu főhéher lelke ott van a közelükben, hogy minden este, fél-évszázad óta elkészítik a gyermek ágát is.

— Egyszerű emberek voltak, férj és feleség, is, de a hitnek, a lelki emelkedettségnek, a szeretetnek ezt a gyönyörű megnyilatkozását azóta sem lát-tam sehol.

Hühl Hümér professzor

Szemüvege mögött melegség és jószág csillog. Minden szava simogatás. A betegek, akik hozzá kerülnek nem akarják otthagyni a szanatóriumot. Nem sebész, nem orvos, hanem az emberi gyöngedség inkarnációja.

— Évtizedekkel ezelőtt — mondja, — behoztak egy fiatal lányt, akinek gerincén kellett volna súlyos műtétet elvégezni. Csodálatosan szép teremtés volt és szerelmes. Férjhez akart menni, de úgy látszott, hogy féleven belül elpusztul. Utolsó kísérlet volt, hogy eljött hozzánk, a világhírű Herzl Manó báróhoz, a nagy sebészhez, aki a végső fórum volt akkortájt az élet és halál felletti kérdésekben.

— Herzl nem merte megoperálni a lányt és joggal. A műtét olyan volt, hogy operáció közben az agyburkot körülvevő folyadék, az úgynevezett «liquor», feltétlenül kifolyik a nyitott seben keresztül. Ez pedig halált jelent műtét alatt. Nincs orvos, aki operációra vállalkozna, ha biztos a katasztrófa.

— A lány ott feküdt heteken át és én mindennap megcsodáltam szépségét és egyre jobban fáj a szívem, hogy menthetlenül el kell pusztulnia. Minden sebészeti könyvet elolvastam, amely a gerincoperációról szólt és felkutattam az orvosi folyóiratokban minden cikket, amely ilyen műtétről számolt be. Kitűnt, én is rájöttem, hogy Herzlnek igaza van, nem szabad operálni. Használó műtétek kivétel nélkül halállal végződtek.

— Utolsó nap volt. A fiatal lányt másnap ki akarták vinni szülei. Ha már meg kell halnia, legyen azoknak körében, akiket szeret és akik őt szeretik.

— Bezárkoztam a szobámba és gondolkoztam, törtem a fejemet, megfeszítettem az agyamat, hogy nincs-e mégis valamilyen megoldás? Lehetetlen, mondtam magamnak kétségbeesetten, hogy el kell pusztulnia ennek a fiatal életnek, csak azért, mert a műtétet az orvosok nem merik elvégezni.

— Megkértem a lány szüleit, hogy hagyják még a kórházban a beteget.

Azután leültem az ágyához és beszélgetni kezdtünk. Megmondtam neki, hogy meg akarom operálni. Beleegyezett. Tudta, hogy menthetetlen és minden megoldást helyesnek talált. Nagyon okos, heroikus, bátor kislány volt. Harcolni akart az életéért.

— Másnap megtörtént a műtét. Olymódon, hogy a lányt fejfelé felel helyeztem el a műtőteremben. Rájöttem a kézenfekvő megoldásra, hogy az agyburkot körülvevő folyadék, amelynek a gerincvelő megnyitásával feltétlenül távoznia kell a szervezetből, nem folyhat ki akkor, ha a műtétit seb a folyadék szintje fölött van. Mint ahogy a hosszúnnyakú lombik mélyén nyugvó víz nem távozik a lombikból, csak akkor, ha a lombik nyakát felel fordítjuk.

— A műtét sikerült a fiatal lány heekkel később gyógyultan távozott. Férjhezment és az én első nagy operációm leírása ártam az orvosi irodalomba. A magam részéről azt tanultam meg, hogy az orvosnak nem kell mindig járt utakon haladnia és az orvosi tekinélyeket feltétlenül elfogadnia. Néha egy hirtelen felvilanó ötlet, egy új összefüggés felismerése megmentheti a beteg életét akkor, amikor az orvosi irodalom alapján már le kellene mondani róla.

Dr. Verebely Tibor egyetemi tanár,

a zseniális magyar műtőorvos így mon-dotta el nekünk legmegrendítőbb esetét: — Egy kislíut hoztak be klinikámra, súlyos átfürdősos vakbélgyulladással. A gyerek haldozott. Megoperáltam, de már nem lehetett segíteni rajta. Huszon-negy órával beszállítása után meghalt. — A gyermek még klinikámra feküdt, mikor meglepő módon két nővér jelentkezett nálam, a kislíu két néje. Mindkettőjüknek egyszerre, egyidőben életveszélyes vakbélgyulladása keletkezett. Édesapjuk kísérte el a két lányt és én azonnali műtétet javasoltam.

— Mindkét műtét sikerült. A nővérek életben maradtak. Csak a kedvenc kislíut, akit mindnyájan imádtak, került későn hozzánk. Tragikus jótéka volt a sorsnak, hogy a gyermeknél nem ismerték fel idejekorán a műtét szükségességét. — A nővérek meggyógyultak és két héttel később az apát szállították be hozzám. Ungancsak súlyos vakbélgyulla-dással. Mi, orvosok, fejünket fogtuk, hogy a véletlennek ilyen sorozata, ilyen törvényszerű egymásutánja hogyan lehetséges? De így volt, itt feküdt előttem az idős ember a műtőasztalon és én nem haboztam, hogy elvégezzem rajta az operációt.

— Az apa is életben maradt s a klinikáról való távozása után néhány nappal felkeresett rendelőmben és elmondta, hogy milyen rendkívüli módon bizott az egész család bennem, mikor a kislíut klinikámra hozták. Mikor a gyermek meghalt, egyetlen pillanatra megrendült ez a hit.

— De a család belátta, hogy a gyermek haláláért senki sem felelős. Bizalmuk, hozzám való ragaszkodásuk rendíthetetlen maradt és ezért jött el a két nővér hozzám. És ezért kerestett fel az apa is. Ragaszkodtak ahhoz, hogy én operáljam meg őket, annak ellenére, hogy a kisgyermeknél az operáció már nem segített. Emberi nagyság, kivételes intelligencia, őszinte bizalom és nagy-nagy szeretet nyilatkozott meg ebben a cselekedetben. És az orvos számára nem lehet külön élmény, mint a beteg szeretete és őszinte ragaszkodása.

Berend Pál

H. K. V.

Irta: Bodor Pál

Ebédutáni feketémet ittam a kávéházban, amidőn hirtelen odalépett hozzám volt osztálytársam, Havlicsek Antal.

— Szervusz Havlicsek, évek óta nem láttalak! Hogy vagy?
 — Na — mondta csendesen — csak megvagyok. Meglátalak az utcáról, hát bejöttem.
 — Nagyon kedves tőled.
 — És ha már itt vagyok, — folytatta torkát köszörülve — közlöm veled, hogy tudnék számodra egy kitünő üzletet. Ha akarod, bevezlek társnak a vállalatomba.
 — Miféle vállalatod van?
 — Mi az, te még nem tudod? Én vagyok a H. K. V. vezérigazgatója.
 — Gratulálok. Mi az a H. K. V.?
 — Hogyan, hát te még nem hallottál a „Hazugságokat Kitaláló Vállalat“-ról, rövidesen H. K. V.-ről? Ez a virágzó vállalat az én zseniális ötletem.
 — Hazugságokat Kitaláló Vállalat? Hát az mi?
 — Majd megmagyarázom. Vállalatomat arra alapítottam, hogy a hazugság-napjainkban egyre nélkülözhetetlenebb dolog, mondhatnám, közszükségleti cikk. Hazugságra állandóan szükség van társaságban, hivatalban, üzletben, politikában és szerelemben egyaránt, tehát nem lehet rossz üzlet, iparszerűen előállítani és forgalomba hozni.
 — Pardon, ne vettem közbe — ezt nem értem. Hazudni mindenki tud, minek kellesz ehhez te?
 — Azért, mert napjában százfelé százfelét hazudni nagy szellemi megerőltetéssel jár. Ettől mindenki megkímélheti magát, aki jutányos áron nálam szerzi be napi hazugság-szükségletét. Ez az se felejtés el: manapság annyit hazudnak össze-vissza az emberek, hogy a legtöbb hazugság már elkopott, tehát nem talál hitelre. Vállalatom ezzel szemben kizárólag prima, vadonatúj, eredeti és üzletes hazugságokat hoz forgalomba, minden darabért ötévi jótállást vállalok.

— Ahá, — mondtam — már értem. De hogyan hozod forgalomba a hazugságaidat?
 — Nagyon egyszerűen. Ügynökeim bejárják az egész várost és tíz pengőért árusítják vállalatom szelvényfűzetét. Egy fűzetben ötven szelvény van, minden szelvény egy-egy hazugság igénybevételére jogosít. Én pedig egész nap ülök az irodámban és vagy személyesen vagy telefonon kiszolgáltatom a megrendelt hazugságot.
 — Remek! Na és jól megy a vállalat?

— Jó órában legyen mondván, — kopogta le az asztalon — remekül! Legjobb vevőm egy művész, akit gazdag vőlegénye hetenkint kétszer meglátogat. Én szállítom a művésznek a bemondásokat, hogy mit csinál a többi napokon. Van aztán hat színészem és négy újságíró, akik minden nap más és más mesével kérnek előleget. Én szállítom nekik a meséket. Kilenc tisztviselőt én látok el naponta a szükséges kifogással, hogy miért jöttek későn a hivatalba. Van továbbá tizenöt vőlegényem, óriási hozománnyal fognak nőülni, nálam szerzik be szerelmi vallomásaik szövegét. Huszonkét férj tölem veszi naponta a mesét, hogy éjjel miért jöttek olyan későn haza és harminchárom feleségnek én szállítom a téstát, hogy hol voltak délután kettőtől este tízig.

E pillanatban asztalunkhoz lépett egy kis köpcös emberke. Elővett egy szelvényfűzetet, kitépett egy szelvényt, átadta Havlicseknek és így szólt:
 — Eladtam ötven bűdön juhtúrót, kétszáz pengő előleget felvettem, túróm nincs, mit mondjak?

Havlicsek gondolkodás nélkül rávágta:
 — Mondja, hogy a túró megsvanyodott, új túró gyártása folyamatban, két hét múlva szállítja.

— Na és két hét múlva mit mondjak?
 — Azt majd megmondom két hét múlva egy másik szelvényért.
 — Havlicsek! — kiáltottam fel elragadtatással, amikor a kis köpcös távozott. — Ez egy remek üzlet! Betársulok hozzá!
 — Rendben van. Ha fizetsz ötszáz pengőt, bevezlek társnak és minden elsején fizetek neked száz pengő részesedést, — mondta az én zseniális barátom.

Boldogan tenyerébe csaptam, gyorsan megszövegeztük a szerződést és átadtam neki ötszáz pengőt.

Rákövetkező elsején felmentem hozzá.
 — Havlicsek, — mondtam neki — elseje van, kérem a száz pengő részesedést.

Rámnézett ártatlan, kék szemével és szórakozottan morgotta:

— Persze, a száz pengőt. Megkapod, kérlek, egész biztosan, csak egy kis türelmet kérek, mert egy kis baj történt. Tudniillik a pénzbeszedőm epilepsiás, tegnap az utcán rohamokat kapott, leesett a biciklijéről, elaludt és közben elloptak tőle ötezer pengőt. Mielőtt a tolvajt elfogják, megkapod a száz pengődet.

— Széllhámos, csirkefogó! — ordítottam magamból kikelve. — Szót sem hiszek az egészből. Minden szavad hazugság!

— Na és? — pattant fel méltatlankodva Havlicsek. — Hónapok óta folyton csak mások részére hazudom, egyszer talán már csak hazudhatom a magam részére is!

A Fáy család címere halasi csipkéből

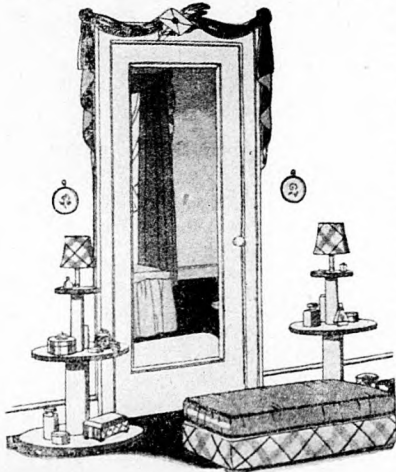

(Címlapunk belső oldalán látható a halasi csipkéből készült címer.)

Köztudomású, hogyha valaki az uralkodótól főúri rangot kap, a dekretumban szigorúan körvonalazva van, hogy a családi címet hol lehet és szabad alkalmazni: bútorokon, edényeken, a ház homlokzatán, díszhintón stb. A heraldika egyike a legsebbe tudományoknak, az újabb időkben mindjobban az érdeklődés középpontjába kerül, mert a címer egy darab történelmet árul el. Igen nagy élvezetet nyújt az egyes vármegyék és városok címerének magyarázata, különösen, ha azokat valahol felsorakozva látjuk. Ugyanezt mondhatjuk a családi címerekről is, amelyek magyarázata néhol valóságilag regénybe illő. Némely család címere többszáz éves és azt a család illő tisztelhetlen, mint klenódiomot őrizi. A legújabb nemesi családok címerének megoldása olykor nem olyan könnyű feladat.

Nemzeti történelmünk és öntudatunk kidomborítása érdekében a világháború szerencsétlen kimenetele után középfokú iskoláinkat hazánk nagy alkotóiról és nevezetesen alakjairól nevezték el, hogy annak az intézetnek növendékei majdan példának állítsák maguk elé életküzdelmükben iskolájuk patronusát. Így történt, hogy a budapesti-ferencvárosi Mester-utcai reálgimnázium Fáy András nevéről lett elnevezve, aki megalapítója volt a Hazai Első Takarékpénztárnak, első igazgatója a Kisfaludy Társaságnak, tiszteletbeli tagja az Akadémiának, írt költeményeket, elbeszéléseket, meséket (két kötetben több, mint 600 mesét), amelyek tele vannak életbölcsessel és hazafias érzéssel és értekezéseket. Őnmagát a haza mindenésének tartotta, a hazáért minden munkát vállalt, de jutalmat nem fogadott el. Az intézet most megcsináltatta Fáy András címerét halasi csipkéből, gyönyörű művészi kivitelben és a tanári fogadószobában helyezte el. Amint tanulmányozzuk e gyönyörű művészi munkát 27-féle díszítési variációban és elgyönyörködünk benne, szinte érezzük, hogy a halasi csipkeművészt sokkalt nagyobb propagandát érdemelne! Érdemes volna az összes főúri és nemesi családoknak e lehetlenségű fonálból címerüket elkészítenni és azzal szalonjukat díszíteni. Mert ha nemzeti öntudatunkat kell önmagunk és a külföld előtt kidomborítani, akkor első kötelességünk a hazai, oly csodás művészi ipart támogatni, mint a halasi csipke, amely nemcsak hogy művészi szép, de ma már világhírű és egyben sok embernek megélhetést, kenyeret ad Halason a kézimunkák elkészítése. Érdemes volna e gondolattal a családoknak mélyebben foglalkozni és a nemesi címerek művészi elkészítését halasi csipkéből divatba hozni a szalonokban. Ezt követően azután a bálruhák és egyéb ünneplők művészi feldíszítése halasi csipkéből, amelyek a bál estélyek valóságos szenzációi lennének.

Farkasfalvy Kornél
gimn. tanár.

Egy lány, aki eltűnik

Történet egy szenzációs bűnügyről • Fordította: Hevessy Endre

XI.

Young mélyen meghatva ült Bettyvel szemközt.

— Nekem most gyűlölnöm kellene magát! — mondotta. — Rettenetes dolgokat győnt meg nekem. És nem tudok felháborodni... És talán hamarosan eljönne az az idő, amikor mindent el tudnék felejtetni...

— Egy szót se erről többé, Mr. Young. A találkozásra szánt idő elmúlt. Válnunk kell.

— De én nem tudok így elbúcsúzni. Lehetetlen, hogy soha többé ne lássam. Hát nem érti? Még mindig szeretem!

— Ne alázzon meg! Hiszen látja, hogy szenvedek. Ne legyen nagylelkű! Csak a szenvedésemet növeli vele. Kérem, könyörgöm, búcsúzzunk. Igynk meg még egy pohár pezsgőt... Nem a barátságunkra, ez lehetetlen. Talán arra, ami e pillanatban a legkívánatosabb: a feledésre!

A férfi nem felelt. Határtalan felindulással fel és alá sétált a szobában, a feje szinte megpattant a kétségbeesett erőlködéstől, hogy kitaláljon valamit.

— Nem megyek, nem mehetek így el — kiáltotta. — Ez nem megoldás. Ismerem magamat. Nem tudok és nem is akarok lemondani magáról.

Hangosan, élénk taglejtésekkel beszélt, mintha fennhangon mondana egy monológot, vagy sajátmagával vitakozna. De hirtelen megállt. A szeme kerekre nyílt és a tükörbe nézett, melyben Nancyt pillantotta meg, aki villámgyors mozdulattal valami port öntött a pezsgőbe. Young úgy fordult meg, mint a tigris. Torkon ragadta a lányt:

— Nyomorult bestia! Meg akartál mérgezni?

Arca eltorzult. Teljesen elvesztette az eszét. Határtalan düh viharzott benne. Őrjögött kétségbeesésében, hogy ez a leány, akinek minden gazságát megbocsátotta, akiért fel tudta volna áldozni jövőjét, üzletét, nevét, karrierjét, megint lépre csalta és elárulta. Komédia volt a könny, hazugság a látszólagos bűnbánat. Egy újabb gazság előkészítésére szolgált.

Ez több volt annál, mint amennyit idegei elviselhettek. Tomboló haragjában vérgisértett és megcsúfolt önérzetében azonnal végre akarta hajtani a megtorlást, amely csak egy lehetett: halál!

Nem is egy, százsoros halálát érdemelt ez az emberi szörnyeteg, aki ilyen hitványul és orvul támad rá.

Vad gyönyörrel nézte, hogyan válik lilavörössé a lány arca, milyen kétségbeesetten próbál kimenekülni a fojtogató újjakból, amelyek azonban úgy szorultak a nyakára, mintha aecékből lettek volna...

Nancy szeme kifordult, úgy látszott, hogy már eszméletét veszítette.

Pillanatokon múlt, hogy végzete beteljesedjen.

De erre nem került a sor.

Mintha földből teremtek volna elő, hárman is rávetették magukat Youngra. Irtózatossá utesek érték fejét, hátába, derekába rúgtak, kezét-lábát összekötözték, száját betömtek, azután felemelték és kihurcolták a szobából.

Kék, vörös és zöld karikák cikáztak Young szeme előtt. Rémülten látta, hogy felkapja a levegőbe és homályos, rejtett folyosókon viszik valamerre.

— Ez már a halál! — gondolta.

Most egy lépcsőházba értek és annak végén egy kapu nyílt ki. Egy hangot sem lehetett hallani. Az emberek zajtalanul lépkedtek, mintha gummicőpöt hordtak volna. Senki sem beszélt. Mint egy összetanult banda, amelynek minden egyes tagja amúgy is tudja szerepét.

A kapu egy zárt udvarra nyílt, melyet magas kőfal övezett. Az udvarban két hatalmas túraautó állt. Az autók galambszürkére voltak lakkozva, a soffőrök elegáns egyenruhát viseltek. Az egyik autó körül furcsa kis csoport verődött össze. Egy összekötött, magával tehetetlen férfit dobtak be az autóbó. Young szívverése is elállt meglepetésében és rémületében, amikor ezt a másik guzba vert áldozatot megpillantotta. Nem lehetett kétsége: Harding volt. Ez a találkozás kétségbeesett helyzetében is határtalanul meglepte és elképesztette. Hogyan került ide Harding, a rokonszenves fiatal milliomas, aki olyan szeretetreméltóan szolgált ki őt és Nelsont a Thompson-palotában? Ha ezt látná Nelson! Young szomorú diadalt érzett: ime mégsem volt Nelsonnak igaza, aki Hardingot gyanúsította. Most kiderült, hogy a szerencsétlen fiatalember éppen olyan szánandó áldozata lett a banditáknak, mint ő!

Young nem sokáig törhette fejét ezen a rejtélyen, mert hamarosan még sokkal megdöbbentőbb meglepetés érte.

SZÍNHÁZ

„ÖRÖK KERINGŐ”

(A Vígsház bemutatója)

Amióta a film magasabb szempontokat követ és szöveggönyveit irodalmi regényekből és történelmi drámákból készíti, azóta a színpadi írók is irányt változtattak s nem festett kulisszákat és velejáró csirizsagot, hanem az emberi sorok örök, változatos motívumait írói megérzéssel hozták színpadra. Az «Örök keringő»-t, ezt a körbeforgó életképet két amerikai író ezzel a szándékkal indította el, de szembehelyezték magukat az íróval, az étellel és amikor bizonytalan kézzel visszafelé pergették fantáziájuk malomkereket, az «Örök keringő» bolondul száguldásba kezdett és a megriadt, félték «alkotók» nem bírtak saját keringő fantáziájukkal. A színpad fényprizmájába került darab, éjjeli lepkéhez hasonlóan nagyokat koppanva kering a színpadon változó képei között, míg végül szédülve elbukik. A főhős egy nagy sikereket elért író. Mennél magasabba ível írói pályája, annál több színpadi csillaggal kering körül az élet kitárlat, akadálytalan útján. A gyors száguldásban megfélekedzik az első asszonyról, akinek örök hűséget esküdött s akivel nyomorúságos padlásszubából indult el a karrier felé. A darab állítólagos szenzációja, hogy a megtörtént eseményeket visszafelé pergeti. Az utolsó felvonással kezdődik és visszafelé kering a darab. A várakozás Montblancjáról nem lehet akkorát zuhanni, mint mi zuhantunk. Ravasz álírodalmi mesterkedéssel hajszolják a darab írói az irodalom, elhivatottság, adottság előttük keringő fantómját, de sehol nem bukkan fel a magasabb szellemi szférába lendülő szellem üstökös csövája. Gyári tömegcőpő-áruhoz hasonló, formáján tetszetős, ki van fényesítve, de ha felhúzzuk, bántó reccsés, nyirkoság figyelmet elcsúsztat. A játék figurái: a hiú, öntelt író, a szerelmében csalódott, alkoholmármorban félrengő hisztériás író, az álbarátok undorító tábora és még több elhagyott színész, akik úgy maradnak el tőle, mint a napok a meg nem álló időben. A színdarabban szereplő ötven epizód-színész bravúrjos játékát pótolja a stílus hiányát, művészetükkel letörlik az arcunkba fröccsenő naturalizmus sárát. Erre építették az írók darabjukat s ez buktatta el. Az élet drasztikus naturalizmus nem színpadot igénylő művészet, amit reflektorfényvel kell átvilágítani. A kétértelmű szavakat hiába csomagolják ezüst- vagy aranystaniolba, mert a staniolt le kell fejtetni, hogy a tartalmához jussunk s ha a tartalom elvezethetetlen, romlott áru, undorral dobjuk el, ha véletlenül megízleltük. Nem emlékezünk, hogy mikor is szállított a Vígsház ehhez a darabhoz hasonló silány irodalmi árut. Nagy tévedés volt a darab előadása. A főpróba-közönség egyrészt a darab már csak azért sem tetszett, mert túlsok volt a frakk a férfiakon, viszont a női estélyi ruhákból az a kevés is — soknak találtatott.

Kertész Béla

Humor

Az ezredes megjelenik reggel a századnál maga köré gyűjti az embereket és így szól:

— Ha valakinek panasza van, most elmondhatja.

— Nekem van, — szól az egyik baka — tessék ezt megköstölni.

Az ezredes lengel egy kanálgyit az eléje nyugított csajkából, aztán azt mondja:

— Ez a legjobb leves, amit valaha életemben ettem.

— Na lássa, ezredes úr, — mondja a baka — és a mi szakácsunk azt mondja, hogy ez kivé.

*
Kohn látogatóban van Grűnėknél és Grűnnė elhenceg azzal, hogy ő mennjire kordában tartja a férjét.

— Samu, — szól rá szigorúan — bujj az ágy alá.

Grűn szó nélkül az ágy alá bujik.

— Samu, — mondja most Grűnnė — gyere ki az ágy alól.

— Nem jövök ki, — hangzik Grűn válasza — majd én megmutatom, hogy ki az úr ebben a házban.

*
Két kis gyerek verekszik az utcán. Egy-zerre csak azt mondja az egyik:

— Te, ha nem hallgatsz el, szólok a papának.

— Na és ha szólsz?

— Szólok a papának, az felmegy a padlásra, felveszi a páncéliját, a kardját, a sisakját, oszt lejön és úgy hátbarúg, hogy attul kódulsz.

*
Kardos azt mondja Galambnak:

— Szeretném, ha tanácsot adnál nekem egy ügyben.

— Halljuk, — nógatja Galamb.

— Szeretném tudni, hogy sértve érezhetem-e magam, mert tegnap a Kopasz a kávéházban hatszor pofonütött?

— Ez bizony sértés.

— Na ja, de ő nem gondolta ezt komolyan.

— Honnan tudod?

— Mert mindegyik pofon után röhögött egyet.

*
Kikapós találkozik a kávéházban Fűtűlővel és elmeséli neki, hogy a feleségének reumája van és egész nap úgy ordít, mint egy sakál.

— Na és te nem teszel ellene semmit? — kérdi Kikapós.

— Dehogynem. Vattát dugok a fülembe.

Az udvarra még ketten érkeztek. Egy ismeretlen férfi és Nancy. A férfi széles vigyorgással paskolta meg a lány arcát.

— Brávó, Betty! — mondotta — keményen tartottad magadat. Más lány feltételül megfulladt volna, ha így megszorítják a nyakát. No, de ne félj, alapos fájdalomdíjat fizettek ezért!

Youngnak majdnem megszakadt a szíve. Olyan felindulás vett erőt rajta, hogy a vér a fejébe tödult. Tompa, dühös nyöszörgés tört ki belőle. Harrison — ő volt a Betty kisérétében lévő férfi — gúnyosan nézte végig:

— Csak semmi izgalom, Mr. Young! Kár volna, ha szélütést kapna.

Young tágrányított pupillával meredt Bettyre. Milyen közömbös, részvételen arccal szívja cigarettáját. Nincs egy részvételtjes pillantása. Nem szól megszertársának, hogy lazsítsák meg a kötelékkeit, holott láthatja, hogy azok mélyen a húsába vágtak.

— No, mi lesz, mozogjatok! — kiáltott Harrison az udvarban felsorakozott legényekre. — Tudjátok, hogy sietnünk kell!

Ketten felragadták Hardingot és bedobták az első autóbá.

— A gazember — mondta gyűlölködve Harrison — ellened próbált engem uszítani. Mindenáron el akarta hitetni, hogy te vagy az áruló. Én azután kiugrattam a kutyából az igazságot. Nem az árulás fájt neki, hanem azon törte a fejét, hogyan játszhatja ki engem... Egy kicsit azonban megelőztem...

— Mit fogtok vele csinálni? — kérdezte Betty.

— Megúsztatjuk. Az ilyen forróvérű fickóknak nagyon jót tesz a friss tengeri fürdő...

Young zúgó agyában tovább kergetődztek a gondolatok:

— No lám, Nelson megint tévedett. Nancy mégsem a Harding szeretője, hanem ezé a másik ismeretlené, aki, úgy látszik, a banda vezére...

— Gyerünk, gyerünk! — sürgette embereit Harrison.

Most Youngot ragadták fel és őt lödítették a másik autóbá. Az első már zajtalanul elhagyta az udvart. Két fegyveres bandita szállt Harding mellé. Harmadiknak Charles kapaszkodott fel.

Alig tuszkolták be Youngot az autóbá. Harrison és Betty is beszálltak és becsapták maguk mögött az ajtót. A soffőr mellett még egy gengszter foglalt helyet.

Az autó kisuillant az udvarból. Tűlkölés nélkül, szédítő gyorsasággal robogott végig az utcákon.

— Mit akarnak tőle? Hová viszik? — gyötrődött Youngban a bizonytalauság. — Megölük? Mint Hardingot, akiről ez a gazember olyan cinikusan jegyezte meg, hogy jót fog neki tenni egy kis hideg tengeri fürdő...

De minden nyomorúsága és kétségbejítő helyzete ellenére is, gondolata egyre Nancyhoz tért vissza. A női szőnyegtegehez, élete legnagyobb rejtélyéhez, aki központjában állt a végzetét irányító eseményeknek. Milyen nyugodtan, derűsen ül gengsztertársá, valószínűleg a szeretője mellett. Olyan könnyedén cseveg, mintha ő már a világban sem volna. Mintha anuyi figyelmet sem érdemelne, mint egy kis kölyök, aki véletlenül az ember útjába kerül. Vagy azt hiszik, hogy eszméletlen? Lehet. Young lehunyna tartotta szemét. Az irtózat és útálat valósággal megdermesztette. A rá mért ütésektől zúgott a feje, valóban, nem sok választotta el a teljes önkivülettől.

— Azt hiszem, ez volt az utolsó nagy csata, melyet meg kellett vívniunk! — dörszölte Harrison a kezét. — Ezt a kis pénzügyet, amely még hátra van, hamarosan elintézzük... Remélem, Mr. Young, nem felejtette otthon a csekk-könyvét? Ugyan, vedd ki a tárcáját a kabátja zsebéből... Határozottan nyugtalanít a kérdés. Csekk nélkül sokkal hosszabb és bonyolultabb lenne az ügy...

Nancy, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, vonakodás nélkül moztapni kezdett Young frakkjában. A boldogtalan férfi érezte ujjainak gyors, kutató tapintását...

— Oh! — kiáltotta Betty hirtelen — itt van a revolvere. Remek jószág. Legújabb típus. Ebből még alig néhány száz van forgalomban. Csak ilyen milliomo-sok tudják megvásárolni. Azt hiszem, igen jó hasznát fogod még venni, Tom! Hopp, megvan, itt van a tárcája is...

Harrison mohón nyúlt utána és a szakember ügyességével ürítette ki pillanatok alatt. Elégedetten vigyorgott:

— Benne van. Az ilyen nagy urak gépies mozdulattal mindig tárcájukba csusz-tatják ezt a rokonszenves könyvecskét. Nem szeretik a készpénzt. Bankjegyek-ben mindössze ezer dollárt vett magához. Ebből persze le kellene vonni a vacsora árát, melyet elfelejtett kifizetni. Legalább kétszáz dollár. A többi a tied. Itt van nyolcszáz dollár.

Betty nevetett:

— Gavallér vagy, Tom!

Young gomyra kavargott az undortól.

— Hálálkodik nyolcszáz dollárért! De hiszen tőle a százsorosát kaphatta volna egyetlen kérő szóra! Az ilyenfajta lánynak azonban nem elég a pénz. a hozzá tapadó bűn is izgatja. És kétségtelenül szerelmes ebbe a haramiába...

— Minden simán megy! — állapította meg Harrison elégedetten. — Mr. Young-gal még ma este kitöltetjük ötszázezer dollárra a csekket és majd benyújtjuk a Trust-banknál, amely a Thompson-féle pénzügyeket szokta lebonyolítani. Az ilyen nagy összeg persze könnyen feltűnővé válhat, de már kitaláltam, hogyan oszlas-suk el a bank gyanuját: Mr. Young lesz szíves egy levelet is mellékelni a csekk-hez, amelyben értesíti a bankot, hogy ezzel az összeggel megvásárolta a Thomp-son-palota összes műkíneseit. És kérlek, azt hiszem, hogy ez is lesz a leghelyesebb.

Valóban átadjuk Mr. Youngnak a palota kulcsát, felhatalmazzuk, hogy vigyen el onnan mindent. Miattam most már leakaszthatja a csillárokat és tükröket is... — Szavamra — nevetett Betty — még utóbb egészen komolyan elhiszed, hogy valóban tulajdonosa vagy a Thompson-palotának, sőt, hogy te vagy Thompson, akinek jogában áll kénye-kedve szerint eladni a berendezést! Az autó kerekei olyan lágyan gurultak, mintha az út kemény kövezetéről hirtelen lágy, bársonyos fövényre futottak volna.

Harrison felrevonta az autó függönyét, kitekintett és elégedetten bólintott:

— A fiúk ügyesek voltak... A kikötőnek ez a része teljesen elhagyott és ilyenkor nem jár erre teremtett lélek se...

Betty mögéje állt és igyekezett kidugni szöke fejcsékjét:

— Az a parányi kék lámpa, ott messze, bent a vizen: a yacht?

Harrison bólintott:

— Igen... Látnak a parton néhány alakot mozogni egy nagy bárka körül... A mi embereink lesznek...

Az autó hirtelen mozdulattal megállt. Harrison és Betty kiugrott. Néhány alak Harrisonhoz sietett és titkos jellel üdvözölték. Közben a másik autó is befutott, amelyen Hardingot hozták.

Ami azután történt, arra úgy emlékezett vissza később Young, mint egy fantasztikus álmra. A legkülönösebb volt, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy az autók megérkeztek, egy hang sem hallatszott többé. Az emberek, mintha gépekké váltak volna, némán és olyan pontosan dolgoztak, mintha mindenki előre betanult volna minden lépést és mozdulatot. Ketten Hardingot ragadták meg, ketten Youngot és mindkettőjüket beemelték egy óriási bárkába. Harrison és Betty és a kísérők közül még négyen utánuk ugrottak. Charles zárta be a sort.

A bárka csendesen siklott a síma tengeren, amely olyan volt, mintha olajjal öntötték volna le. Sehoh nem fodrozódott a legkisebb hullám sem. Young reménykedve nézett körül: hátha segítség érkezik valahonnan? De a kikötőnek ez a távoli része ilyenkor egészen néptelen volt.

Hirtelen acetilén lámpa fénye csapódott a bárkára. Young szíve hevesen vert. Talán egy cirkáló rendőrmotoros? Egy nagy halászcónak vitorlázott el mellettük. A bentlők feléjük se fordították fejüket. Semmi feltűnőt nem találtak abban, hogy egy bárka szép csendesen éjszakai sétára víz néhány friss levegőre vágyó urat és hölgyet. Pezsgős éjszakai murik után gyakran ruccannak ki a tengerre a gigantikus város gavallérai.

A távolság egyre fogyott a bárka és a yacht között. Young reménye egészen elfoszlott. Milyen sors vár rá? Elrabolnak tőle újabb ötszáz ezer dollárt. A csekket feltétlenül ki fogja tölteni. Ostobaság volna megkísérelni az ellenállást... Legfeljebb azt érné el, hogy megkínózzák és még tovább fogságban tartják. És ettől irított. A hatalmas anyagi veszteségnél is elviselhetlenebbnek érezte volna Nancy társaságát. Menekülni ettől a nőtől, élete legkeservesebb csalódásától. Menekülni és felejtetni...

Young arca a szegénytől égett. Halálosan restelte, hogy ennyire befonhatták.

A bárka a yachthoz ért. Felülről kötéldídat bocsátottak le és ugyanakkor a hajó oldalához erősítették.

Harrison kapaszkodott fel elsőnek, nyomában Betty lépkedett fel.

Két matróz újabb köteleket dobott a bárkára, azokat átfonták Young és Harding derekán és felvonszolták őket a fedélzetre. A többiek maeskaügyességgel küsztek fel a yachtra.

Ebben a pillanatban vakító fény támadt. Hatalmas reflektorok gyulladtak ki és a fedélzet minden részéről, mintha ördögfiókák lettek volna, fegyveres rendőrök ugrottak elő.

— Kezeket fel! — kiáltották lövésre készen tartott karabélyokkal.

— Árulás! — ordította Harrison.

Tekintete Hardingra esett. A megkötözött cinkos arca rángatózott. És mintha gúnyos mosoly húzódtott volna rajta végig.

A következő percben már valamennyien megbilincselve álltak a rendőrök sorfala között. Harrison átkozódott és öklét rázta. Néhány rendőr Harding és Young kötelekeit oldotta fel. Úgy látszik, mindenről nagyszerűen voltak tájékozódva. Mert Hardingot ismét bilincsekbe verték, Youngnak ellenben barátságosan vállára veregetett a vezetőjük.

— Mr. Young, azt hiszem esinos veszedelemből sikerült önt megszabadítanunk... Egyébként nem volt könnyű dolog... Amikor megszálltuk a hajót, az egyik gazember a vízbe vetette magát és úszva próbált partot érni... Kénytelenek voltunk golyózt röpiíteni utána és e pillanatban a rabkórházban operálják már. Egy másik rádióüzenetet akart küldeni Harrisonnak, de azt is sikerült kellő pillanatban lefűlelnünk. A többi belátta, hogy a helyzet reménytelen és megadta magát. Tudták, hogy felvont karabéllyal állunk a hátuk megett, volt annyi eszük, hogy engedelmességek és áruló mozdulat nélkül szépen felszegtették cinkosaikat a yachtra. Megmondtuk: ha bármit megkísérelnének, egyikük sem hagyja el élve a hajót. Egyébként is minden hiábavaló... Ha a bárka visszafordult volna, a parton már várta az elrejtett őrség.

A yacht közben megindult. Néhány perc múlva már a kikötőben vetett horgonyt, ahol rendőrautók várták a társaságot.

— Mr. Young — mondotta a rendőrtiszt —, kérem, kell, hogy ön is jöjjön velünk. Szükségünk lesz a vallomására!

Csak a nőket érdekli:

Szálloda — kizárólag nőknek. Koppenhágában most épül egy hatalmas szálloda, amely az egész világon páratlan a maga nemében. Ez a szálloda ugyanis kizárólag a nők számára készül. Ebhez lépett az építkezési és berendezési tervek is építőművésznők és iparművésznők készítették.

★

Japán nő házassági apróhirdetése. Amióta vannak újságok, mindig voltak bennük házassági apróhirdetések is. Természetesen ezek egyre szárazabbak és üzletiesebbek lettek nálunk, olyan mértékben, ahogy szárazzá és üzletiesé vált a vén Európa. A messi Napkeleten azonban a szerelmet és a házasságot még most is romantikus és költői dolognak tekintik, még ha apróhirdetés útján keresi is valaki a földi boldogságot. Szó szerinti fordításban közülük egy japán nő házassági ajánlatát, amelyik az egyik nagy tókioi napilapban jelent meg és a következőképpen hangzik: „Nagyon szép nő vagyok, olyan dús hajjal, amely a tenger hullámjához hasonlóan öleli körül fejemet. Orcám selyemfényű, mint a cseresznyevirág szirma, testem karcsú és hajlékony, mint a bambusz, szemöldököm pedig olyan, mint a telihold sötét kerete. Vagyonom elegendő ahhoz, hogy választottam oldalán kellemes életet élhessek, még abban az esetben is, ha egész nap a virágimát ápolom és éjszakáinként a hold csodálatos fényjátékában gyönyörködöm. Hol van az a rendes és előkelő férj, aki egyúttal képzett, okos és szép is, de aki ezenfelül értékelni is tudja a pompás és izletes ételeket? Ha akad ilyen férfi, szívesen kötöm hozzá az életemet, megosztom veled örömeimet, hogy valamikor, sokára, együtt pihenhessünk a hófűhár márványírkő alatt, az örök békeségben.“

★

Fő a tisztaság! Guatemala állam kormánya rendeletileg kimondta, hogy a tisztá gyermekek kisebb tandíjat fizetnek, mint a piszkosak. A tanítók kötelesek a gyermekeket minden reggel alaposan megvizsgálni tisztaság szempontjából. Minden gyermek mindennap a tisztaságból is kap „osztályzatot“ és akinek az év végén a legtöbb egyes kalkulusa van, az a tanuló fizeti a legkisebb tandíjat.

Frank Crane:

Oly kevés kell ahhoz, hogy boldoggá tegyünk egy embert!

1.

Igen, olyan kevés kell ahhoz, hogy boldoggá tegyünk egy embert!... Csak egy kis kedvesség, amit ajándékozni tudunk... egyetlen szó, amit a szükséges pillanatban ejtünk ki... egyetlen ügyes mozdulat, amelyet a lélek érzékeny gépezetének egy rugóját, egy csavarját könnyedén a helyére igazítjuk.

2.

Nincs olyan képesség, amit jobban kívánnék a magam számára, mint azt az ügyességet, amellyel a lélek zörgő gépezetét újra rendbe tudom hozni. Hiszen egyetlen csepp tudaj elegendő, hogy a recsegő rugó újra megnémüljön.

3.

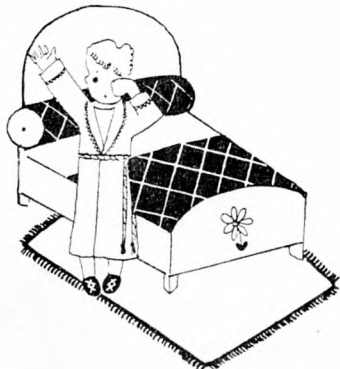
Mi, emberek, tulajdonképpen valamennyien jóérzésűek vagyunk. Csak a melegség okozza a nehézségeket és tragédiákat. Úgytellenek vagyunk. Úgytellenek, siketek és vakok: érzéketlenek.

4.

Pedig minden nehézséget elkerülhetnénk egy kis ügyességgel. Például: hitetlennül tapasztalatlanok vagyunk a szerelemben. Pedig milyen szép volna: az emberszívok művészeknek lenni!

5.

Tanulmányoznunk kell tehát az emberszívet, amíg a szerelem és szeretet lényeges tulajdonságait megismerjük. Gyakorolnunk kell magunkat a szerelemben és szeretletben, hogy ne legyünk tudatlanok és tapasztalatlanok... Hiszen olyan kevés kell ahhoz, hogy boldoggá tegyünk egy embert!...

Young izgatottan nézett körül. Tekintete Nancyt kereste. Ott állt ő is a többiek mellett. Két keze acélbilincsbé volt szorítva.

*

A rendőrség palotájában tébolyultan szóltak a csengők. Az épületben az a vad izgalom uralkodott, mely a nagy események elválaszthatatlan kísérője. Magasrangú tisztviselőket vertek fel álmukból, az épület forrt, nyüzsgött, kettőzött örjáratok vonultak fel, autók végeláthatatlan sora hömpölygött a kapu elé és ottonta a szenzációt szimatoló újságírókat. Mindenki tudta már, hogy a rendőrség rendkívüli fogást csinált. New-York legveszélyesebb és legkörmönfontabb banditáit sikerült kelepchébe csalni és egyetlen rajtaütéssel elfogni.

Közben már folytak a kihallgatások. Howard rendőrfőnök személyesen vett részt mindenben. A kissé kövér emberről szakadt az izzadság, nyolc felé osztott egyszerre parancsot. A telefonja szakadatlanul szólt. Detektívek és egyenruhás rendőrtisztek álltak sorfalat szobájában és várták utasításait. A szoba egyik sarkában kopott bőrpamlagon Young ült, aki még mindig nem tudott magához térni kábulatából.

A gyémántkirály egyáltalában nem volt boldog. Nem érzett zavartalan örömet, amiért megmenekült. Egyetlen sötét gondolat felhőzte be: Nancy is elfogták. Szeme láttára verték bilincsekbe...

Amikor a Guruló Arany külön szobájában nyilvánvaló lett a lány árulása, csak egy hajszálon múlt, hogy nem fojtotta meg. És most mégis lelke mélyéig meg volt rendülve. Kezdett ráeszmélni az igazságra, hogy fellobbanó gyilkos haragja, a kétségbeesett és aládótt szerelem felviharása volt csupán és nem a bosszút líhegő, kijátszott ember megtorló cselekedete.

Sajnálja Nancyt. Remegve gondolt arra, hogy ezt a szép, okos és minden romlottsága ellenére rokonszenves és zseniális nőt fegyencruhába fogják öltöztetni, talán villamosszékre kerül és még szerencséje lesz, ha húsz évi börtönnel megússza! Húsz évi rabság! Fiatalságának minden hátralévő esztendejét a fegyház falai között, sápasztó, tüdőőt sorvasztó levegőben fogja tölteni.

Ezer érv igyekezett elfojtani részvétét: Nancy megérdemli a büntetést. Lelketlen, csak rosszra hajlamos, elvetemült teremtés... De hiába tolokodtak, okoskodtak ezek a józan és bölcs belátások, Young annál rémültebben ismerte fel, hogy még nagyobb bajról van szó, mert amit érez, arról hiába próbálja elhitetni, hogy valóban csak részvét, a sajnálat, melyet minden becsületes ember érez, ha bezsenyeyeztetnek kénytelen látni azt, ami szerinte szépre és nemesre van hivatva, Young tudta, hogy ez hazugság. Ő nem sajnálja, hanem még mindig szereti Nancyt!

Rettenő tragédia! Hogy éppen olyan bűnök miatt kerül fegyházba, amelyeket ellene követett el. Ha tőle függött volna, mindent megbocsátott volna. Vagyont ajánlott volna fel, hogy Nancyt engedjék szabadon. Kész lett volna hamis vallomást tenni az érdekében...

Tudta, hogy mindez örültség. De azzal is tisztában volt, hogy hasztalan próbál érzései ellen küzdeni. Dermedten gondolt arra, hogy egész életére megsebződött. Soha többé nem tudja követni a véréből, húsából, idegeiből ezt a nőt!

És még hátra van a legszörnyűbb pillanat. Amikor szembesíteni fogják és egyenként, aprókezes részletességgel fogják feltárni mindazt, ami ismerkedésük első percétől kezdve történt. Micsoda kegyetlen élvez-boncolás lesz ez! Hogyan fognak rajta mulatni a rendőrtisztek, milyen szánakozóan fognak mosolyogni a naiv emberen, aki ilyen csúnyán beugrott egy ravasz nő mesterkedésének. Mit értenek ehhez a rideg hatósági emberek, mit tudják ők, hogy a dráma még egyáltalában nem ért véget, mert Young szerelmesebb, mint valaha.

A rendőrfőnök ajtaja előtt új zaj támadt. Zavaros kiáltások hangzottak, izgatott futkosás jelezte, hogy újabb szenzáció történt. Az ajtó kinyílt és egy támolygó, borzalmasan összevert embert támogatott be két detektív.

Young elszörnyedve ugrott fel. Alig mert hinni szemének, mikor a számalmasan összevert, kék-zöld foltoktól eltorzult emberben Nelsont ismerte fel.

A rendőrfőnök is elképedve ugrott fel. Két karját előre lendítve sietett Nelson elé.

— Kedves barátom... mi történt magával?

Nelson körülnézett. Egy konyakos üveget pillantott meg a rendőrfőnök asztalán. Szó nélkül felragadta az üveget és nagyot húzott belőle. A konyak csodálatos orvosságnak bizonyult. Nelson arcára széles mosoly húzódott.

— Jó napot, Mr. Young! — üdvözölte kedélyesen a megrökönyödött gyémántkirályt. — Remélem, tisztában van azzal, hogy ezeket a sebeket az ön érdekében vívott hősi harcban kaptam...

— Mr. Nelsont a part egyik félreeső helyén találtuk meg! — jelentette a detektív.

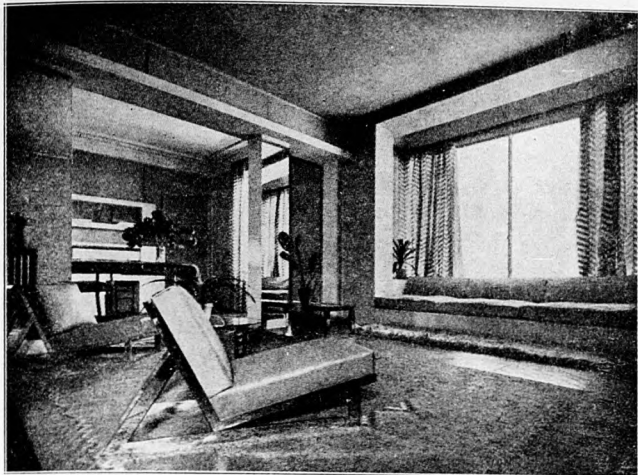
— Dehát az ördögbe is, hogy került oda? — kérdezte megütközve a rendőrfőnök.

— Bevallom, nem a magam jószántából. A dolog úgy történt, hogy nem bíztam Mr. Youngban!

— Bennem? — képedt el Young.

— Úgy van. Tudtam, hogy a hátam mögött valami nagy ostobaságot készül elkövetni... Én hát titokban minden lépését figyeltem. Ott ólálkodtam szállodája körül és utána mentem a Guruló Arany étteremig. Láttam, mikor a két gyanús autó kigördült az udvarból és követtem őket a kis kocsimon. Sajnos, a fickók észrevették, mikor leszálltam a kocsimból és egyszerre csak azt éreztem, hogy

Ultramodern úriszoba

valaki hátulról fejbevág és ugyanakkor előlről is kaptam néhány rúgást és ökölcsapást. Az egész alig tartott néhány másodpercig. Szerencsémre nem ismertek fel, azt hitték, hogy csak egy véletlenül arra tévedt kíváncsi vagyok és elegendőnek tartották, hogy elájultam. Akkor oda gurítottak egy köoszlop tövébe és ott hagytak. Ezek a derék fiúk találtak rám...

— Örülök, hogy itt van, Mr. Nelson — mondotta a rendőrfőnök. — Azt hiszem, az ön vallomására is szükség lesz.

— Mindenesetre az első között vagyok, aki gratulálhat önnek, Mr. Howard, ehhez a szenzációs fogáshoz. Bevallok, irigylem...

— A gratuláció nem engem illet... A kitüntetést, amely ezért a sikerért jár, nem az én mellemre fogják illeszteni!

— De hiszen ön fogta el az átkozott fekete Bettyt és a bandáját!

— Nem... ezt az egész dicsőséget másra kell hárítanom!

— Kire?

— Azonnal megtudja. Az illető itt várakozik a szomszéd szobában.

A rendőrfőnök szemében huncut mosoly csillant meg. Mint aki nagy meglepetésre készül. Felállt és a másik szobába nyíló ajtóhoz lépett. Kinyitotta és beszélt:

— Parancsoljon, kérem!...

A küszöbön mosolyogva, frissen, jókedvűen egy fiatal hölgy jelent meg.

— Nancy! — kiáltotta magánkívül Young.

Nelson az asztalba kapaszkodott, hogy ne vágódjon hanyatt a meglepetésében.

— Nem, uraim, tévednek, ez a hölgy nem Nancy és nem is Betty, hanem Wood Natália, a rendőrség legkitűnőbb női detektívje, aki élete kockázatásával leplezte le Amerika legveszedelmesebb gengszterbandáját... Már közel egy esztendő óta élt a körökben és mindaddig meg kellett őriznie inkognitóját, amíg a banda valamennyi tagját nem sikerült megismernie és lelepleznie...

— Gratulálók! Óriási! — kiáltotta elragadtatva Nelson.

— Oh, nem is volt olyan nagy dolog! — mosolygott Nancy. — A veszedelmektől egy percig sem féltem. Egyetlen nagyon nehéz és kínos pontja volt csak megbízásomnak, meg kellett játszanom a komisz, szívtelen teremtést, Mr. Young... Young úgy érezte, hogy valami feneketlen fekete mélységből támadt ragyogó, új életre. A szíve csordultig telt gyönyörűséggel...

— Miss Natália! — kiáltotta. — Én sohasem tudtam hinni a bűnösségében...

— No-no, hiszen majdnem megfojtott!

— Az is szerelemből történt! Imádom magát... És most is csak magáért aggódom. De hát miért verték bilincsbe magát is a detektívek?

— Óvatosságból. Ott a yachton és a kikötőben nem lehetett egészen bizonyosra venni, hogy nem rejtőzik-e még egy gengszter valahol, aki vak dühében golyót röpít az árulóba! És hogy őszinte legyek, nem is ajánlom Miss Woodnak, hogy itt maradjon New-Yorkban...

— Ha megengedi — vette át izgatottan a szót Young —, én sokkal jobb megoldást ajánlok. Ha úgy tetszik, néhány hét múlva nászútra indulhatunk...

Natália mosolyogva sütötte le szemét:

— Istenem, mit tegyek? Ha már gengszter lettem, hadd vegyem el én is méltó büntetésemet, az életfogytig tartó rabságot!

— Imádom! — kiáltotta lelkesülten Young és karjába zárta menyasszonyát.

CSIPKELŐDÉSEK

Három törvényesen engedélyezett szerencsejáték van: a sorsjáték, a pereskedés és a — házasság.

Ha egy asszonynak titkot mesélsz el és tovább meséli: akkor indiszkrét. Ha pedig nem adja tovább, akkor — elfelejtette.

Nagyon sok újjazdag lakása tizenhat szobából is áll, de még sincs — gyermekszobájuk.

Furcsa, hogy a férfi arca akkor mosolyog, ha a nő hazudik neki. De komor és felhős lesz, ha véletlenül ki meri mondani az — igazat.

A hófehér kesztyű sokszor takar — nagyon piszkos kezet.

Azért nem hisznek már a költőknek az emberek, mert ők találták ki a — sírig tartó szerelmet.

A hűség nagyon sok embernél: kényszerűség, keveseknél: lustaság és csak néhány kiválasztottnál — erény.

Vannak emberek, akik csak mások ártalmára élnek, de azt hiszik magukról, hogy nélkülik — szegényebb volna a világ.

A nő vagy igent mond, vagy nemet. De majd mindig az — ellenkezőjét mondja annak, amit érez.

MILY TÁVOL ÁLLOK...!

Oh, mily távol állok azoktól, akik eladták magukat csillogó estéknek, bál estéknek.

Akiknek lelkében a tetszenívágyás és hiúság üres mécsesei égnek.

Akik nem tudják mi az: embernek lenni.

Belebámulni a csillagos égbe s úgy érezni, mintha a csillagok fénye a lelkünkben égne.

Vagy nézni a hulló fehér havat és irtózni attól, hogy majd a földön, szennyesen fekete mocsárrá dagad.

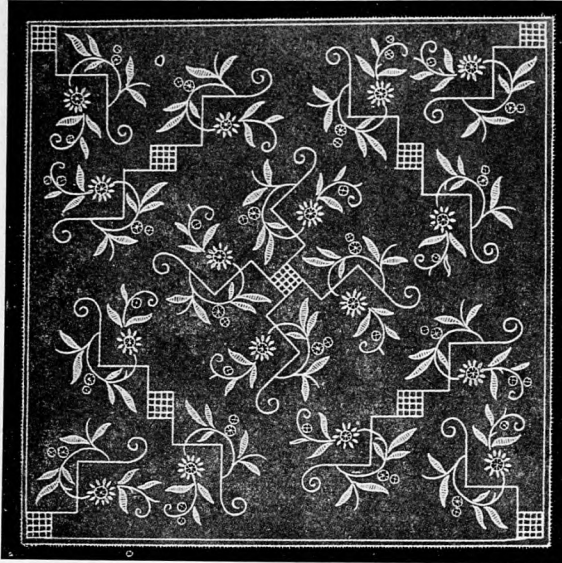
Oh, mily távol állok azoktól, akik nem tudják, hogy merre keressék az Istent. Nem tudják, hogy mi az: otthonra várni. Lélekből szeretni, szomjazni az áldást, hinni és remélni a jót, a megváltást s várni a gyermekben az emberibb-embert!

...Oh, mily távol állok ezektől, —és mégis köztük keresem a boldogságot, én is...

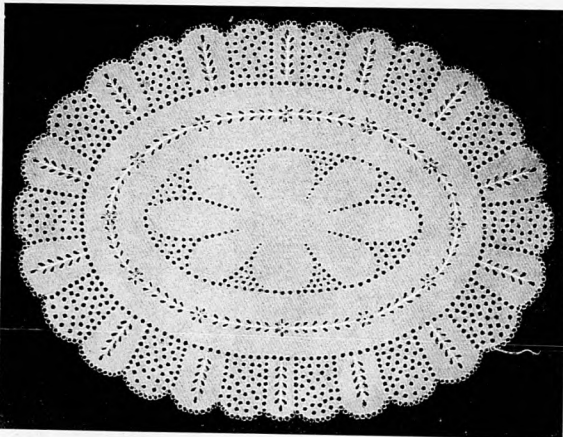
Técsői Móríc Béla

V E G E

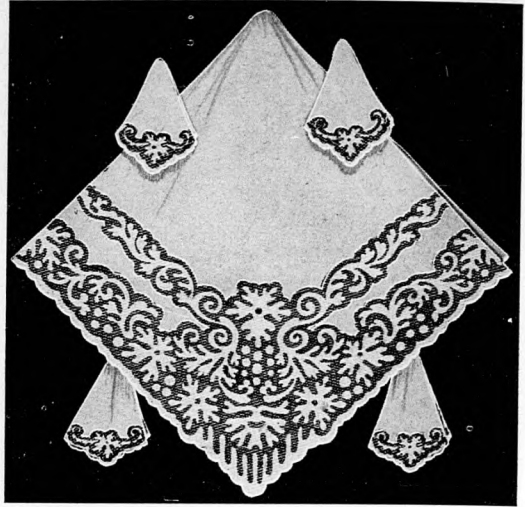
1. Tüllterítő. Előrajzolta kapható középvastag szálú tüllre. Mérete 120×120 cm, ára 7.— P. Behúzással készített gyöngypamutal, hozzávaló mennyiség ára 5.— P. Szűrt sablonja 3.— P. Teljesen készen 28.— P.

5. Madeira ovális terítő. Előrajzolta vékony mosott vászonra, 80×110 cm méretben 3.60 P. Géppel szépen hímelve 15.— P. Szűrt sablonja 1.60 P.

7. Urizoba-párna. Gobelin-hímzéssel készítjük, a sárkányokat selyemmel, a többi részét gyapjával. Kapható Rubens cordovára festve, 50×60 cm méretben 4.50 P. Hozzávaló hímzőanyag 5.— P. Az alap négerbarna, középrész drapp, a sárkányok terrakotta, bronz, acélkék, a virágok kékeszöld. Montirozásához terrakotta vagy acélkék bársony használható és egyszerű sima keret készítenő belőle.

2. Zsúrgarnitúra. Fehér vagy színes opálbatsztra készítjük, finom tüll alátéttel. Előrajzolta, 4 szalvétával és tüll alátéttel 9.50 P. A terítő mérete 110×110 cm, a szalvétáké 26×26 cm. Szűrt sablonja 1.60 P.

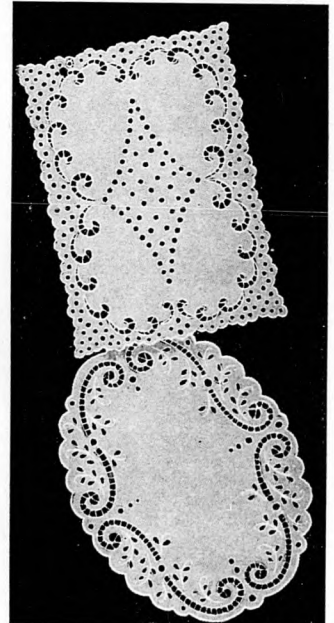
4. EB monogram zsúrgarnitúra jelzésére.

6. A. B. monogram sapka és sál jelzésére.

3. Jolan. Fehérnemű jelzésére használható.

8. Tálcakendők. Előrajzolta, 30×40 cm méretben batsztra előrajzolta, darabja 70 fillér. Géppel hímelve, darabja 2.80 P. A 2 darab szűrt sablonja 1.— P.

Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkacégnél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődés esetén 20 fillér, rendelés alkalmával 50 fillér portódíj küldendő. Wieg Testvérek Kézimunkaháza címe: Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19. szám

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

ha fujdogálnak is már a bőjti szelek, de azért a vidám mosolyok nem szabad lehervadnia a szépséges orcákon. En legalább a farsang elmúlásával is hűsleges gavallérjuk maradok és boldog lesznek, ha elmondandó történeteimmel sikerül nevetést kicsinalnom olvasóimból. Ez a történet egy nagyon szórakozott professzorról szól, aki elhatározta egy szép napon, hogy ez már nem megy így tovább! Mégis csak türhetetlen, hogy az levelet vicclapok belőle élnek, kezdve attól az esettől, amikor az óráját dobta a vízbe és a tojásnak nézte, hogy hány percig fő, egészen addig, amikor az esernyőt dobta a postaládába és a levelet tartotta a feje fölé. A professzor úr szentül megfogadta, hogy ezentúl vi-gyázni fog. Többé senki ne mondhassa róla, hogy ő szórakozott. Ezzel a szent elhatározással kelt föl az egyik reggel és ment be a fürdőszobába. Elővette a fogpasztát, a tubus tartalmát rákente a borotvaecetre és éppen készült megtisztítani vele a fogát, amikor észrevette, hogy visszaesett régi hibájába.

— Ejnye, már megint eltesztettem! — mondta és a változatosság kedvéért most a fogpasztát kente rá az állára.

A Fészek-klub

hagyományos jelmezbálja, amelynek szencziációt heteken keresztül harsogták a közönség fülebe, a hangzatos beszámolók ellenére, egyáltalán nem sikerült olyan valóban művészi és ötletes módon, mint ahogy ettől a művészeklubból jogosan elvárhattuk. Fáradt ötletek, sok-sok papírdekoráció, amit keresztüljárt a kellemetlen csirizszag és főként az igazán művészi ötletesség hiánya jellemezte ezt a farsangi éjszakát, amelyről bizony kedvetlenül távoztunk. Na, de sebjai! Talán jövőre jobban sikerül.

A Kormányzó Úr

Öfémeltósága Horváth Ferencnek, a volt szegedi 3. honvédduszárezred tart. zászlósának, a dombóvári Futura képviselő vezetőjének, háborús teljesítményei elismeréséül a hadnagyi rendfokozatot adományozta. — Dr. Kerékfy Gellért m. kir. pénzügyőri főfelügyelő, kedves előfizetőnk, most ünnepelte 50. születésnapját. Ebből az alkalmából tisztviselői társai életnagyságú bronz mellszobrot készíttettek róla, amelyet megható ünnepek keretében lepleztek le. A bronz mellszobor Domján Árpád fiatal szobrászművész kitűnően sikerült alkotása, akinek most még nem nagyon ismert nevére ezúton hívjuk fel kedves előfizetőink figyelmét. — Özv. Moiré Lajosné kormányfőtanácsos neje, kedves előfizetőnk Balatonkeneséről, Szentpétery Ilus kedves előfizetőnk pedig a hollandiai Haarlemből keresett fel kedves üdvözítő sorait, amit hálásan köszönünk és hasonlóan szívveljövő üdvözlettel viszonozunk. — A kitűnően sikerült Tearózsakarnevált Ruttkay Aladár alezredez, zeneszerző, hagyományos Tearózsacsaródsával és közszeretettel álló Fehérrózsakeringőjével nyitották meg. — A társadalmi és közéleti kiválóságai jelentek meg gróf Széchenyi Bertalané szül. Andrássy Natália grófnő, vitéz színi Szinay Béla tábornok, a m. kir. csendőr-

ség felügyelője és felesége, gróf Andrássy Géza, örgróf Pallavicini Györgyék, báró Karg György és felesége, Pirét de Bihain Erzsébet bárónő, Kárpáthy Kamillóék, Konkoly-Thege Sándorék és báró Kemény Boldizsárak estélyein és teáin. — Kitűnően sikerült a szobi vasutaskör jelmezes táncestélye, amelyről az alábbi kedves beszámolót küldte Miklós Etelka, Miklós állomásfőnök leánya: «Délután 5 órai kezdettel műsoros előadást tartott a budapesti MÁV műkedvelő színészgárda. Az előadás fél 9 órakor ért véget. Utána vette kezdetét a bál. Szép jelmezes felvonulás volt, amelyben szebbnél szebb női és férfi-jelmezek vettek részt. A női szépségversenyt dr. Kovács Ferencné fehér biedermeier-jelmezével, a férfi szépségversenyt Eperjesi Frigyes vámtiszt nyerte el. A hangulat kitűnő volt. A szépségűző és előkelő közönség a késő reggeli órákig kitűnően szórakozott.» — Rudnay Lajos bécsi magyar követ estélyt adott a Liszt-centenárium alkalmából a bécsi követség palotájában, amelyen az osztrák köztársaság elnöke, kancellárja és az osztrák főurak, valamint a Bécsben tartózkodó magyar arisztokraták, művésztől és társadalmi előkelőségek teljes számban jelentek meg. — A mátyásföldi Stefánia Fiókszövetség igen nagy sikerrel tartotta meg jelmezes álarcos bálját. Szébbnél-szebb és ötletes jelmezeket láttunk a reggeli tartó, igen jó hangulatban végződő mulatságon.

Hímen-hírek

Alistáli dr. Badics László kedves barátunk és felesége, nemes Horváth Piroska leányát, Edinát, oltárhöz vezette a Szent István-bazilikában Monmont Marc lyoni gyóras. Az esküvőn nagyszámú francia közönség jelent meg és a nyolc nyoszolyólányt nyolc francia vőfély vezette. A nagyszámú és előkelő közönség zsúfoltság megtöltötte a bazilikát. — Maczelka Gábor földbírtokos, hódmezővásárhelyi kedves előfizetőnk leányát: Sáriát eljegyezte dr. Rácz Jenő m. kir. főhadnagy-hadbíró, Szeged. — Birkás Margit és Kohl Károly örök hűséget esküdött a mátyásföldi r. k. templomban. — Szabó Mariska okl. tanítónő, hajduböszörményi kedves előfizetőnk eljegyezte Dobó János ref. tanító. — Péter János ceglédi ref. lelkipásztor örök hűséget esküdött Czegledy Margittal, Czegledy Sándor ref. lelkész, v. teológiai tanár leányával, Ceglédn. Az esketési szertartást Ravasz László ref. püspök véggezte. Tanuk voltak: Muraközy Gyula és Haypál Béla budapesti ref. lelkipásztorok. — Medveczky Júlia (Pécel) és nemes Szamor László m. kir. főhadnagy (Gödöllő) házasságot kötött. — Dubiczai Dalich István ny. ezredes és neje. Rukavina-Vidovgradska Zamira bárónő leányát, Zamirát eljegyezte néh. fűgedi Rastoványi-Racsek József és neje, borsodabalogyi Enekes Margit fia, György. — Kiss Marika kedves előfizetőnk és fehér-

gyarmati dr. Tóth László György ügyvéd örök hűséget esküdött a szolnoki Várplébánia templomban. — Bukits Emília zalaölvi kedves előfizetőnk feleségül vette Horváth István, a Hangya Szövetkezet ellenőre. — Mészáros Ferenc és neje, szilvákúti Bernáth Margit meghitt barátai körben ünnepelték házasságuk 25. évfordulóját.

Jelentem még,

hogy ifj. Gyökössy Endre, lapunk munkatársa, «Tavasról akartam írni» cím alatt gyűjtötte össze és adta ki első verskötetét, amelyben a fiatal költő a poézis olyan vértetével lép a nyilvánosság elé, hogy kritika helyett őszinte elismerést vált ki belőlünk. Ezek a versek hangulat, forma, és érzéstartalom tekintetében már olyan tökéletesek, hogy kíváncsian figyeljük az új költő további pályafutását, mert meggyőződésünk szerint ifj. Gyökössy Endre rövid időn belül az új költőgeneráció első rajonálabá fog kerülni. A verskötethez Lázár Pál festőművész készített pompás címlapot és metszeteket. — A hangversenyszerep eseményei közül kimagaslott a VII. filharmoniai hangverseny, Dohnányi bravourós vezényletével és a világhírű Thibaud közreműködésével, Basilides Máriának, a legnagyobb magyar dalénekesnőnek dalestje és Telmányi március 6-i hegedűestje. — Hollywood most már az igazi irodalomra vetette magát és pedig főként Shakespeare-re. A «Szentivánéji álom» után most forgatják a «Romeo és Juliá»-t, Norma Shearerrel Júlia szerepében. A filmhez 250 pompás korhű jelmezt készíttettek. — A Pro Hungaria mátyásföldi csoportja Köveskúti Jenőné enklölete alatt választmányi ülést tartott, amelyen a választmány elhatározta, hogy az Országoszló talapatartás és a körülötte levő területet virággal ülteti be és azt állandóan gondozza.

In memoriam

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy

Bloss Ottó

ny. honvédőrnagy, a hadiékítményes katonai érdemkereszt, a Signum Laudis, a német vaskereszt és számos egyéb kitüntetés tulajdonosa, életének 50. évében, Budapesten, visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

Papp Sándor

65 éves korában Gödöllőn elhunyt.

Gaal Péter

ny. ig. tanító, életének 64. évében Keszthelyen elhalálozott.

Özv. nagymányai Koller Jánosné

szül. vizeki Taillán Gizella életének 91. évében, Pácsán visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

id. Dénes Iván

ny. m. kir. postafelügyelő Pécsset, 69 éves korában elhunyt.

Bahel Gabriella

21 éves korában, Hatvanban, visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

Özv. Gróf Károlyi Józsefné

Angora fonál- és kötöttárú

Budapest, IV, Váci-utca 20. I. 5. Telefon: 83-1-65

Tiszta angol háziul gyapjúból, kézzel fonott, kézzel kötött, finom, laza női-, gyermek- és férfi-kötöttárú készen és rendelésre

Házi kozmetika

A TAVASZ ÉS A SZEPLŐK

írta: Dr. Földes Miklósné

A szeplőre való hajlam veleszületik az egyénnél. A bőrnek van egy mélyebb rétege, mely festékképző sejteket tartalmaz. Ezek a sejtek termelik a bőr festékanyagát, mely a felszínre kerül. Ha a bőrfesték nem egyenletesen, hanem szigetszerűen jelenik meg, az úgynevezett szeplőfoltok lesznek láthatók.

A szeplő mint szépséghiba a kozmetikának egyik leggyakoribb problémája. Tekintettel, hogy a télen szunnyadó szeplőket már a gyenge tavaszi napsugár is a felszínre csalja, a kora tavasszal kell megkezdeni a védekezést ellenük. A piros, barna vagy sárga színű kalap, ruha és napernyő elnyelik a napsugarakat és így némi védelmet nyújtanak a szeplők ellen.

De vannak bizonyos arckrémek és púderekek, melyek hatásosan megvédik a szeplőre hajlamos területeket a napsugarak ellen és megakadályozzák a szeplők keletkezését. E kozmetikumok mint fényvédő arckrémek és púderek ismeretesek. Azonban fontos, hogy olyankor mindig alkalmazásba kerüljenek, mikor napfény hatásának vagyunk kitéve. Sőt ajánlatos az arca a fényvédő púder alá egyidejűleg fényvédő arckrémet is tenni. A már kifejlesztett szeplők elhalványítására számos eljárás van. Egyszerű házi módszer a szeplőfoltokat citrom nedvével háromszor naponta bedörzsölni. Vannak azután különféle-szeplőelhalványító kenőcsök, melyek főleg éjszakai használatra alkalmasak. Ezek használatra azonban kis türelmet igényel. Ugyanis legtöbbször hetekig, esetleg egy hónapnál hosszabb ideig is kell a fehéřítő szeplőkrémet használni, hogy megfelelő eredmény mutakozzék.

Már az energikusabb eljárások közé tartozik a szeplőknek hámlasztás útján való kiküszöbölése. Az ilyen erősebb hámlasztás, melynél a hámló pikkelyek a szeplőfoltok festékanyagát is magukkal ragadják, körülbelül 8—10 napig tart és ezen idő alatt az egyén nem mutatkoztathat társaságban.

Vannak azután enyhébb hámlasztó kenőcsök, melyek a bőr lassú koptatásával tüntetik el a szeplőket.

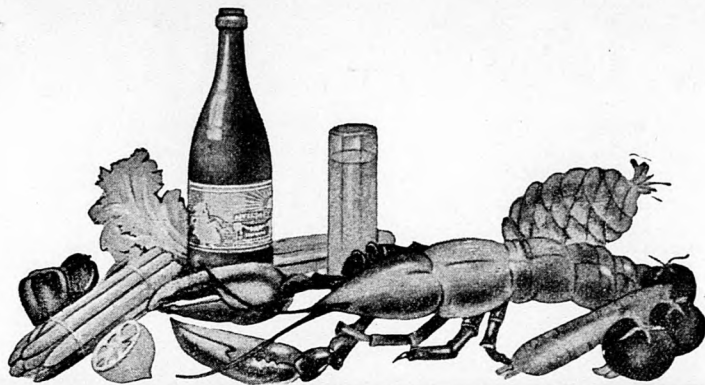
Az eddig említett módszerek a szeplőket csak egy szezonra tüntetik el és nem akadályozzák meg azok kiújulását. A szeplőket orvosilag véglegesen már régebbi idő óta bizonyos edzőszerekkel való ecseteléssel szüntetik meg. Újában az elektromos eljárások előterbe kerültek a kozmetikában és az egyes szeplőfoltokat is diatermiás úton kiküszöböljük ki véglegesen. Az eljárás nem okoz különösebb fájdalmat. Semmi nyom nem hagy maga után.

KOZMETIKAI ÜZENETEK:

«S. Ilona.» A rancos arc felrisszítésére azonnali hatással szolgál a következő eljárás: egy félliter forró vízbe tegyünk egy kávéskanálnyit Eukalyptus-olajat. Ezen oldatba mártott vászonzuhával, mely főlé száraz ruha kerül, borogassuk 10 percig az arcot. Azután gyenge, hideg, boraxos vizes oldattal mossuk le az arcból.

«R. E., Rákosliget.» Száraz, törékeny haját másodnaponként dörzsölje be olívaolajjal. Fejmosást csak két hétben egyszer végezzen.

«Ica 13.» Sziveskedjék nevét pontosan kideríteni, hogy levélben válaszolhassak kérdéseire.

H Á Z T A R T Á S

Bajor csirke. Egy lábast kibélelni füstölt szalonmaszletekkel, 4 fej vöröshagymát karikára vágni és teleszórni vele a lábast alját. A csirkét ízekre vágni és rárakni a hagymára, majd ennek a tetejére 5 dkg vajot, ½ kg champignon gombát és egy vizespohár pecsenyehort. Ha már mind puha, akkor 6 deci finom tejszínleönteni. Természetesen sózni is kell. Befődvé lassan tovább párolni. Ha kész, a húst pecsenyétátra tenni, a pároltakat köréje és a mártásával leönteni.

Haszlinger Istvánné Budapest

Finom májleves à la Parisienne. Két-három szál leveses való zöldséggel megfőzünk egy szép kacsamájat, vagy kisebb libamájat, annyi sósvízben, amennyi a májat bőven ellepi. Külön lábásban tíz deka szép champignon-gombát kevés zsírral vagy vajban megpárolunk. Azután egy kis diónyi zsírral, vagy vajjal, kevés liszttel, finomra vágott petrezselyemzöldjével szép sárgás rántást készítünk. A máj levét ráöntjük s a gombát közézőntet, felforraljuk. A máj alá pedig kevés zsírt teszünk s mindkét oldalán megpirítjuk. Azután szép, egyenletes kockákra vágjuk. Tálaláskor a levesestálba két-három kanál tejfölt teszünk, a forró levest ráöntjük s a májat is beleszárjuk.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Fogas à la bonne femme. A megtisztított szép, nagy fogasból vágunk szép egyenlő szeleteket, sózzuk meg és főzzük tizenöt percig fehérborban, vajjal, hagymával, zöldpetrezselyemmel és urigombával. Tizenöt perc múlva vegyük ki a halszeleteket s a levét, miután egy kissé megsü-

rítettük, keverjük össze hollandi mártással és vonjuk be a halat ezzel a mártással.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Hollandi mártás. Olvassunk fel öt deka vajot, adjunk bele egy kanál lisztet, eresszük fel hideg vízzel, ne legyen sűrű és formia sem szabad sokat. Adjunk hozzá 6—8 tojás sárgáját, keverjük szaporán a habverővel, hogy a tojássárga darabos ne legyen; mikor a tojássárgától a mártás megsűrűsödött, vegyünk egy ökol-nagyságú friss vajot és apró darabonként beleoldva, mérsékelt melegen verjük föl: adjunk hozzá sót és cayennebort s szűrjük át. Forrni nem szabad többé.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Tüzdelt borjúselet. A borjúfelsárt, úgy ahogyan van, egészben hagyjuk, csak ha fagyú van rajta, le vesszük és megmosuk. Ekkor 10—12 deka fehér sós szalonát vékony hosszúkas pálcákra vágunk és vagy a spēkelő tüvel, vagy egy vékony hegyes kis kés segítségével a húst egyenlően megtűzdeljük vele. Azután veszünk két-három darab hámozott szardellát, mit esontjáról lefejtünk és kis darabokra elvágjuk, ezt is egyenlően bedugdoszuk a húsba. Aztán megsózzuk és a tetejét meglisteljük, megpárikázzuk. Egy citromot megtisztítunk külső héjától, vékony szeletekre vágjuk és rárakjuk a pecsenyére. Aztán kellő zsírt és vizet teszünk a tepsibe s a sütőbe tesszük sülni, gyakori öntözgetés mellett. Ha puha és szép piros, szép vékony szeletekre vágjuk és szokott rozsdásbarna levét készítve, tetszés szerint körítve tálaljuk.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Felfújt burgonya. Hámozott, egyenlő nagyságú burgonyát vágunk fel körülbelül ½ centiméter vastag egyenlő szeletekre. Egy lábásban hevítsünk jó bőven zsírt, nem túlságosan forróra, tegyük bele a burgonyaszeleteket gyorsan és egyenként és rázzuk, mozgassuk az edényt folytonosan s hevítsük fel 8—10 perc alatt a zsírt egész forróra. Ekkor már észrevehetjük, hogy a burgonyaszeletek a felszínen úszkálnak, mozgassuk tehát szaporán a lábast még 3—4 percig és ha a szeleteken apró hólyagocskák támadtak, akkor vegyük ki a zsírból, de óvatosan, hogy meg ne sértsük a szele-

„Takarékos háziasszony gázzal főz“

ÖRÖM

AZ EMBER ÉLETE,
HA RENDES AZ EMÉSZTÉSEARTIN AZ ENYHÉ, BIZTOS ÉS
OLCSÓ HASHAJTÓ

teket, különben nem fujódnak fel. Hevítésük a zsírt addig, míg elkezd füstölni, tegyük bele egyszerre a burgonya-szeleteket, melyek egy pillanat alatt fel-fujódnak, pirítsuk ropogásra és sózzuk meg.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor
Strassburgi saláta. Sósvízben főzött burgonyát, sárgarépát, ecetes uborkát és francia cellert apró kockára vágunk, valamint egy szép nagy, savanykás almát, egy tejes heringet, egy fej hagymát, maradék borjút, vagy csirkehúst. Mindezt összevegyítjük, s a következő majonézt készítjük hozzá: három tojás sárgáját egy késhegynyi sóval, egy kanál francia mustárral, egy kávéskanál cukorporral, három kanál olíva-olajjal és negyedliter felolvasztott és újra kihűlt (de meg nem fagyott) aszpikkal jól összekeverünk, míg sűrűsödni kezd. Akkor hozzákeverjük a salátához, szépen felhalmozzuk, s galambegy salátával, keményre főtt tojással és céklával díszítjük.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor
Fácán sültve. Miután szépen megtakarítottuk és megmostuk, sózzuk be előre jól, egyenlően. A fején a díszes tarka tollat rajta hagyjuk és papírral lektőjük. Mikor sülni tesszük a tepsibe, az egészet borítsuk le szép nagyecská, vékonyra vágott szalonnaszeletekkel. Hogy le ne essen, rá is lehet kötözgetni cernával. Azután még egy-két tojásnyi zsírt is és egy merítőkanál vizet öntve rá, süssük meg, gyakran öntözve, gondosan forgatva. Végül pirítsuk szép pirosra, éppen úgy, mint az egészen sült csirkét. Azután tálaláskor a papirosát és a cernát leszedjük róla, jó éles késsel részreire felvágjuk, a mellehusát pedig szép vékony szeletekre és a tálra visszahelyezzük, mintha egészben lenne. A pirult szalonnaszeleteket is rárakjuk és a szokott módon felfőzött barna vizes zsírrát ráöntve forrón feladjuk. Készíthetjük úgyis, hogy egy-két evőkanál ecetet teszünk a vízhez, valamint 1—2 fej kockára vágott hagymát, 10—15 szem borsot és egy babér levelet. Igen finom, hogyha ecet helyett egy-két citromot lehámozva, magját kiszedve, szeletekre vágva, ráteesszük és úgy sütjük.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor
Pulyka egészbe sültve. Ha a pulykát szép tisztára megkopasztottuk, a felbontást tetszés szerint úgy is végezhetjük, hogy elől a begyénél a bőre teljesen épen maradjon, ne hasítsuk fel, hanem csak úgy kell jó gondosan kitisztítani és sok vízből nagyon jól kimosni. Ennek a pulykának az aprólékát, úgymint fejét, nyakát, szárnyahegyt, lábát stb.-t levágjuk és a combját bedugjuk a bőrébe vagy összekötjük. Ez is feltétlenül jobb, ha előre le van öltve és kifagyaszta, de bármilyen esetben nagyon sokat használ a puhítására, ha mielőtt beszóznánk, a melle csontjánál a húsverő sima oldalával jó erősen megverjük a kiálló csontot. A pulykánál nagyon kell ügyelni a beszózásra, mivel nagy, tehát feltétlenül

jó előre kell besózni, kívül-belül nagyon jól. Azután tegyük jó nagy tepsibe sülni, 3—4 nagy tojásnyi zsírral és 2—3 merítőkanál vízzel, hogy jól lehessen gyakran öntözni és forgatni. Egyenlő tűznél, gyakran öntözve, előbb inkább pároljuk, puhítjuk s csak a végén hagyjuk zsírára elsülni és pirulni szép piros ropogásra. Tálaláskor a combját csontját staniol-papírokba csavarjuk, a mellehusát szép egyenlő vékony szeletekre felvágva, sorba, laposan egymásra fektetve tálaljuk.

A zsírrát leszűrve barnára pirítjuk s forrón ráöntjük. Lehet elől a begyébe, különösen, ha nincs kivágva, egy friss zsemlyét dugni, vagy pedig zsemlyetötléket készíteni, azt a begyébe tölteni és így megsütni. Tálaláskor akár a zsemlyét, akár a tölteléket szeletekre vágjuk és azzal körítjük. A pulyka sülére 2—2½ óra szükséges.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor
Bernaise-szelet. Egy szép nagy bélszínű 2 cm vastag szeletekre vágunk. Jól megvergetjük, szalonnával megtűzdeljük s 24 óráig a következő módon készített páclébe tesszük: gyenge tárkonyos ecetet egy kevés finom olajjal, sóval, borsal, karikára vágott hagymával, babérlevéllel, néhány szelet sárgarépával, szegfűszeggel, citromhéjjal főlforralunk. Ha kihűlt, egy keskeny, magas tölcsérforma edény aljára öntsünk belőle, erre egy szelet húst, ismét pácot, ismét húst, amíg meg nem tell. A húst felül is pác fedi. 24 óra múlva a húst a pácból kiszedjük s lapos serpenyőben, forró vajba téve, a szeleteket mindkét felükön nyílt tűzőn pirosra sütjük. Forró tálba tesszük, tányérral leborítjuk, következő mártást készítünk: a serpenyőben maradt vajhoz teszünk még egy darabka friss vajat, kevés összevagdalt zöldpetrezselmet, poré hagymát, két összevágott champignon-gombát és egy csipetnyi lisztet. Egy kissé keverjük, azután egy kanál konyakot, jókora pohár húslevest, kevés sót, borsot, s még néhány champignont teszünk hozzá és egy pár percig forraljuk.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Szaksterü ANTIK képeretipar SCHOLCZ JÓZSEF

Alapítva 1898. Budapest, IV., Irányi-utca 12. szám

MESTER keratozás polgári áron

Kappan szardellával. Jó húsos kappant megsózzunk, hosszúra vágott szardellával megtűzdelünk, lábosban kevés zsírt melegítünk, a szardellás kappant beletesszük és pároljuk. Ha félig megpuhult, finom zsemlyemorzsalával meghintjük, kevés tejfőlt és citromlevet teszünk rá és puhára pároljuk. Tálaláskor a levét rászűrjük.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Nizzai saláta. Egyforma mennyiségű céklát és ecetes uborkát apró kockára vágunk s valamivel több megfőtt és hideg krumplit szintén apró kockára vágunk, összekeverjük és megsózzuk. Egy bögrében összekeverünk két tojás sárgáját két kanál cukorral, két evőkanál francia mustárral, egy kis kávéskanál liszttel, kevés sóval, egy deci tejfőllel s lassan feleresztjük egy kis pohár vízzel. Most egy nagyobb lábosban vizet forralunk, a bögrét beletesszük s úgy főzzük lassan, folyton kavarva ezt a keveréket vigyázva, mert nem szabad felforrnia. Mikor már

EGY LÁTHATLAN FÉNYFORRÁS: a fiatalos üde fénye ragyog ajkain a

PIVOIRE

lakkrusokban (rouge-átarnál)

KAPHATÓ SZAKÜZLETEKBE, VAGY A MAGYARORSZÁGI FORGALOMBAHOZÓ DR. HOLCZER ILLAT-SZERTÁRÁBAN TERÉZ-KRT. 8. SZ.

elég vastag, elvesszük a tűztől s tovább kavarjuk, amíg kihül. Akkor ízlés szerint citromlevet teszünk bele, ráöntjük a salátára, keménytojással, kaviárral, füstölt nyelvé- és sonkaszeletekkel és galamb-salátával díszítjük.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Angol pudding. Négy egész tojást és négy tojás sárgáját 20 deka cukorral habzássá kavarnak. Ezidőre egy zsemlyenagyságú házi kenyérbelet megreszelve, előre borral jól megnedvesítünk, tovább hozzáadunk még 15 deka hámozott daráltmandulát, egy citrom lereszelt héját, egy-egy késhegynyi törölt fahéjat és szegfűszeget és ha mindezzel nagyon jó habosra kikavartuk, kikent formába téve, egy óráig gőzben főzzük és borsadóval tálaljuk.

Bertók Gyuláné, Nyírbátor

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

BŐSÉGES ÉTLAP

1936 március hó 11-től március hó 20-ig

SZERDA 11 Rk. Szilárd Pr. Aladár	EBÉD: zöldborsólevés vajgaluskával, töltött paprika, kacsaszlet, gyümölcs. VACSORA: kirántott bárny burgonyasalátával, sajt, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 12 Rk. I. Gergely Pr. Gergely	EBÉD: karfiollevés rizzsel, töltött káposzta dagadóval, csöröge ízzel, gyümölcs. VACSORA: vagdaltpecesnye egyszüve pirosa sült burgonyakörítéssel, uborkával, csöröge, gyümölcs.
PÉNTEK 13 Rk. Szabin Pr. Kriszt.	EBÉD: tejlevés reszelt tészalával, ráchál tarhonyakörítéssel, túrós és mákos rétes, gyümölcs. VACSORA: gomba rizzsel, túrkörtöjás salátauborkával, mákos rétes, sajt gyümölcs.
SZOMBAT 14 Rk. Matild Pr. Matild	EBÉD: köménymaglevés tojás sárgájával elhabarva, pirított zsemlyekockával, Esterházy-rostélyos, lenesfőzelék, aranygaluska borsóval. VACSORA: szepesti virstili tormával, narancsaláta.
VASÁRNAP 15 Rk. Nemz. ünnep Pr. Nemz. ünnep	EBÉD: csirkeapróléklevés, máglya előétel, töltött bárny szalamszál burgonyakörítéssel, salátával, puneszirta, gyümölcs. VACSORA: szardínia vajjal, füstölt nyelvből, sonka, torta, befőtt.
HÉTFŐ 16 Rk. Geréb pk. Pr. Henriette	EBÉD: húselevés töltöttkásával, főtt hús darakörítéssel, hagymamártással, rakott palacsinta. VACSORA: borsos tokány burgonyával, uborkával, sajt, gyümölcs.
KEDD 17 Rk. Patrik Pr. Gertrud	EBÉD: tárkonyos bárnylevés, főtt hús ecetes formával, sertéscomb egyszüve tarhonyakörítéssel, uborkasalátával, rácsoslézta. VACSORA: friss hurka sütve párolt káposztával, befőtt.
SZERDA 18 Rk. Sándor pk. Pr. Sándor	EBÉD: Savanyú tojáslevés, gombás borjúcomb burgonyapozsga-körítéssel, habtkereses. VACSORA: ligy tojas, snidlinges vajkenyér, szalámi, sajt, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 19 Rk. József Pr. József	EBÉD: kalarábélevés, kirántott sertéskaraj paradicsom káposztával, leveles hájas kifli ízzel töltve. VACSORA: meleg sonkaeszlök párolt zöldborsóval, omlott ízzel, narancs.
PÉNTEK 20 Rk. B. Csák M. Pr. Hubert	EBÉD: meggylevés, kirántott hal burgonyasalátával, tejberisz eszokoládéval. VACSORA: püpos rántotta uborkával, gyümölcs.

Barna leves. ½ kg marhahús (hátszín), csontok, egy kisebb kalarábé, celler, bors és só, jól megfőzni. Egy lábosban külön egy fej finomra vágott hagymát, 15 dg disznómájat, 10 dg füstölt szalonnát, finom szeletekre vágott sárgarépat és petrezselyemgyökeret egy főzőkanál zsírral jól megpárolni, mikor már jó barna, egy késhegynyi paprikát beletenni, a hús levével jól összefőzni, utána leszűrni és finom metélt tésztát belefőzni.

Marhafelsől — töltve, kolbással. Egy kg marhafelsőt, szép nagy szeletekre vágva, jól kiverve, kevés borssal, sóval meghintve, füstölt kolbászt beleteve, jól össze-

csavarva, összekötve, egy jó főzőkanál zsírral, egy jókora fej vöröshagymát reszelve, úgy szintén reszelve sárgarépát és petrezselymet, paprikával kissé összepárolni, belerakni e csavart húst s addig párolni, amíg teljesen puha lesz. Szép szeletekre vágni, a tálalás előtt kevés tejfőlt a mártásba önteni és rizzsel köríteni.

íj. Kohl Antalné, Veszprém

Angol-bélszín. 1 kg bélszint kissé megverjük a deszkán, szalonnával spekeljük s a sütőn egy kis forró zsírban megforgaljuk, hogy összehűződjön, majd ezután sózzuk. A zsírját leöntjük és tálalás előtt 15 percre a sütőbe tesszük, azután vékony szeletekre felvágjuk és finom körítésekkel tálaljuk. Külön szósos-csészébe adjuk a mártást. Körítésnek adhatunk hozzá: kelbimbót, zöldborsót, burgonyapürét, gombás-rizst és mustárt.

Haszlinger Istvánné, Budapest

Kappan-pecesnye. 2 drb jól hízlalt kappant jó sűrűn megspékkelünk füstölt-szalonnával, besózzuk, betesszük a sütőbe, jó pirosra sütjük és ha megsült, szép darabokra vágjuk. A mellhúst vékony szeletekre vágjuk és a hús tetejére téve tálaljuk. Adunk mellé zöldsálatát és kompót.

Haszlinger Istvánné, Budapest

DAN TESTVÉREK SZÜCSOK, Váci-utca 6 (sarok). Katalógust küldünk!

Tészta receptek

Varga-béles. 10 dg vaj, 15 dg liszt, két kanál tejfel, egy tojás sárgája, pici só és egy kis cukor. Összegyúrni, két részre osztani. Egy tojással gyúrok annyi tésztát, hogy jó kemény legyen, kinyújtom vékonyra, mint a levestésztát és ujnyi szélesre elmetélem. Kifőzöm sósvízben és tejeles-vajas mártásba teszem a tésztát. Töltelék: fél kg turo passzírozva, 6 tojás sárgája, negyed kg porcukor, két evőkanál rum. Sárgáját a cukorral habosra keverjük, beadjuk a túrót, rumot s végül a 6 tojás kemény habját s lehel közét tenni 5 dg mazsolát is. Most kinyújtom az egyik vajastésztát akkorára, mint a tortaforma, kissé átütöm. Erre teszem a túrómaszszával összekevert metéltet s tetejére borítom a másik vajastésztát. A formát vagy jól kivajazom, vagy akkorára nyújtom a vajasat, hogy az egész oldalát beborítsa, mert különben nem jön ki. Tetejét tojás fehérjével bekenni és lassú tűzön tovább sütni. Melegen, porcukorral behintve tálaljuk.

Haszlinger Istvánné, Budapest

Karamel-krémtorta. 15 dg héjazott mandulát vékony csikra vágni, világossárgára pirítani a sütőben. Ha kihült, ledarálni, 8 tojás fehérjéből kemény habot verni, beledáni 8 telézt evőkanál porcukrot s ezzel tovább verni, majd hozzáadni a ledarált mandulát. Vajazott, lisztezett tepsibe sütni, ha félig kihült, négy részre vágni. Töltelék: 5 dg vaj, 5 dg liszt összekeverve. Ezt folytonos keverés mellett befőzzük egyegyed liter forrásban

Egy késhegynyi a

YESTOR

marhahús - orkvivonatból
(herc. Esterházy-gyártmány)

levesbe, főzelékbe, mártásba téve,
kitűnőízt ad, tápértékét emel.

EGYSZERŰ ÉTLAP

1936 március hó 11-től március hó 20-ig

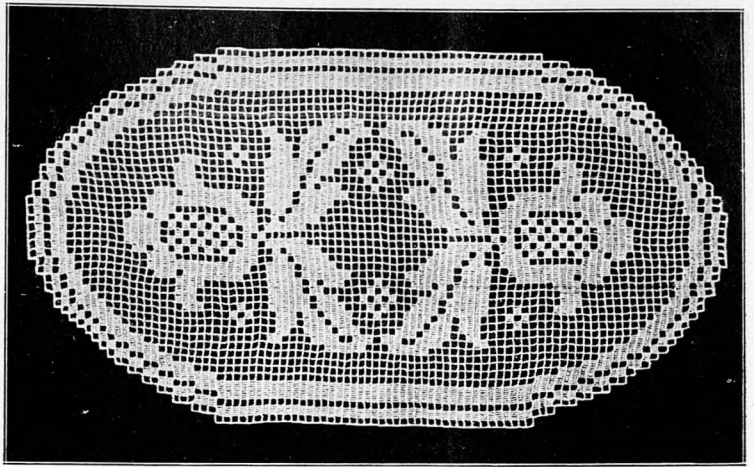
SZERDA 11 Rk. Szilárd Pr. Aladár	EBÉD: zöldborsólevés, töltött paprika, palacsinta. VACSORA: kirántott parizeslet burgonyasalátával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 12 Rk. I. Gergely Pr. Gergely	EBÉD: köménymaglevés, sajtos metélt. VACSORA: tojásrántotta snidlinggel, vajkenyér, gyümölcs.
PÉNTEK 13 Rk. Szabin Pr. Kriszt.	EBÉD: karfiollevés, rizsfelfőtt, párolt szilva tejfellel, prézivel. VACSORA: tea, szardellás vajkenyér, sajt, gyümölcs.
SZOMBAT 14 Rk. Matild Pr. Matild	EBÉD: savanyú tojáslevés, túrósesusza. VACSORA: paraj túrkörtöjással, tejbeigriz eszokoládéval, gyümölcs.
VASÁRNAP 15 Rk. Nemz. ünnep Pr. Nemz. ünnep	EBÉD: kelpürélevés, Stefánia-sült salátával, piszkotatkeres, gyümölcs. VACSORA: kirántott borjúszlet burgonyapüré-körítéssel, paprikasalátával, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 16 Rk. Geréb pk. Pr. Henriette	EBÉD: csontleves sült borsókkal, darált hús mártással, burgonyakörítéssel, almásrétes, gyümölcs. VACSORA: rakottburgonya salátával, rétes, gyümölcs.
KEDD 17 Rk. Patrik Pr. Gertrud	EBÉD: húselevés reszelt tészalával, főtt hús kapormártással, kiflikocsi, gyümölcs. VACSORA: borjúpörkölt galuskával, gyümölcs.
SZERDA 18 Rk. Sándor pk. Pr. Sándor	EBÉD: Hagymaleves pirított zsemlyével, babfőzelék füstölt hússal. VACSORA: burgonya héjába főzve, vajjal, sajt, vegyes kompót, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 19 Rk. József Pr. József	EBÉD: paradicsomlevés, lekvaros gombóc, gyümölcs. VACSORA: hideg felvágott, vajkenyér, gyümölcs.
PÉNTEK 20 Rk. B. Csák M. Pr. Hubert	EBÉD: kalarábélevés, rakottburgonya, gyümölcs. VACSORA: töltött tojás, tejberisz, gyümölcs.

levő tejsze, melybe előbb egy kanál erős feketekávéval teszünk. Ha félig kihül, bele-tesszük: 2 tojás sárgáját, 10 dg vajat, 10 dg cukrot. Azután 15 kockacukrot világosra megpirítunk, beledünk 5 dg vajat, félig hűlni hagyjuk s azután összekeverjük a többi masszával. Töltjük a tortát s ezzel is vonjuk be, a tetejét behintjük pörkölt mandulával.

Haszlinger Istvánné, Budapest
Sajtos-puding. (Előétel.) 5 dg vaját 5 dg liszttel jól szétőrszólíni, egyegyed liter forrásban levő tejsze belefőzni vigyázva, hogy esomós ne legyen s ha félig kihült, a következőket beledáni: 10 dg reszelt parmezán-sajt, 10 dg sonka darálva, 1 egész

tojás, 4 tojás sárgája, ezekkel könnyedén összekeverni s végül a 4 tojás habját is beleadni. Egy puding-formát jó vastagon kikenni írósvajjal, a masszát beleönteni úgy, hogy kétujjnyi fönt kimaradjon, gőz felett 1 órahosszáig főzni s tálalás előtt, a vízfürdővel együtt 5 percre a sütőbe tenni (fődetlen). Tésztátálra kiborítani, reszelt sajttal meghinteni és csészében gőz felett olvasztott vajjal tálalni.

Haszlinger Istvánné, Budapest
Igazi hájastészta. Az igazi hájastésztahoz a hájat nem szokták késsel kaparni, fél kg friss hájat meleg vízzel leforrázunk és a vízből kimossuk, hogy puha legyen. Fél kg tészta lisztet, 1 deka élesztőt, evőkanál sót, kávéskanál ecetet, egy tojást, két deci tejszínt összegyúrunk tésztaúnak és a tésztát nyújtófával ellapítjuk. Aztán megkenjük felületét a puha hájjal. Kenegetés után összehajjtuk a tésztát és ismét ellapítjuk, újra kenegessük a hájjal és a nyújtást és kenegetést ismételtük mindaddig, amíg a háj el nem fogy a kenegetés alatt. Minél többször nyújtjuk ki, annál rétegebb lesz a hájastészta.
Kövesdyné, Kispeszt

RECE VAGY HORGOLT TERITŐCSKE. Leszámolható mintáit ápr. 10-i nagy kézimunkakelléktalunkán közöljük. MEZ-LIANA 15. sz. különleges filet-horgoló fonálból, fehér v. ekrű színben készíthető.

ARLEN

az új ágynemű anyag

Kapható **MÖSSMER** cégnél, IV. Váci u 1

Princess-fánk. 3 deciliter tejet 7 dg vajjal és picit sóval a tűzön, üstben felforralunk. Ezután 14 dg lisztet apránként hozzátesszünk s főzőkanállal a tűzön gyorsan összekavarjuk, aztán azonnal cívesszük a tűzről és simára kavarjuk. Ha már egészen hideg, 3 egész tojást adunk hozzá folytonos kavarással, közben, mégpedig egyiket a másik után s ha jó simára elkavartuk, vajjal bekenet és liszttel behintett plébre díonagságú fánkokat rakunk ki, kávéskanál segítségével, tojássárgájával bekenjük, összevagdalt fehér mandulával meghintjük és közepfokú hőnél szép világosbarnára megsütjük. Ha kihűlt, vaníliakrémmel vagy vaníliával és cukorral kevert tejszínhabbal megtöltjük. A fánk megfőlése úgy történik, hogy a kisütött fánk alsó részén hegyes késsel kis lyukat vágunk s a krémet kis kanállal vagy papirtörlővel segítségével óvatosan beleeresztjük.

Bartók Gyuláné, Nyirbátor
Tutti-frutti-torta. 25 dg darált mandulát, 25 dg cukorral, 5 tojás sárgájával, fél citrom levélvel jól elkeverünk, aztán bele tesszük az 5 tojás fehérjének jó kemény habját és három részben megsütjük. Ha kihűlt, a következő krémmel töltjük meg: 6 tojás sárgáját, 6 kanál vaníliás-cukorporral s egy kanál zselatint és három deci jó sűrű és édes tejszínt krémmel főzünk, kihűtjük, közékeverünk különböző cukorgyümölcsöt és citromadót, apró kockára vágva s ha teljesen kihűlt, felfőlt jó kemény tejszínhabot keverünk közé. A torta három lapját megtöltjük, egymásra tesszük s felül is, az oldalát is megkenjük vele. Tetejét apróra vagdalt cukros gyümölcseccsel hintjük be.
Bartók Gyuláné, Nyirbátor.

Túrós torta. 12 evőkanál liszt, egy tojás sárgája, 20 dg vaj vagy 15 dg zsír, 4 kanál tört cukor és annyi tejszín, hogy egész lehesse gyúrni. A tortasütő aljára félujjnyi vastag lapot teszünk, kis esomó tésztát meghagyunk rácsnak. Fél liter túróból átpasszírozva, 4 tojás sárgája, egy citrom héja, 15 dg porcukor, 5 tojás fehérjének a habja, ezeket összekeverjük, ráteszük az egészet a már előre elkészített lapra, a tetejére rácsokat rakunk, lassú tűznél sütjük.

Ij. Kohl Antalné, Veszprém
Linzer-tészta 50 dg lisztet, 25 dg zsírt, 13 dg cukrot, 1 citrom héját és levét, 4 drb főtt tojás sárgáját és 2 nyers egész tojást összegyúrunk, vékonyra kisodorjuk, formákat szaggatunk és lassú tűznél sütjük.
Ij. Kohl Antalné, Veszprém

Margit tészta. ½ kg liszt, ¼ kg vaj (vagy 3 evőkanál zsír), 2 tojás sárgája, 1 citrom héja és leve, 15 dg porcukor. A liszthez jön egy csomag sütőpor, picit só, annyi tejfel, amennyit felvesz, hogy jó tészta legyen. Három részre osztjuk, kinyújtjuk, vajozott, lisztezett tepsibe tesszük, barackkivél vékonyan megkenjük, erre jön a másik lap, ezt elkészített dióval töltjük, végül a harmadik lap, ezt ismét barackkivél kenjük, de előbb megsütjük. 4 tojás kemény habjába 4 kanál porcukrot teszünk, melyet azután a már megsült s barackkivél kent utolsó lapra teszünk, porcukorral meghintjük s a sütőbe visszateszük száradni.

Haszlinger Istvánné, Budapest
Csokoládékolbász. 10 dg reszelt almát 10 dg cukorral elkeverni 6 tojás sárgáját egyenként véve hozzá, az egészbe még 14 dg csokoládét, 14 dg finomra vágott héjjas mandulát, 1 egész citrom héját és át-szűrt levét, kevés fahéjt, rumot, 6 tojás fehérjéből vert habot tenni. Lassú tűznél sütni. Öntelék rá: 1 drb csokoládét, cukrot, egy kis tejszínre főzni s ha kihűlt, egyenletesen ráönteni.

Ij. Kohl Antalné, Veszprém
Csokoládékolbász. 10 dg reszelt almát 10 dg cukorral péppé főzünk, 10 dg lágyított csokoládét és 10 dg darabos diót belekeverve, táblán kolbászalakra formáljuk, 2-3 nap mulva tetszés szerint szeljük.
Ij. Kohl Antalné, Veszprém

A JÓ FÜZŐ FORMALJA AZ ALAKOT! MIMI FÜZŐ- ÉS MELLTARTÓ SZAKÜZLET YILMOS CSÁSZÁR-UT 20

Csodatészta. 20 dg liszt, 16 dg vaj, picit só, 2 deci tejfel. Összegyúrni, hogy olyan legyen, mint a könnyű rétestészta. Akkor vékonyra kinyújtani és összehajtani, ezt háromszor ismételni s lehetőleg egy irányban történjék a hajtogatás. Végül ha kinyújtottuk, négyzögeket vágunk belőle és túróval töltjük. Töltelék: ¼ kg túró passzírozva, 4 tojás sárgája, 4 kanál cukor, 1 kanál rum, egy kis vanília, 5 dg mazsola és végül a 4 tojás habja. Ezzel tölteni és forró sütőben hirtelen sütni, mert különben nem jön fel. (A négyzögeknek a sarkait hajtsuk fel egymásra.)

Haszlinger Istvánné, Budapest
Ottília tészta. 5 tojás sárgája, 5 kanál cukor, 3 kanál liszt, 3 kanál kemény tejfel, picit só és 5 tojás habja. Ezeket mind összekeverni és forró vaníliás tejszín galuskaformára kifőzni és szitára tenni, hogy lecsurogjon. Ekkor egy tűzálló tábla egy sor galuskát hajlatt darált mandulával megszórni és olvasztott vajjal meglocsolni s tálalás előtt 15 perccel sütőbe tenni. Cukorral behintve tálaljuk.
Haszlinger Istvánné, Budapest

"GÉVA" GARAI EVA KOZMETIKA

IV. Irányi-utca 21. félem. 2. Telefon: 89-8-02
 Különleges arcpalás. Hajszínelváltás
Specialitása Pigment seplő cream

Csokoládés füge. A leforrázott, szárazra törletgetett fügeket három darabba vágva, közepébe ½ gerezd diót teszünk és csokoládémázal bevonjuk. Csokoládét kevés feketekávéval felolvasztunk, tetszés szerint vajad adunk hozzá, jól kikavarjuk és porcellántátra rakjuk a mázba mártogatott fügeket. Másnap mignon-papírra rakjuk.
Ij. Kohl Antalné, Veszprém

«Nap és est». 5 tojás sárgáját 20 dg vajjal, 30 dg porcukorral (vaníliás) habosra keverünk. Ha már jó habosra kevertük, lassanként 1 deciliter hideg tejfel, majd

A DÁMA asszonyi ékességek boltja

Kalap, fehérnemű készen és mérték után VACI-UTCA 9. II. 4. (Corso-mozi ház) Kalap, fehérnemű készen és mérték után A-V-K-A kötelékében. Telefon: 87-3-84

Lysiform nélkülözhetetlen. Saját érdekében használja. * Utasítás minden üveg mellett

30 dg lisztet, 1 csomag sütőport és végül 5 tojás kemény habját adunk hozzá. A masszának felét papírral bélelt tepsiiben megsütjük. A másik feléhez két kanál csokoládéport adunk és ezt jól elkeverjük benne, majd ezt is kisütjük. Kisütés után a két lapot lekvárral összetesszük és szeletekre vágva vaniliás cukorral behintve tállaljuk. Igen kiadós és mutatós sütemény.

Ijji. Kohné, Kiss Imus, Veszprém

Tanácsot kérnek

Tanácsot szeretnék kérni kedves olvasó társnőimtől, bizonyára vannak közöttük, akik asszonykorukban kezdtek zongorát tanulni s tanácsot adhatnak, hogy kezdjek-e hozzá, mennyi idő alatt tanulhatok meg annyira, hogy élvezhetően játszhas-sam. Hogy kezdjem a tanulást, kottáról, vagy cigányosan kotta nélkül? Falun lakunk, sok szabad idővel rendelkezem, eddig nagyon sokat kézimunkáztam, de a szememnek árt s ezért is inkább zongorát vennék, hogy kézimunka helyett zenével foglalkozzam. Szíves tanácsukat előre is köszöni

«Elvira asszony»
Szeretettel kérem kedves miskolci olvasó-társnőimet, ki volna hajlandó ismeretség hiányában egy középkori urinóvel levelezés útján megismerkedni, kit szívesen lát-nék a nyáron otthonomban s ennek fejében, mivel minden hónapban be kell mennem Miskolcra — bevásárolni, — nála megszállnék néha éjszakára is. Fel-tétlenül urinó ismeretségét kéri «egy Mis-kolc környéki uríasszony.»

Kedves olvasótársnőim közül, ki volna szíves az alábbi dal szövegét lapunk útján közölni, melynek refrénjéből csak annyit tudok: «Könnyű azt mondani, feledjen el...» Hálás szívvel előre is köszönve, maradok nótás jókedvvel «Egy vidéki előfizető.»

Kérem kedves előfizetőtársnőimet, kinek volna meg az 1932. évi október hó 10-ik szám kézimunkamelléklete, melyen egy csipkefüggöny minta jelent meg. Er-ről a mintáról elkezdtem a függöny hor-golását, de a mintát elveszítettem s nem tudom befejezni. Nagyon hálás volnék, ha valaki szíves volna megküldeni, az árát készséggel megtéríteném. Császár Mária, Szentlőrinc, Baranya m.

Amíg n alszik
a **DARMOL**
dolgozik

Kedves olvasótársnőim közül olyan egye-dülálló, gyermekszertető idősebb urinó ismeretségét és barátságát keresem, aki teljesen árva, örökbe fogadott 12 éves kis-lányunknak szerető nagynénije és kereszt-mamája helyett jó keresztmamája lenne. Szíves választ «Vasutas árvája» jeligré kiadóba kérek.

Nagyon hálás volnék kedves előfizető-társnőimnek, ha valaki meg tudná válni az alábbi M. U. L. számaiktól, vagy esetleg kettő példányban volna meg és nélkü-

lözni tudná, szíveskedjenek utánvéttel megküldeni az 1934. évf. 7., 10., 17., 22. 30. sz. és az 1935. évf. 7. számaiktól alábbi címre: Postaügynökség, Kiskundorozsma, Forráskút.

Lapunk útján érdeklődöm kedves olvasó-társnőimtől, ki volna hajlandó levelezni, esetleg megismerkedni komoly, egyszerű, de ideálislelkű keresztény dolgozó nővel? Nagyon örülnék, ha egy hasonló sorsú dolgozónőben, akár asszony, akár leány, melegszi, őszinte barátnőre találnék. Kedves levelet «36 éves dunántúli asz-zony» jeligré kiadóba kérem.

Asszonyom!

Amit a vásárlásnál megtakarít

Nem kell megfizetni

Mindennemű fehéreneműre alkalmas kitűnő pamutvászon, vagy mosott sifon, vagy ágyneműkanavász, vagy angin, vagy mintás kékfestő, vagy ingzefir, vagy divatmintás delén egy-ségára méterenként 69 fillér. 70 cm. széles színes indanthren függöny-an-yag méterje 66 fillér, selyemfényű ágyneműdamaszt méterje P 1.68, 2 m. hosszú kitűnő kész lepedő da-rabja P 3.28, vaserős alsónadrág kö-p-per méterje 98 fillér, ajurozrott fű-gönyvetamin méterje 39 fillér, női vagy férfi zsebkendő darabja 19 fillér, pohártörő darabja 29 fillér, fe-kele kott méterje 88 fillér.

Olcso Maradék Szövet és Textiltraktár CSAK AZ UDVARBAN

Budapest, 32 Király-utca 32 Sorokház
Postai rendeléseket 40 évre lelkiismeretesen teljesítünk

Kérem kedves erdélyi olvasótársnőimet, szíveskedjenek megérdeklődni ismerőseik körében, kinek volna szüksége egy jó-lelkű, szorgalmas, minden tekintetben tel-jesen megbízható, lelkiismeretes, Erdélyben lakó urileányra, aki mint házikisasszony szeretne elhelyezkedni, ahol családtag-ként fogadnák. Szívesen segít a főzésnél és minden házimunkában, kivéve a nehéz, durva munkát. Igazi lámasza volna idő-sebb házaspárnak, vagy magányos urinó-nek, személyzetre lelkiismeretesen fel-ügyelne. Gyermekeket is nagyon szereti. Szépen kézimunkázik, varrásához is ért keveset. Jól fáz, konyhakertészetben is nagy gyakorlata van, valamint a belső-és külső gazdálkodásban is tökéletesen jártas. Elmegy vidékre is, esetleg inté-zethe, sanatóriumba, vagy panzióba, vagy főúri helyre, ahol a személyzetet ve-zetné. Igen szerény, erkölcsös és alkalmazkodó. Szeretetteljes bánásmódot kér. 35 éves, r. kath. földbírtokos családból való. Igen hálás volnék, ha valaki meg-felelő helyet ajánlana neki. Esetleg Ma-gyarországon is. Fizetés feltüntetésével

kér ajánlatot. Megegyezés levélben. Cím: «Örnagyiné» jelige alatt kiadóban.

Miskolci lakos kedves olvasótársnőimet kérem, legyenek szívesek olcsón, de jól varró nő címét közölni levélben. Hálás kö-zönettel: «Videki uríasszony.»

Kérem kedves előfizetőtársnőimtől a «Kék búzavirág», valamint «Fiam nótája» c. dalok szövegét. Szíveségüket készség-gel viszonozom, dr. K. F.-né.

DÁN TESTVEREK SZÖCSOK, Váci-utca 6 (sarok). Katalógust küldünk!

Kedves olvasótársnőim közül, ki adhat tanácsot, mi az oka annak, hogy a házi-lag készült makaróni száradás közben széjjel reped. A téstakészítő gép a leg-újabb rendszerű, a téstlát keményre ha-gyom. 1 kg liszthez 3 tojást is adok s mégis szétrepedezik. Talán kell még va-lamit hozzáadni a téstához, ami megaka-dályozhatja a repedést? Szíves tanácsu-kat hálás köszönettel várja: K. E.

Egyéves fiacskám részére a tavaszra kis-ruhákat szeretnék készíteni, de nem tu-dom, hogy kötöttel, vagy más anyagból készítessek ruhát. Melyik célszerűbb úgy házi, mint kimenő ruhának? Milyen le-gyen a ruhák szabása? Tapasztalt ma-mák tanácsát kérem s előre is hálásan köszönöm. Viszonszolgálatra mindenkor készen «Kismama.»

Kedves olvasótársnőim között talán lesz valaki, aki ismeri a «Brandt-teig» tea-sütemény receptjét és az üzenetek között lesz szíves közölni a leírását. Ez egy puszteri, a teteje repedezett és főtt tojás-sárgájával készítenéd. Szeretném meg-kapni a pontos és kipróbált leírását. Szí-veségüket előre is köszöni M. Margit, Győr.

Kedves olvasótársnőim közül ki ajánl-hatna ismerősei köréből olyan intelligens családot, aki örökre fogadna, vagy eset-leg hosszabb időre otthont adna egy na-gyon szegény család 7 éves, szép, okos kisleányának, akit szülei képtelenek el-tartani. Nagyon hálás volnék, ha valaki megismerne őket. Szíves érdeklődésüket «Erzsike» jeligré kiadóba kérem.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves megküldeni «Baldogok leszünk» c. tangódal és «Dal a szívről» c. dal szöve-gét és kottáját. A kísérlet nem fontos. Na-gyon hálás volnék érte kedves olvasótárs-nőimnek. Kérésükre bármikor szívesen küldök általam ismert dal szövegét é s kottáját is. Szíveségükért előre is na-gyon hálás vagyok. Szerdahelyi Ilona, Legyesbénye, Zemplén m.

Ezúton kérem kedves asszonytársnőim segítségét arra, hogy nekem egy feltéle-lenül megbízható jobb főző-mindenent ajánlani szíveskedjenek mátyásfüldi ház-tartásom ellátására. Hálás köszönetlő lo-vag Nechay Jenőné, Budapest, Rákóczi-ut. 90. Imperál-szálló 203. szoba. Telefon: 46-3-53.

Üzenetek

Gizella asszony. Végtelenül örülünk min-den szónak, minden örömmel megírt le-vélnek, amelyben kedves előfizetőink sze-retetükről biztosítják lapunkat. Nagysá-gos Asszony levele még ennél is többet jelent nekünk, mert az örömről túl jósa-got, békességet, melegegédést, nyugalmat,

Lohr Mária (Kronfusz) **Ugytisztító - kelme festő**
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

az élet olyan értékeit vetíti elénk, amiből egy is örömmel töltheti el az ember szívét. Milyen nagy boldogság ebben a derűs, nyugalmas, zajtalanságban élni és gondolkozni és gyorsan papírra vetni a szívből fakadó érzéseket. Az „Emlékezés” a szív ajándéka. A szeretet igaz gyöngyeiből egymás mellé fűzött egyszerű, címázatlan szavak, melyeknek halvány fényében visszatükrözik egy boldog arc, nemcsak a maga életét, hanem mindazokét megszépíti, akikre rávetődik fénye. Verse nem irodalmi szenzáció, nem esemény, több: kristályos érzésből csiszolt ritka ékszer, a szeretet virága. Hozni fogjuk. Szív. üdv. Szerk.

DAN TESTVÉREK SZÜCSÖK, Váci-utca 6 (sarok). Katalógust küldünk!

V. J.-né. Tizenharmadik éve, hogy a M.U.L. Nagyságos Asszonyban és kedves családjában áldozatkész, ritka nemes-szíví barátot talált. Ez a rendkívüli barátság a súlyosabb, gondokkal terhesebb évek folyamán mind szorosabbá, mind nélkülözhetetlenebbé vált, s fájdalmasan éreznök, ha ennek a ragaszkodásnak, szeretetnek lánczemei szétlőrnének, ézszeropanna a lelkiünk is. Szinte felve bontottam fel Nagyságos Asszonyom lelkét. De mily nagy lett az örömöm s milyen őszinte szívből jövő hála fakadt fel a lelkemből a Mindenhatóhoz, hogy az ő munkáskézü, fáradságtalan szorgalmú nagy gyermekét megáldotta, megadta nekik a nyugalmat és a megelégedés boldogságát. Engedje meg, hogy örömhírt hozó levelének néhány sorát a mi együtt örülő örömünk emlékére megörizzük. «Kedves Főszerszerző Uram! Sok gyötrelmes esztendőn át nehéz harcot vívtam, hogy a M.U.L.-t megtarthassam magamnak. A gond akora volt, hogy nem egyszer fogtam meg a tollat, hogy lemondjam az én és családomnak oly értékes kedves lapját, mert én azt a szokott módon féltveként előre fizetni nem tudtam. Valahogy még sem volt ehhez erőm, szétaprózva, eltolódva, de egy-egy év lejárásával mégis csak beérkeztem... Mindig vágyódó szívvel figyeltem, olvastam a pro és kontra közötti kérdéskifejeleteket, Főszerszerző Uram melegsívi tanácsait, bátorításait. Gondolatban ilyenkor mindig megszorítottam a kezem. Nem is tudja, kicsoda érte, kincs lakozik minden egyes betűjében, amelyet a vergődő lelkeknek küld, de el kell hiányozni: drága, melegsívi jó barát, hogy sokan, igen sokan fogództak bele ebbe a seba nem gyengülő, kímélő és erőt merítették belőle a további küzdelemre. Jutalma erte szeretetünk, ragaszkodásunk. Magunkról, ha szabad, annyit: Istennek ezerszer hála, remélni merjük, a krízisen túlestünk, lassan gyógyulóban helyetünk. Tünelni azért még nem lehet. Hála azért is, hogy élünk, családom minden tagja egészséges. Ha a drága szép unokáimat látom, csak imádkozni tudok és örülni, hogy életünknek folytatása van, nem élünk hiába. Azt reméve, hogy Főszerszerző Uraméktól is csak szépet és jót

hallhatok, sokszor szeretettel köszöntöm.» Szavak helyett szeretném hálásan megcsókolni Nagyságos Asszonyom kezét, azokat a drága, dolgos, imádkozó, áldó kezeket, melyek tizenhárom év után is épp oly frissen, épp oly pihenéstelenül teljesítik a lélek halk szavú parancsait. Adja a Mindenható, hogy soha nem csüggedő szívük, soha kétségbe nem eső lelkük töretlen örömben érje meg egészséges, terebélyes családfájuk második virágainak gyümölcsstermését is. Tele van a szívem boldogsággal, hogy együtt örülhetek az én legkedvesebb barátaimmal. A jó Isten még nagyon sokáig őrizze meg kegyelmében hű gyermekeit. A régi-régi barátsággal szorítjuk meg a mi nagyon kedves barátaink kezét. Szerk.

K. Emma. A kérdézt szőnyegminta tetszés szerint felnagyítható olyképpen, hogy egy kocka helyett cm. négyzetelként az alapanyag minősége szerint megfelelő 3 vagy 4 szem készítenő, Ugyanilyen számítással készítenő a varrott perza is. Ha minden kis kockát egy cm. nagyságra vesz, kiszámítható a méret nagysága. Szív. üdv. Szerk.

Szőke, barna, fekete hölgyek tömegesen használják a már közsímsert Neoshampoot a „fekete fej” védjeggyel, zaccokban vagy üvegekben. Szappan és lúgmentes hajmosás már nem probléma, az intelligencia megszokta.

Ezítón küldök hálás köszönetet Jakob Ilonka úrleányunk szíves értesítéséért. Szívélyes üdvözlét „Nagyanyótól”.

HAJFESTÉS!

KOMOL párisi hajfestékekkel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld: Vezérképviselet: Teréz-körút 40—42/a

«Egy rákosszentmihályi előfizető» jelével megjelent gombatenyészésre vonatkozó cikk fröjtöt kérem, közölje címét, a gombatenyészésre vonatkozólag érintkezésbe öhajtanék lépni vele. Levelét «Egy új kezdő» jelégére kérem.

Máv. tisztviselőnek ajánlom a szárnyashangyák kiirtására a következőket: hinte be rovarporral a padló hasadékeit, ahonnan a hangyák előbújnak, vagy ha ez nem használna, nyers faecettel, ecetsavval, kénssavval permetezze be. Ez utóbbiakat nagyon óvatosan lehet csak használni, mert mérges anyagok s nem szabad, hogy nyitott sebet érintsenek. Nagy türelmet kíván a kipusztításuk, mert valószínű, hogy a padló alatt van a hangyák fészke, ahol tovább szaporodnak. Ha megállapította, hogy honnan bújnak elő, fúrjon le lyukat s a folyadékat azon keresztül töltésére át töltsé a lyukba, azután a lyuk gipszsel eltüntethető. A hangyák szeretik az édességet s ezért szókás szirupba mártott ruhát tenni a nyíláshoz, amelyet ellepnek, amit azután forró vízbe, vagy tűzbe lehet dobni. Türellemmel ki lehet irtani. Üdv. Jörine.

Mindig tiszta és tartós fal- és bútorburkolatot nyer a törv. védjegyű

„Eternit”

azbesztcement — nagylemezéből

ETERNIT MŰVEK

Budapest, VI. ker., Andrássy út 33. szám

Irmus asszonynak küldöm a hájastészta receptjét. 50 deka sima liszt, 35 deka háj, 1 tojás sárgája, 5 kanál rum, ½ citrom leve, kevés só és tejfel kell hozzá. Az 50 deka lisztből fél márékkal külön veszünk a többi lisztből egy tojás sárgájával, 5 evőkanál rummal, ½ citrom levéllel, kis sóval és annyi tejjel, hogy réteztésza keménységet kapjunk, meggyúrjuk s erősen csapkodva a deszkához, addig dolgozzuk, míg hólyagos lesz. Végül szép gömbölyűre formáljuk és külön tesszük. A 35 deka hájat késsel megkaparjuk és félmárék liszttel, deszkán habosra kavargatjuk, olyan habos legyen, mint a vaj. Ekkor a tészta elsdorjuk ujnyai vastagra, ügyeljünk, hogy téglalap alakú legyen, akkor a közepére helyezzük el a hájat s így hajtogatjuk: felülről le, alulról fel, jobbról balra és balról jobbra. Ekkor a sodrófával erősen verjük úgy, hogy vékony legyen, egyenletes formára sodorjuk s újból összehajtogatjuk az előbbi leírás szerint. Háromnegyed óráig pihentetjük, újra sodorjuk. Ezt háromszor ismételtjük. A harmadik sodrósnál elvagdaltjuk. Jó ujnyira kisodorjuk, tüzes késsel kis téglalakokra vágjuk, közepére lekavart teszünk, körül megkenjük tojásfehérjével és összehajtuk, mint egy könyvet. Tepsibe rakjuk, megkenjük az egészet tojásfehérjével s forró sütőben megsütjük. A tüzéles egyenlő legyen, mert ez igen fontos. Nekem mindig szép magas és leveles a tészta. Kíváncsi vagyok, Önnek is sikerül-e? Szív. üdv. M. Mária.

Pécsi fiatal asszony. 40 deka májhoz 8 deka vaját veszünk. A májat megdaráljuk, szitán áttörjük, azután összekeverjük a vajjal s egy tejből áztatott és szitán áttört zsemlyével, 3 egész tojással, szerezendival, borssal és 10 deka apróra vágott füstölt szalonnával kikent formában ¼ óráig forró vízben főzzük.

Üdv. Jörine, cseri fiatal asszony.
Törökzentmiklósi előfizető. M. kir. állami textilipari iskola Újpesten, Horthy Miklós-út 26. sz. alatt van. Egy és három éves tanfolyamból áll. Az egy éves tanfolyamra középsikolai és érettségibizonyítvánnyal lehet beiratkozni, emellett igazolni kell egy évi gyári gyakorlatot. A felvételi iránti kérését a nyár folyamán kell be-

BINÉT ÉS BARNA

szövet- és selyemkülönlegességek áruháza, BUDAPEST, V., DEÁK FERENC-UTCA 18. — Állandó választék úgy külföldi, mint helyi kábat-, kosztüm-, ruházati- és mosókemé-különlegességekben. Szolid árak! Előzetken kiszolgálást!

LINGERIE
PYJAMA
BLOUSE

MIKLÓS NÉ JOEL LILY

Mindennemű fehéremű, pyjama, pongyola, blous, nadrágszoknya készen és mérték után hozati anyagból is
BUDAPEST, IV., KIGYÓ-UTCA 5. TELEFONSZ.: 85-9-85

nyújtani s az iskolai év szeptemberben veszi kezdetét. Az egyéves tanfolyamra való beiratási díj egy évre 130 pengő. A hároméves tanfolyamra négy középiskolai bizonyítvánnyal és gyári gyakorlat igazolásával lehet beíratkozni. Az évi tandíj 80 pengő. Az intézet igazgatósága kérésére készséggel küld prospektust. Szív. üdv.

Szerk.
Már 5 pengős részletfizetésre is szállítunk budapesti uricsaládoknak gyönyörű szép szőnyeget, paplanokat, függönyöket, diván átvételt, matracot, sezlont, női és férfiszőveket, vagy vázsonműveket. Quitt Lipót és Társa, Budapest, VI., Király-u. 32. Alapítási év 1895.

A bridsjáték híveinek és a népművészet kedvelőinek kedves meglepetés az az új kártya, amely most kerül a közönség elé. Radnainé Szörédi Iлона festőművész

finom ötlete volt, hogy ma, amikor egyre jobban szeretjük és feltűnik a magyar népművészet és népviselet ősi hagyományait, az eddig teljesen francia és angol hagyományokat követő kártyafigurák birodalmába is bevviszi a színpompás és stílizálásra is nagyon alkalmas magyar népi viseletet. A most megjelent «matyóbrids» királyai, dámái és bubijai a legszebb és legjellegzetesebb magyar viseleteket mutatják be: a torokói, kalotaszegi, alföldi és matyóországi népművészetet. Csupa derű, csupa kedves ölet ez a kártya, ahol a királyok is a három királyok falusi bájos pompájában jelennek meg és ahol az ornamentikában a kalotaszegi hímzés és a sárközi csipke finom motívumai elevenednek meg. Bizonyos, hogy nemcsak itt hon lesznek rövidesen nagyon népszerűek a bridsjátékosok között Radnainé Szörédi

Iлона művészi, pompás kártyafigurái, hanem az ide látogató külföldiek is szívesen viszik magukkal kedves emlékül.

H. K. Budapest. Női gazdasági iskolák a következők: 1. Amizón Országos Magyar Nőnevelő Intézet (VI., Amerikai-út 96.). 2. Székesfővárosi Községi Női Gazdasági és Háztartási iskola (X., Maglódi-út 8.). 3. Esztergom—Vízivárosi Irgalmas Nőnevelő Leánynevelő Intézete, 4. M. kir. Gazdasági Felső Leánynevelő Intézet, Putnok. Szíveskedjék az itt felsorolt intézetektől prospektust kérni teljes tájékozódás végett. Szív. üdv. Szerk.

Keresztrejtvény megfejtés

A január hó 20. számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: vízszintes sorok: 1. «Erény és bűn együtt örvénylenek». Függőleges sorok 19: «A virágnak megillatni nem lehet.» A helyesen megfejtő előfizetők közül sorsolás útján ajándékban részesültek:

1. díjat: Then Jolán, lapunk kedves előfizetője ajándékát, egy horgolt virintritűzőskét nyerte: Bata Mihályné, Baja.
2. díjat: lapunk kölni ajándékát nyerte: vitéz Kapotsffy Béláné tüzerőrnagy neje, Budapest.

3. és 4. díjat: dr. Földesné JUVO kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király-út 24.) arckrém-, púder- és szappanajándékát nyerte: dr. Kestler Béláné, Rákospalota és Nagy Erzsébet, Debrecen.

5. díjat: Cadeau-esokoládéjegy (Budapest, VI., Izabella-u. 88.) negyedkilós díszdobozos bonbonajándékát nyerte: Lengyel Jánosné, Budapest.

6-tól 13-ig díjakat: Lóránth Lászlónak, a kiváló költőnek egy-egy autogrammjával ellátott verskötetét nyerték: Szabó Mária tanítónő, Kartal, Nagy Margit, Szatmárcseke, Halász Lászlóné, Simontornya, ifj. Zillich Pálné, Madaras, Szakáts Jenőné, Győr, Répássy Gizella, József-szanatórium, özv. Kovácsné Cságyó A. áll. tanító, Kaposvár, Massa Henrikné, Vecsés. **14-től 16-ig lapunk egy-egy millió** ajándékát nyerték: Bayer Nándorné, Albertfalva, Ocsárd Sándorné, Budapest, Törzsök Károlyné, örnagy neje, Budapest.

17. díjat: Komáromi fodrász-szalonn (VIII., Népszínház-u. 16.) egy teljes kiszolgálást, hajmosást, víz- vagy gépdunóolást és manikűr tartalmú ajándékát nyerte: Komáromy Mária, Budapest.

18-tól 20-ig díjakat, lapunk egy-egy előfettelt gobelin-retikül ajándékát nyerték: Szabó Mihályné, gyögyszerés neje, Bata, Vajda Bözsi, Szatmár, özv. Visnai Györgyné postakidő, Miskolc.

A próhirdetések

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vestagabb b-tűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szó aluli szöveg hirdetsi díja 1 P 50 fillér. Jeltés hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetsi díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át. A llistakereső hirdetések szavanként 10 fill.

Gazdasszonynak idősebb magányos úrnál alkalmazást nyertel azonnala intelligensebb, rend- és tisztaságszerető becsületű, idősebb magányos nő, esetleg nyugdíjas özvegy asszony. Családtagnak mektíjűk. Aki nyugodt otthonra vágyik, írjon «Megtíhható» jelgére kiadóba.

Úri családhoz gyermekek felügyeletére vállalkozó közepkorú úrnő teljesen díjtalanul, csak ellátásért P. J. Takács Józsefné levelelél II. Hadapród-u. 11.

Olvasótársórn közül ki volna szíves ajánlani olyan intelligensebb gyermek leányt vagy asszonyt, akire 7 hónapos gyermekemet rábízhatom, valamint háztartásom vezetését egy eszedé sejtőcével ellátom, mitűn engem a keménykereset teljesen leköti. Családtagnak tekintemének és 20 pengő fizetést adnánk. Leveleket «Dunántúli falu» jelgére kiadóba kérek.

Intelligens, varni is tudó úrileány gyermekek mellé vagy házikasszonynak ajánlók. Alkalmasságban még nem volt, de a falusi háztartás minden ágában jártas, Bitter Erzsébet, Aszód.

Önthont kaphat ellátással, zsebpénzzel, keresztény, gyermekszerető, nemeitűl tudó intelligens nő, aki gyermeknevelésben, háztartásvezetésben segítene. Leveleket «Doktor» jelgére kiadóba kérek.

Perfekt szakácsné, hosszú bizonyítvánnyal úri házhoz ajánlók. Megbíható teljesen, korrekt. Lehetőleg a fővárosban, vagy a környéken ki vána kímódottan úricsaládnál elhelyezkedni. Leveleket «Perfekt szakácsné» jelgére kiadóba kér.

Erettéazított 23 éves lány nevelőnőnek, instruktornak elemene vidékre is. Zongoratanitást, varrást, háztartást vállal. Leveleket «Erdélyi» jelgére kiadóhivataltba kér.

Komoly úrileány ajánlók úri családhoz gyermekek mellé. Kereskedelmi tanfolyamot végzett, nemeitűl, angolul, német, gép- és gyorsírásban perfekt. Képességeinek megfelelő teendők készséggel elvégző. Leveleket «Komoly úrileány» jelgére kiadóba kér.

Zongorát, pianinót azonnali készpénzfizetésért sürgősen vennék. 335-03.

Női divatszalon a legutolsó divat szerint ilészen, olcsón készít női ruhát teljesen feltételek mellett. Rövid idő alatt tökéletesen tanít szabni, varni. Szakvizsára előkészít Bogárné, VI., Vilmos császár út 45. I. a.

Magyaróváron, város közepén kertés családi ház eladó. Cím: «Magyaróvár» jelgére alatt kiadóban.

Eladó több gyönyörű gobelink. Megtekinthető csak délelőt. Liszt Ferenc-tér 11. II. 10/a.

Szaképpzett kertész jutányos áron vállal kert-alakítást, szobanövények szakszerű kezelésére készséggel ad felvilágosítást. Megkereséseket «Virágkerteszet» jelgére kiadóba kérek.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianinót. Telefon: 40-2 06. Fenyőné, Erzsébet-körút 26.

Budán I. és XI. kerületben vagy környékén bérevenémek telket virágkerteszet részére. Ajánlatokat «Budai telek» jelgére kiadóhivataltba kérem.

Zongorák, pianinók előlegnélküli legkisebb részletre. Tisztviselőkedvezmények, Fenyőné zongoraterme. Erzsébet körút huszonhat.

Minden igényt k'elégítő elsőrangú szá'onszabázón igen jutányosan házakhoz ajánlók. Lauff Mária, II. Kacsu-u. 22.

Modern felsőruhazás'tást, varrást, újonuló fehéreműszabázást legtekőletesebben, leggyorsabban «Elt» szalonban tanulhat. Andrassy út 49.

Csillárüdül egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidéki, kényelmes kas'elyszobák, zárt folyosók, prima kozsl, olcsó penzió. Prospektus. Csillárüdül, Mátraszőlös.

 Rövid gyökörlő zongora 200, külföldi 400, valódi Bänderöfer 600. zongorák, pianinók feltűnő olcsón, tisztviselőknök előleg nélkül, lege ekelyeb részletre. «Opera»-zongorateremben, Rákóczi-út ötven, Erzsébet-körút sarok.

Házmeesterséget keres fiatal vilamos kocsivező a Hűvösvölgy 83-as vilamos mentén, vagy a Rózsadombon, villában, villafelügyelettel is. Leveleket «Házmester» jelgére.

Ki tud ajánlani Budapesttől 20 km-re, gyümölcsösben levő villába egy teljesen önállóan főzni tudó és minden házimunkát vállaló 30-45 év körüli asszonyt. Négyosztós házba, kéttagú családdhoz. Esetleg 14-16 év körüli leányával együtt alkalmaznánk. Szíves ajánlásokat «Érd» jelgére a kiadóhivataltba kérek.

Képzőművész címerfestést vállal a legművészebb kivitelben. Kivánatra feldomborműben, kerámiában (színesben) is kivitelez. Rajzórákat ad, mintázást tanít jutányos áron. Cím: b. Sz. Amália, VI., Hegedűs Sándor-utca 17. I. Leányintertanús.

Gyermekekveléshez értő leány ajánlók gyermek mellé szerény díjazásért. Leveleket «Videk» jelgére a kiadóba kér.

Intelligens, jómégletelű, perfekt német úrnő ajánlókik anyahelyetűsnek háziasszony helyett úriládba. A háztartás minden ágában teljesen jártas. Leveleket «Nem bánja meg» jelgére kiadóba kér.

CADEAU CSOKOLÁDE-
GYÁR R.-T.
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAK!
BUDAPEST, VI, IZABELLA-U. 88.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztők:

tordái BÜJTHE ETELKA

ERDÖDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Gyvezető igazgató:

BÁRTHA ISTVAN

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem örűnk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és leközlése tilos.

A Magyar Uriasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felelős: SCHMIDEK GEZA

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK ÚJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztők:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Uri-
asszonyok Lapja szerkesztősége

AZ ÉN PERSELYEM

Írta: Surányi János

Sárgamázás eserépdísznő
Az én kedves perselyem,
Polcon áll, de fénylő szemmel
Sandít reám szüntelen.
Neki adom összes kinesem,
Semmiféle gondja nincsen.
Békességben éledegél,
Mesekönyvnél többet ér.

Minden áldott nap beléje
Aranykrajcárt úgy dobok,
Hogy a szívem az örömtől
Csak reszketve feldobog.
Finom ételt hozok jóskán,
Egyél drága kis dísznőcskám.
Meg is hizik, mert nagyon
Szép szavakkal biztatom.

Kövér hasa mikor pénzzel
Puffadásig van tele,
Vígán csengő kacagással
Vágom őt a földre le.
Búsan széthull száz darabra,
Itt az apám nevenapja.
Hej! Ezen az ünnepen
Ajándékkal meglepem.

Hogyan került a göncölszekér az égre...

Írta: *Bálint Ágnes*, kis munkatársunk

Ugy-e, sokszor megcsodáld azt az égen azt a szép nyenei szekeret? De vajjon megmagyarázta-e neked valaki, hogy került fel ez a hétszillagos kocsí az égre? És hogy miért is hívják úgy, ahogy hívják: göncölszekérnek?

Ha még nem hallottad, hát én elmondom neked. Sőt még azt is megtudod, mitől van a rúdja úgy félrebillenve!

Sokszáz évvel ezelőtt, de még inkább ezer éve, élt egy király, akit Göncöl királynak hívtak. Furcsa neve volt, de hát az apjától kapta, az meg a nagyapjától, aki már azzal jött a világra. Ez a király hatalmas birodalom fölött uralkodott. Nem is akart őfelsége senki más emberfiához hasonlítani. Palotát is olyat építtetett, amelyet még senki sem látott, olyan ételt főzetett, amit még senkisémm evett s nem egyszer a fejetején sétált a kertjében, csak azért, mert más földi halandó a lábát koptatta a sétáláskor.

Hanem azért ő is csak feleség után nézett egyszer, akárcsak a zsiroskalapú kondása. Bejárta aranyos kocsiján a kerek világot, nem is egyszer, hanem hétszer, hogy a végén már maga is elszédült bele. Mégsem talált kedvére való királykisasszonyt. Az egyiket kővérnek találta, a másikat soványnak, hibát talált a szökében, gáncsolnivalót a barnában. Akit pedig elvett volna, az kikoszorúzta akurátosan, mert nem akart világcsúfjára olyan királynak a felesége lenni, aki fejteőre állva sétálgat a békacombos lakomák után.

Már pedig feleség nélkül mégsem akart hazamenni a híres Göncöl király. Nagy bosszúságában elhatározta, hogy csak

azért is feleségül veszi a legelső leányzó, aki szembejő vele. Hát amint repíti a hét szarvas az aranyos hintóját, jön a réten át egy ringyes-rongyos lányka. Elöntötte a királyt a méreg, hogy ezt a kis koldust vigye haza királynénak, de ahogy szemügyre vette, hát látja, hogy arany a haja, parázló a szeme, mint az esthajnali csillag, táncos és könnyű a járása, hogy egyetlenegy fűszál sem hajlik meg a lépétei alatt. A király tüstént megállította az aranyhintóját és se tette, se vette, csak beültette maga mellé a finom karmazsinpiros bőrpárnákra. Hanem, ahogy elindultak, mégis csak furdulta a király oldalát, hogy ki fia-borja ez a lány mellette? A lány megérezte, mi motoszkál a király fejében s magától elmondta, hogy Csillagszemnek hívják s az apja szénégető az erdőn. A gőgös Göncöl király vakaródzott erre a koronája alatt, de a kislány mosolygott egyet és tovább mondta:

— Anyám meg tündér volt és sok varázslatra tanítgatott.

No, már most megkönnyebbült a király szíve, maga ült a bakra és noszogatta mind sebesebben a gyors lábú szarvasokkal.

Amint megérkeztek a száztornyú palotába, beleöltözött Csillagszem az ezüstös-gyémántos cifra ruhákba, de nem ő lett tőlük ragyogóbb, hanem a ruhák lettek szebbek az ő szépségétől és a szeme sugarától.

Ki is tűzte a király az esküvőt. Hetedik napra, hogy addig megsüthesse az udvari szakács a pillangós kürtöskalácsot s hogy a vadászok lenyilazhassák az őtet és a nyulat, ami csak akad az erdőn, hogy híja ne legyen a lakodalmi pecsenyének.

Hanem aznap éjszakán Göncöl király reggelig álmatlanul forgolódott a medvebőrös ágyn. Egyre csak morfondírozott, hogyha már az ő menyasszonya olyan szép, hogy csillagnak is beillik az égre, akkor csak nem viheti közönséges módon esküvőre, mint azt minden inci-finci királyocská szokta. Pitymallatkor el is üzent a tizenhárom bölcsért, akik mindig fekete ruhában jártak, pont százszentdösek voltak s fehér szakálluk a földet separta. Így szólt hozzájuk a király:

— Találjatok ki valami világraszóló csodát, hogy mint vigyem a tündérszép menyasszonyomat esküvőre.

Törték hát a bölcsök a fejüket s a gondolkozástól mind görbébb lett a hátuk, akár csak a mérges macskának. Végre odaálltak a király elé s az egyik így szólt:

— Készíttess egy esónakot, ragyogó igazgyöngyből, fogj elébe két tengeri kígyót, akassz az orrára két világító halat lámpásnak s így vidd a menyasszonyodat a tengeren által.

Göncöl király csak a fejét rázta:

— Csak nem gondoljátok, hogy ilyen pompát csinálók csak azért, hogy sirályok és halak csodáibanak? Találjatok ki ennél különbet, mert másként megszabadítom öreg testeteket elnehezült fejeteiktől!

A bölcsök megint tanácskoztak; még egy álló nap s még egy álló éjjel s olyan görbék lettek, hogy a padlón kopogott már valamennyinek az álla. Azután megint csak odaálltak Göncöl király elé:

— Felsőges urunk! Ávass a földben egy száz mérföldnyi alagutat, köveztesd ki drágakövekkel és egy tiszta gyémántkocsi elé fogass be százegyet fehér egeret s úgy mégy akkor esküvőre, ahogy emberfiát még senkisé látta esküvőre menni.

Most már felbosszankodott a király:

— Ehadta bölcsesei! Még egy ilyen tanács

s rúdon fogom szeilőztetni a fejeteket! Ezért éltetek meg száz évet, hogy ilyen hiú tanácsot adjatok? Hát ki lát engem a föld alati? Féreg vagyok tán, hogy férgeknek parádézzak? Vagy a vaksi vakondoknak? Olyat tanácsoljatok, hogy ég-föld a csodájára járjon!

Előlépett hát a legöregebb bölcs és ezt mondta a királynak:

— Készíttess egy szekeret az ég legnagyobb csillagjaiból, fogass eléje egy szilaj szelet s repítsd fel a menyasszonyodat a Hold udvarába!

Elfogadta ezt menten a király. Összefogatta vadászával a hét legbátrabb sást, felküldötte a csillagok közé s vissza is tért mind a hét egy-egy csillaggal a karmában. A hetediknek még egy bárányfelhő is beleakadt a szárnyába, ebből telt ki a kocsi bélése. A kocsit az udvari kovács csinálta, összekötötte a hét csillagot ezüstös csillagsugárral s a háromcsillagos rúd mellé az udvari főlovászmester befogott egy ficánkoló szelet.

Beleültette a király a szép menyasszonyát, pattintott egyet az aranyos ostorával s nyihogva repült velük a szélesikő a hunyorgó csillagok közé. Nézte őket ország-világ az égen, mert halandó ember akkor még sosem járt odáig. Már körül is kerülték az egész égboltozatot s éppen visszaértek a Göncöl király száz-tornyú palotája fölé, mikor egy arra keringő, sístergő üstököstől megbokrosodott a szélesikő s nekivitte a csillagszekeret a legsűrűbb viharfelhőnek. El is görbült a kocsi rúdja, de még nagyobb baj volt, hogy a király, meg a királynő kifordultak belőle s mire leértek a palota kertjébe, olyan apróra összetörték, hogy a leghíresebb fazekas sem tudta összeragasztani.

Hanem a szekér fentrekedt az égen, kocsis, meg ló nélkül s ezerév óta is göncölszékér maradt a neve.

Kis barátaink fényképei

Huzsuk Olga, Ősike és Baba(Radna)

EZÜST VITORLÁS

REGÉNY. KIS PAJTÁSAINAK
IRTA: ELEK BA'CSI

7.

Berde Ákos kastélyában.

Ezen az éjszakán mind a két gyermek, Katóka épp úgy, mint Miklós, álmában újra átélte azt a szörnyű, rettenetes éjszakát, amikor...

Egy nappal Virágvásárnapja előtt történt. Berde Ákos földbirtokos gyönyörű kastélya a koratavaszi nap csodálatos fénytengerében furdott. Ez a hatalmas épület egy óriási park közepén áll, amit áldott termékenységű földek vesznek körül. Ezek a földek elhúzódnak egész a Balaton vizéig.

Miklós és Katóka édesapja, Berde Ákos, a dúsgazdag földbirtokos, minden nap korán reggel szokott felkelni, hogy utána nézzen a gazdaság dolgainak. Nem azért, mintha nem lett volna elég megbízható embere. De jól ismerte annak a magyar közmondásnak igazságát, amely így szól: «Gazda szeme hízalja a jószágot!»

Hát ő bizony, bár deresedett már a haja és közelebb volt a hatvanadik életévéhez, mint az ötvenedikhez, minden áldott nap bejárta az egész hatalmas birtokot. Kocsin, ha rossz volt az idő és nagy a sár, lovon, ha kedve támadt egy kis ügetésre, ami után mindig úgy érezte magát, mintha ujjászületett volna. A legtöbbször azonban gyalogzettel, amire a magyar ember azt szokta mondani, hogy «az apostolok lován.» Mert mégis csak így, gyalogosan lehet mindent a legjobban látni és vigyázni mindenre.

Nem is volt hét vármegyében különb gazdaság, mint a Berde Ákosé! Az ő vetése lett mindig a legdúsabb és legszebb, az ő kalásza a legéletteljesebbek, az ő aratása jelentette a leggyönyörűbb termést, de még az időjárás viszontagságai ellen is tudott védekezni. Ami más birtokon talán teljes csapást és pusztítást jelentett volna, az ő földjén legfeljebb csak kis veszteséget okozott.

Felesége ezalatt otthon vigyázott a kas-

tély rendjére és cseléségére, de meg arra is, hogy Berde Ákosék híres kastélya valóban méltó legyen és maradjon hírnevéhez.

Katóka délelőttöként édesanyja körül sürgött-forgott és már olyan ügyességre tett szert, hogy édesanyja sokszor meg is dicsérte.

— Ide figyelj, Katóka! — mondta neki mosolygó szeretettel.

— Tessék, édesanyám, — felelte a kislány.

— Szeretnék meggyőződni arról, hogy egyedül is megállná-e már a helyedet?

— Azt hiszem, édesanyám, — felelte szerénykedve Katóka.

— Tessék, édesanyám, — felelte Katóka.

— Ezt azonban be is kell bizonyítani!
— Hogyan, édesanyám? — kérdezte a kislány.

— Egy reggel én majd ágyban maradok és délig ki se mozdulok a szobámból... Ezalatt te fogsz engem mindenben helyettesíteni. Majd meglátom akkor, hogy hány zsákkal telik!

— Próbáljuk meg, édesanyám, — egyezett bele boldogan Katóka.

Édesanyja megsimogatta az arcát és öszszecsókolta.

— Szép az önbizalom, kislányom, — mondta büszkén, — és hiszem is, hogy nem lesz okom szégyenkezni miattad. De még várjunk ezzel a próbával! Ha majd nagyobbacska leszel!

Katóka felszegte a fejét és önérzetesen felelt:

— Te tudod, édesanyám, hogy mi az én legforróbb és egyetlen vágyam!.. És hiszem, hogy ez a vágy nem haladja túl az erőmet és képességemet...

— Ugyan mi, kislányom? — kérdezte Berde Ákosné, bár előre tudta a feleletet. — Sejtlemem sincs róla! — tette hozzá mosolygva.

A kislány hangja nagyon komolyan csendgett:

— Az, drága jó édesanyám, hogy a segítségemre lehessenek! Hogy levegyem a vállaidról a gond és munka egy részét!...

Berde Ákos lóra ült, hogy bejárja az egész birtokot.

És hogy büszke lehess a te kislányodra, aki épp olyan szeretne lenni, mint amilyen te vagy, édesanyám!..

Berdéné szemébe könny szökött és öszszecsókolta Katókat.

— Édes kislányom, — mondta végtelen szeretettel. — Kijelentem neked, hogy büszke vagyok az én okos és dolgozó Katókámra... De most gyere és nézzünk utána mindennek: mert nem szabad elbeszélgetnünk az egész időt!..

Berde Ákosné felkelt és kislányával együtt kiment a konyhába.

Miklós ezalatt a leckéivel foglalkozott.

Berde Miklós ugyanis magánúton végzte az iskoláit. Otthon tanult és csak vizsgázni ment el az iskolába. Édesapja akarta így és feltétlenül kötötte ki — amit különben Miklós magától is megtett volna —, hogy éppen azért, mert magánúton végzi az iskoláit, legalább annyit kell tudnia, mint az osztály legkitünőbb tanulójának.

Miklós ennek a kívánságnak eddig mindig megfelelt. Nemcsak az elemi iskola, hanem az első gimnáziumi osztály vizsgáján is olyan pompás feleleteket adott, hogy külön dícséretben és kitüntetésben részesítették tanárai.

Most a gimnázium második osztályának tananyagával foglalkozott.

Édesapja úgy határozott, hogy Miklós, minthogy szorgalmasan tanult, ugyanolyan pihenőket és vakációkat érdemel, mint az iskola rendes növendékei. A karácsonyi vakáció boldogságában épp úgy részesült, mint ahogy most volt az utolsó tanulási napja, mert holnap Virágvasárnapja lesz és ezzel kezdetét veszi a husvéti vakáció.

Miklós ezen az utolsó tanulási napon még sok leckéjét átvette és átismételte, hogy a husvéti vakáció után könnyebben folytathassa munkáját.

Édesapja, amikor reggel elbúcsúzott tőle, hogy bejárja a gazdaságot, azt az ígéretet tette neki:

— Miklós fiam, holnaptól kezdve minden reggel velem jössz! Együtt járjuk be a gazdaságot. Ha kocsin megyek, mellém ülsz... Ha lovon megyek, te is felülsz a kis lovadra. Hiszen tudsz lovagolni... Csak azt nem tudom, hogy gyalog bírod-e velem az utat!..

— Köszönöm szépen, édesapám, — felelte hálásan Miklós. — hogy magával tetszik vinni... És arra kérem édesapámat, hogy gyalog is tessék magával vinni. Jó lábaim vannak és nem hinném, hogy elfáradnék, ha édesapám bírja az utat!

És most Berde Ákos mondta a fiának, amit Berdéné mondott Katókéának:

— No, majd meglátjuk, hány zsákkal telik!

Aztán kezét fogott vele:

— Hát csak tanulj szépen és szorgalmasan! És amint mondtam, holnaptól kezdve velem jössz!

Berde Ákos kiment és Miklós elővette a könyveit.

Ha eddig szorgalmasan tanult, most egyenesen falta a betűket. Sajátmagának akarta bebizonyítani, hogy amit elhatároz magában, azt keresztül is viszi. Kétszeres leckét adott fel magának, hogy kipróbálja az esztét és az akaraterejét.

Elárulom nektek, kis pajtásaim, hogy Berde Miklósnak valóban sikerült is elvégeznie azt, amit maga elé tűzött. Hígyjétek el, az erős akarat nagyon sokat jelent és olyan dolgok elvégzésére tesz képessé bennünket, amiket magunk se hitünk volna önmagunkról.

Különb, kipróbálhatjátok ezt sajátmagatokon is, drága kis pajtásaim. Tűztek magatok elé valami célt, erős akarattal és őszinte határozottsággal. Meglátjátok, hogy minden nehézség ellenére is sikerülni fog.

Én legalább szentül hiszem, drága kis pajtásaim, hogy sikerülni fog!...

Berde Ákos a kastély udvarán nyeregbe pattant és a hűvös, de csillogó nap-sütésben elindult, hogy bejárja a birtokot.

Tanyáról tanyára ment, mindenhol jelentést téttetett magának, de aztán ellenőrizte a jelentés igazságát. Sehol semmi baj, de még csak kifogás sem akadt.

Berde Ákos boldogan lovagolt tovább és szinte fennhangon mondta:

— Holnap már nem egyedül járom ezt az utat! Hanem a fiammal, a Berde-birtok kis gazdájával!...

Dél volt, amikor visszatért a kastélyba.

Miklós is végzett már az önmagának feladott leckével és Katókéval együtt várta és fogadta édesapját.

Már éppen asztalhoz kellett volna ülniök, amikor bejött Berdené, homlokon csókoltá urát és így szólt:

— Fekete Gábor van itt és pedig deputációval!

— Mi az ördög?! — nevetett Berde Ákos. — És arra kérnek téged, — folytatta Berdené, — hogy hallgasd meg a kívánságukat!...

Berde Ákos felállt

— Meghallgatom! Ha ezek a jó emberek idejöttek, nem várakoztathatom őket! Majd aztán ebédelünk!

— Én is úgy gondoltam, — mondta Berdené és urával együtt kiment a kastély tornácára.

De a két gyerek is utánuk ment, mert érdekelte őket is a dolog. (Folyt. köv.)

Keresztanya születésnapjára

*Keresztanyám, édes,
Miért nem hallgat rám?
Versikémmel hadd köszöntsem
Születése napján.*

*Lépése nyomában
Fakadjanak rózsák,
Sose tudja, hogy az élet
Álom vagy valóság.*

*Gondja legyen könnyű,
A munkát jól bírja,
Arcán mindig megmaradjon
Az egészség pirja.*

*Vegye körül áldva
Egész háza népe,
A boldogság találjon csak
Utat a szívébe.*

*Minden szomorúság
Elkerülje messze,
Keresztanyát a jó Isten
Sokáig éltesse.*

S. J.

112. német nyelvlecke

A meleg, az németül: *warm*.
Ellentéte *kalt*, a hideg,
A nagy: *gross* és *klein* a kicsi.
Tanuld meg a neveiket.

A fa lehet puha, kemény,
A puha: *weich* német nyelven.
A kemény neve pedig: *hart*.
Tanuljad meg ezt is rendben.

Még csak arra tanítalak,
A szegénynek *arm* a neve
És *reich*-nak mondd a gazdagot.
Kinek zsebe pénzzel tele.

1. *warm* (olvasd: varm) meleg
2. *kalt* (olvasd: kalt) hideg
3. *gross* (olvasd: grósz) nagy
4. *klein* (olvasd: klejn) kicsi
5. *weich* (olvasd: vejhh) puha
6. *hart* (olvasd: hart) kemény
7. *arm* (olvasd: arm) szegény
8. *reich* (olvasd: rejhh) gazdag

F E J T Ö R Ö

1.

Pótló-rejtvény

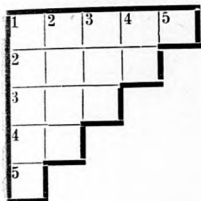
Beküldte: *Kosdy Káti*, kis munkatársunk (Budapest)

—ihany	—saszeg
—rló	—arcag
—ugos	—osonc
—ebrecen	—nod
—gló	—arkad
—oson	

2.

Büvös szöglet

Beküldte: *Mátray Dezső*, kis munkatársunk, a KET ellenőre

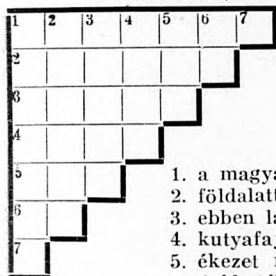

1. ezt reggelizünk
2. nép
3. méhek lakása
4. az ABC első betűi
5. magánhangzó

3.

Büvös szöglet

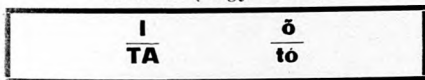
Beküldte: *Szabó Nusika*, kis munkatársunk (Himód)

1. a magyar tenger
2. földalatti út
3. ebben lakunk
4. kutyafajta
5. ékezet nélkül: fekete írófesték
6. b..
7. mássalhangzó

4.

Beküldte: *Berényi Babi*, kis munkatársunk (Nagybocskó)

5.

Beküldte: *Bernhardt Ilonka*, kis munkatársunk (Pécs)

Megfejtési határidő: **április 1.**

A megfejtés eredményét az **április 20-iki** számunkban közöljük.

A helyesen megfejtők között **10 szép jutalmat** sorsolunk ki.

Jutalomdíjak:

1. Cadeau csokoládégyár Rt. (Budapest, VI. Izabella-u. 88.) ¼ kg-os díszdobozos bonbonajándéka.

2-től 10-ig: a M. U. L. kézimunka- és könyvajándéka.

Kis Emberek Társasága (K.E.T.)

Kedves kis tagtársaink, ezúttal is nagy örömmel jelentjük be, hogy kedves kis olvasóink köréből mind többen és többen jelentkeznek a Kis Emberek Társaságába való felvételre, talán azért is, hogy örömmüket fokozzák a belépéssel. Reméljük, hogy akik jelentkeztek a felvételeire, megvizsgálták magukat és csak azután kérték felvételüket, mert nem elég, hogy mindannyian vágyakoztok tagja lenni a Kis Emberek Társaságának: arra érdemesnek is kell lennetek. Ebben a meggyőződésben szeretettel fogadtuk tagjaink közé Fisch Annuskát és Fisch Miklóst (Budapest), Tamás Erzsikét és Tamás Zoliktát (Budapest), Bagossy Nórikát (Eszterháza), ifj. Jung Lajost (Heves) és Mung Icát (Heves), Jung Gyurikát, Őcsikét (Heves), Albeker Ilonkát (Budapest), Bonta Lászlót (Diósgyőr), Bonta Lalit (Újgyőr), Vörös Annuskát (Répcelak), Beleznay G. Kázmért (Abony), Mayer Erikát (Budapest), Blau Lillykét (Újpest), Héjjas Zsuzsikát (Oroszáza), Léway Lászlót (Szolnok), Élő Palikát (Pusztasomorja), Várkői Évikét (Lábad). A Kis Emberek Társasága összes tagjait felhívjuk, mindenki küldje be fényképét, hogy legalább fényképben mutathassuk be egymásnak.

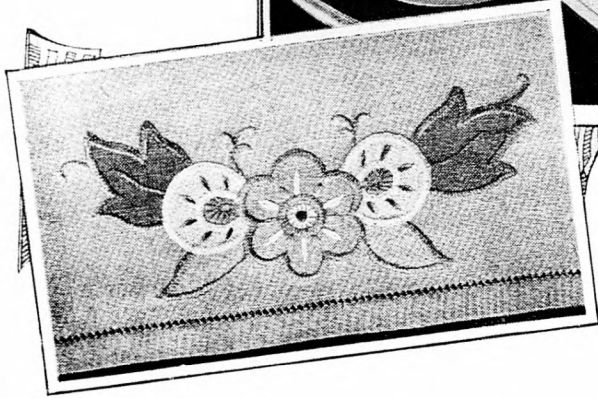
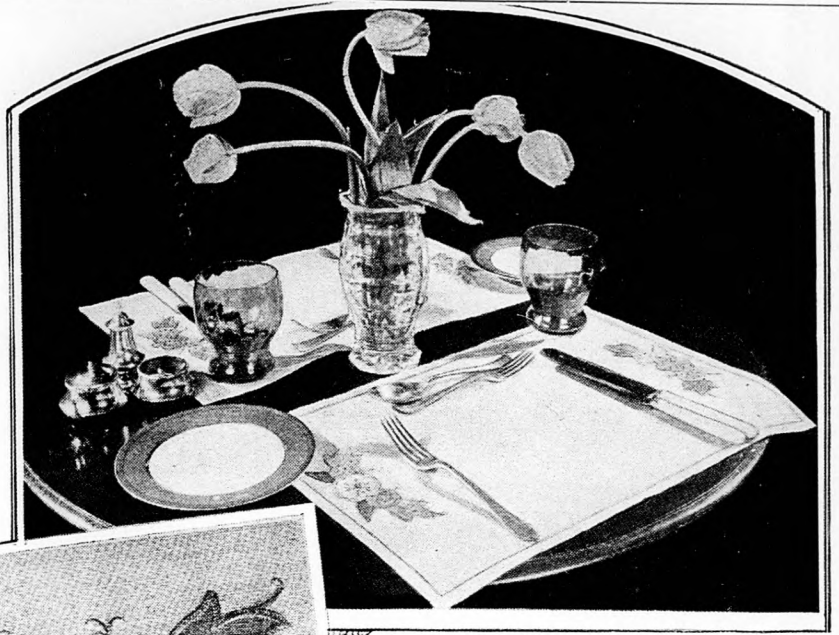
Rejtvénymegfejtés

A február hó 1. számában közölt rejtvények helyes megfejtése, I. Keresztrejtvény, vízszintes sorok: 1. Halandó. 7. Malac. 9. Ut. 11. Bor. 12. Pá. 13. Les. 15. Bol. 16. Áron. 17. Bolt. 18. Nem. 20. Akó. 21. D. M. 22. Tör. 24. Az. 25. Berta. Jövendő. II. Büvös szöglet: 1. Táska. III. 2. Árak. 3. Sas. 4. K. K. 5. A. IV. Esőköpönyeg. V. Anyag. VI. Ákom-bákom. A helyesen megfejtő kispajtásaink közül sorsolás útján ajándékban részesültek: 1. Emödi Lacika, Miskolc. 2. Kőja Béla, Budapest. 3. Marton Mária, Galambok. 4. Iglódi Imre, Kartal. 5. Porga Babyka, Budapest. 6. Balaskó Margit, Csurgó. 7. Kacz Mártuska, Rony. 8. László Julia, Zsegöd. 9. Jäger Ilona, Apostag. 10. Pusztay Lencike, Szentés.

G y e r m e k p ó s t a

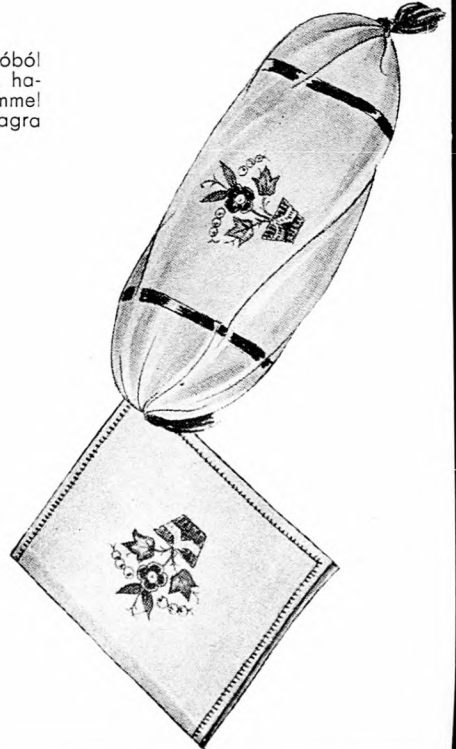
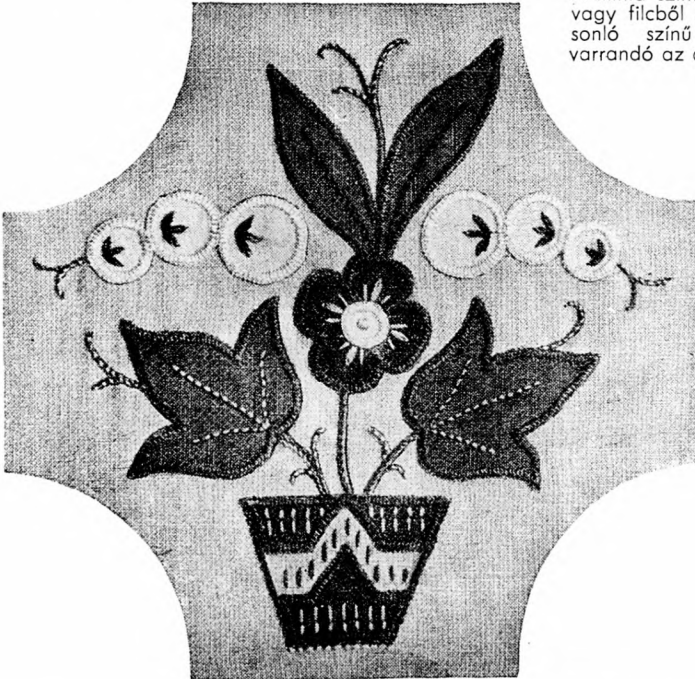
Kanyó Micike, kedves kis levélkédben írod, drága szívecském, hogy régi vágyad teljesült a KET-ba való felvétellel. Ugyanilyen kedves örömet jelent nekünk is, ha a mi kis olvasóink belépnek a Kis Emberek Társaságába s ezzel is bizonyítják, hogy szorosan hozzánk tartoznak. Részét kérnek a munkánkból és segítenek nekünk. Igyekeznek bemutatni, hogy mit tanultak, mit tudnak önállóan írni, gondolataikat versben vagy prózában kifejezni. Elfogadjuk ígéretedet, Micikém, szívem s hisszük, hogy lelkes és hűséges tag leszel te is. Mindent elolvasunk, amit írtok, rejtvényeket is és a legjobbakat közöljük. — **Öreglaki Fedora Irma**, kis szívem, versikéd nagyon kedves, jönni fog. Persze türelmet kérünk, mert mindíg az előbb érkezetteket jelentetjük meg, vagyis sorrendben, hogy baj ne legyen. Nagymamáskádnak ne áruul el a meglepetést, ő csak akkor tudjon róla, amikor nyomtatásban olvashatja. Mi is a viszontlátásig búcsúznak tőled, édes kisleányom, de rajtad múlik, hogy előbb, vagy később fog ez teljesedni. — **Blau Lilly**, aranyos levélkédnék szívből örülünk, de éppen annyira elszomorított az a hír, hogy a rejtvényjutalmat nem kaptad meg. Pedig elküldöttük ám postán, csomagként. Utánanézzünk, hol vesztett el és feltétlenül pótoljuk. Nagyon bánt, hogy ez megtörténhetett. De okvetlenül pótoljuk, mert a jutalomra jogos ám az igényed, amitől még az a tény sem foszthat meg, hogy elveszett a küldemény a postán. Levélkéddel nagy örömet szerzett nemcsak azzal, hogy oly kedvesen, szeretettel írtál, hanem azzal is, hogy édes anyuskád hozta fel. Mit is gondolhattál eddig, hogy a csomag oly sokáig késétt? (Közben megkaptad, úgy-e?) — **Fodor Ági és Lacika**, kedves kis pajtikák, a rejtvényjutalmat elküldöttük. Úgy-e, megkaptátok? Tovább is fejtsétek szorgalmasan a rejtvényeket. Látom, szorgalmasan olvassátok e kis lapot, ami szép és kedves dolog. Magatoknak és nekünk is örömet szereztek vele, mert ti vagytok a mi legkedvesebb barátaink. — **Mayer Erika**, üdvözlünk, kis Erika, mint a KET tagját No, de most már, hogy egészen hozzánk tartozol, remélem személyesen is ellátogatsz. Nem laktok mégsem a világ végén és ha megkéred édes anyuskádat, meglásd, rövidesen teleítisi közös óhajtásunkat. Mert hinni szeretnők, hogy a mi kis Erikánk megismerkedni óhajt velünk, hogy magunkhoz ölelhessük. — **Magda** (V. gimn.) és **Lenke** (I. gimn.) aláírással kaptuk kedves levélkéteket,

(helyesebben Lenke írta a levelet) de sem a vezetéknev, sem a lakhely nem volt feltüntetve s mindennek hiányában nem is sejtjük, hogy a sok hasonló névű kis olvasónk közül honnan és tulajdonképpen ki küldötte. Azt kérdezték, küldhetek-e be ti is rejtvényeket, mert addig nem meritek beküldeni, amíg nem kaptok biztatást erre. Kedves kis Lenkém, ezennel nyilvánosan, összes kis olvasónk jelenlétében felkérlek, jöjj, légy a munkatársunk s nemcsak rejtvénytervekkel, hanem mesékkel és versekkel is végy részt e kis lap szerkesztésében. Magdának csak annyit üzenünk, hogyha rászánná magát, hogy résztvegyen e kislap szerkesztésében, örömmel fogadjuk őt is komoly munkatársaink közé. Kérünk, jövőre, levélkéteket írjátok alá, ne felejtsetek teljes névvel s ha nem felejtétek el, a lakhelyeteket is. — **Madarász Ilonka**, megkaptuk kedves keresztmamád levelét, melyben arra kersz, hogy a tollba mondott versikédről mondjuk meg, jónak találtuk-e s közölhetjük-e, vagy újat kell hogy írj. Kicsi Ilonka, nagyon meglepél, mert egy olyan kisleánytól, aki nem jár iskolába se, több, mint amit kívánni lehet. Nem akarjuk megbántani kedves keresztmamádat, de szinte azt mernők hinni, hogy egy ici-picikét segített neked, kicsi szívecském. De nem szabad kételkedni akkor, amikor azt halljuk, hogy a verseket magad gondolod ki és hetek múlva is szavalgatod a saját «szerzeményeidet». Mondd csak, a német versikéket megtanulod? Aki német óvodába jár, attól megkérdezhetjük, hogy veszi-e hasznát ennek a hasznos és mégis szórakoztató német szó tanulásnak? A versikédet hozni fogjuk, csak légy kissé türelemmel, Ilonkám. Keresztmamádnak sok-sok üdvözléttel küldünk. — **Türkőssy Ágica**, teneked izenünk s rajtad keresztül, kis szívem, Lenkének, Editkének és Zsuzsikának is, szeretettel súguk meg, hogy kedves meglepetést tartogatunk számotokra, emléket, melyre sok-sok év múlva is szeretettel fogtok emlékezni. Írjad meg, Ágicám, ki örült a legjobban? Büszkéek vagyunk ám, hogy a KET-nak ilyen szép, édes kis tagjai vannak, mint ti is vagytok. — **Kedves kis olvasóink**, szeretettel kérünk mindnyájatokat, kérjétek fel cserkész barátaitokat, még azokat is, akik nem előfizetői a M. U. L-nak, küldjék be cserkész-ruhás fényképeiket, nagyon sok cserkész kis olvasónk van, szeretnők ezúton is megismertetni egymással és ha valamelyik levelezést akar folytatni, a lapon keresztül erre is helyet adunk. Mindnyájatokat szívből ölel és csókol *Ela* néni és *Etek* bácsi.

ÚJSZERŰ KÉZIMUNKA

A minta színes posztóból vagy filcből kivágva, hasonló színű selyemmel varrandó az alapanyagra

MAGYAR

URIASSZONYOK LAPJA

TAVASZI RUHÁK